SAN-ANTONIO

55

Circulaţi! N-aveţi ce vedea

Editura FORUM

Françoisei,
lui François
şi Guillaumne SAMARD,
strașnici reprezentanți
ai micului meu trib.

Cu toată dragostea
San-A.

Mă simt înghițit de un formidabil mister pe care moartea, intuiesc acest lucru, n-ar fi în stare să-l elucideze.

Ce altceva plăcut aș mai putea adăuga?
Poate cartea aceasta?
San-Antonio

PROLOG

Care ne permite să intrăm în miezul subiectului.

Profesorul Mac Heubass îşi spăla îndelung mâinile într-o încăpere mică îmbrăcată în faianţă, aflată lângă sala de operaţii. O cochetă infirmieră roşcată (care-l sugea în fiecare dimineaţă sub biroul lui, în vreme ce el lua cunoştinţă de rapoartele din timpul nopţii), aştepta, ţinând pregătite mănuşile de cauciuc, pe care le scosese dintr-un ambalaj sterilizat.

Profesorul bombăni:

– Nu ştiu ce i-o fi apucat pe unii oameni să-şi introducă în rect obiectele cele mai aiuristice cu putinţă!

Îşi şterse mâinile fără grabă şi se întoarse. Prin uşa deschisă putea să vadă sala de operaţii, unde doar el mai lipsea. Anestezistul era gata de treabă, la fel ca şi cei doi asistenţi ai lui, Herbert şi Franck.

– Franck! strigă el, uită-te puţin în curul domnului să vezi despre ce e vorba.

Interpelatul apucă o fibră optică şi o introduse de bine de rău în rectul umflat al pacientului. După ce-l examină un moment, exclamă:

– O! Doamne!

– Ce-i? întrebă Mac Heubass.

– S-ar părea că-i turnul Eiffel, domnule profesor!

Mandarinul (cuirasat) izbucni în râs.

– Ce tot baţi câmpii! Ia mai verifică şi dumneata, Herbert!

În vreme ce al doilea asistent lua locul coechipierului său la lentila periscopului, se lăsă în voia frumoasei roşcate care-i trăgea mănuşile aruncându-i priviri vicioase. Profesorul îşi spuse că într-una din zilele acelea ar fi trebuit s-o ia la prelucrat pe fetişcană. Îmbătrânind, se lenevea, manifestând o supărătoare tendinţă de înlocuire a îmbrăţişării clasice prin felaţii, cu mult mai puţin solicitante.

– Ei, ce se aude? îl întrebă pe al doilea asistent.

Acesta din urmă, un blond spălăcit, continuă să examineze „obiectul" mai înainte de a da un răspuns.

În cele din urmă, îşi ridică privirea şi declară categoric:

– E într-adevăr turnul Eiffel, domnule profesor, şi, în plus, mai şi ninge!

CAPITOLUL ÎNTÂI

De foarte bună calitate, nemaifiind până acum servit; adaptabil oricărui tip de roman, chiar şi literar. Se poate citi cu amândouă mâinile, fiindcă nu conţine nici o scenă dubioasă.

În cămaşă, ofiţerul de poliţie, care mă ia la întrebări pe Kennedy Airport, e un evreu în vârstă şi cumsecade din Brooklyn, îmbătrânit în meserie. Are un nas care ar încânta un caricaturist fascist, dinţi rari şi ochelari încercuiţi cu aur. Îmi examinează paşaportul de parcă ar fi o porţie de chiftele de porc prăjite, pe care i le ofer la un preţ redus.

Apoi mă întreabă ce anume mă aduce în U.S.A.

– Turism! îi răspund cu un laconism de bonton.

Ăsta-i al doilea paşaport al meu, adică cel în care la rubrica „Profesie" e notat „Om de litere" în loc de „Comisar de poliţie", fiindcă americanii sunt susceptibili. Nu le plac cei care se ţin de escrocherii, şi nici cei care, după exemplul lui Jean-Marie Le Pen, debarcă la ei cu un revolver în servietă.

– Şi aveţi de gând să rămâneţi multă vreme aici? se informează poliţistul de frontieră.

– Cam o săptămână.

– Ce înseamnă asta „om de letere" întreabă acest spirit curios.

– Om de litere înseamnă că scriu cărţi.

– Nu mai spuneţi! se minunează interlocutorul meu. Sunt traduse în americană?

– Unele, dar nu se eliberează decât cu reţetă medicală, atât sunt de explozive!

Începe să se hlizească şi-mi aplică o viză de sejut pe paşaport.

– *Bye*!

– După care, urmând meandrele sălilor gălbui, ajung la cea de bagaje. Am luat cu mine un cufăr de recrut care, gol, e mai greu decât un geamantan de pânză plin. Îl târâi până la ieşire. Exact atunci mă abordează doi indivizi: un negru voinic cu şapcă de şofer şi unul înalt şi slab cu nasul lung, care seamănă cu un pelican sfârşit de oboseală după o călătorie de durată. Negrul mă întreabă într-o franceză vorbită în insule:

– Tu eşti Antonio?

– În întregime.

– O.K., tipule! O.K.!

Îmi discerne acel râs magnific care a făcut avere firmei Banania şi îmi înhaţă valiza. O poartă de parcă ar fi fost vorba de o pungă uriaşă cu cartofi prăjiţi sau mirodenii.

Mă iau după tandem fără să pun nici o întrebare. Ne îndreptăm în direcţia unei limuzine enorme, negre, de cel puţin zece metri lungime, ale cărei geamuri opace nu lasă să ghiceşti nimic în interior. Asemenea maşini găseşti doar în Statele Unite, unde oamenii au gusturi simple. Un adevărat vas de croazieră. N-ai avea nici un interes să-ţi dispuţi raliul Monte-Carlo cu un asemenea vehicul, fiindcă în ceea ce priveşte viteza, o ladă cu lichioruri pe rotile l-ar depăşi. Dar, pentru deplasările prin oraş, şi mici aventuri în Bois, e mai confortabil ca salonul doamnei Rosine Bernard, numită Sarah Bernhardt. Două fotolii adânci, îmbrăcate în pluş roşu, având în faţă două banchete executate de acelaşi tapiţer. Un bar din acaju, deasupra cu un televizor. Telefon şi o groază de alte creaţii pe care n-am de gând să ţi le descriu, maşina nefiind de vânzare.

Negrul îmi ţine portiera deschisă şi mă instalez. Pelicanul ia loc pe banchetă. Uşile se închid. Demarajul lin îmi aminteşte, nu fără nostalgie, de Maserati al meu.

Pelicanul deschide barul.

– Bourbon, şampanie, scotch? enumeră el în americană.

– Bourbon! mă hotărăsc eu ca să-mi recapăt forma.

Îmi serveşte un pahar plin ochi, doză de convalescent. După care, formează un număr pe tastele unui telefon. Când se ridică receptorul,

bolboroseşte ceva ce nu înţeleg. Mai adaugă un cuvânt şi, fără prea multă ceremonie, îmi întinde combina.

– Sunt fericit să-ţi pot ura bun venit, poliţistule! aud o voce slabă, dar pe care o recunosc. Aş fi fost bucuros să te pot întâmpina eu însumi, dar nu mă mai ţin balamalele!

„Balamalele!" Aşa cum se zice pe la noi! Adică „picioarele". Simt cum se strâng legăturile, oarecum masonice, care îmi amintesc de meleagurile strămoşeşti.

– Nu-i nimic, Marcus! Sunt tratat de parcă aş fi guvernator de stat.

– Frumos ar fi fost să fie altfel. Spune-i lui Duvalier să mai apese puţin pe accelerator. Abia aştept să te strâng în braţe.

– Dacă accelerează, aş fi obligat să alerg după autocar, dricul ăsta al tău cu saşiu lung îmi produce o stare de vomă.

Închid pentru a-mi bea bourbonul. Pelicanul îmi propune o cutie de trabuce *made in Cuba*, atât de voluminoasă încât ar fi putut servi foarte bine drept ambalaj pentru un pian cu coadă.

Refuz printr-o mişcare a capului. Ajungem la peajul podului care dă spre Manhattan şi şoferul întinde o hârtie de un dolar funcţionarului. În depărtare, se profilează giganţii: Empire State Building şi ceilalţi de-o seamă.

Brusc, mă simt bucuros să regăsesc New York-ul. Straşnic oraş! Cel mai uluitor din lume, la fel ca şi Veneţia, dar într-un stil diferit, *of course*!

În mai puţin timp decât i-ar fi trebuit omului de Cro-Magnon să-şi zugrăvească peştera antropică, nimerim în traficul de pe Roosevelt Drive. Dar totul se desfăşoară impecabil. În asta constă miracolul New York-ului: zece milioane de oameni, o mare de vehicule, şi totul se desfăşoară fluid!

– Unde locuieşte Marcus? îl întreb pe vizaviul meu, vesel ca o epidemie de ciumă bubonică.

– *Fifth Avenue*.

S-a înfipt bine dauphinezul meu! Nu-i ăsta cartierul sărac al oraşului! Maşina o ia la dreapta pentru a da în *72nd Street*, pe care

mergem până la bulevardul Cinci din preajma Central Park. Duvalier (aşa îl numeşte amicul meu, şoferul fiind haitian) opreşte în faţa unui imobil extraordinar, din piatră de râu (de o mărime impozantă, credeţi-mă), al cărui portal e împodobit cu o boltă albastră şi reliefuri aurite. Un paznic îmbrăcat în acelaşi albastru, numai fireturi aurii, aşteaptă în picioare pe covorul desfăşurat până la bordura trotuarului. Se grăbeşte să ne deschidă portiera. Parcă aş fi prinţul Charles (mai puţin aerul stupid) făcându-şi apariţia la Reagan pentru a-i aduce ultimele dulceţuri ale cumetrei Tâte-Chair[1] (Thatcher).

Pelicanul o ia înaintea mea într-un hol numai marmură, vast şi frumos ca un sanctuar în memoria lui Al Capone. Un şir de ascensoare, arhiaurite, îşi dispută onoarea de a ne oferi serviciile. Pelicanul alege colivia din mijloc, capitonată în piele de Suedia şi în tonuri de albastru. Apasă butonul 4 şi vââj! am şi ajuns la etajul patru. Un singur apartament pe palier! Trebuie să ai mijloace (iar aceste mijloace să nu fie medii!).

În loc să sune, introduce o cartelă magnetică în fanta uşii. Clic! Cele două canaturi se separă!

Să nu te miri! În Statele Unite, există şi cocote magnetice. Le introduci cartela American Expres într-un loc, baţi pe cadran suma cerută şi eşti gata de treabă. Singurul lucru pe care nu trebuie să-l greşeşti e să nu depăşeşti timpul; dacă ai cumpărat-o pentru douăzeci de minute, iar termenul s-a scurs şi tu eşti încă în exerciţiul funcţiunii, ţi se descarcă în boaşe o sarcină electrică, de zici ce-i asta!

Intrăm.

O bijuterie! Antreul e doar cu puţin mai mic decât Piaţa Roşie!

Roşu şi el!

Sânge!

Cu opere de artă pentru a fi deghizat în muzeu; dar ţi le-aş face cadou. Şi aşa un Corot autentic îmi provoacă urticarie, darmite imitaţiile, mersi! E o groază absolută pentru un băiat ca mine, atât de receptiv la

---

[1] Numele pe care le citez aici vor dispărea în curând, pe când poliţistele mele vor mai rămâne încă un mileniu sau două prin librării. Fie ca numele fantomelor evocate să constituie o mărturie. Amin. (S-A.)

pictura modernă! Îl recunosc pe Marcus. Se oprea în faţa pânzelor expuse în portul Saint-Trop'! Făcea pe el când vedea acele peisaje marine pictate cu cuţitul, nudurile de vis, pieroţii plângăreţi (lacrimi mari şi negre pe o faţă albă). Mă apuca de braţ:

„– Încetineşte şi tu puţin, fir-al naibii! Nu trăieşti numai pentru cur. Mai există şi arta, Antoine! Aruncă şi tu o privire, pentru numele lui Dumnezeu!"

Nu ştiam cum să fug mai repede. Îl aşteptam pe terasa de la *Sénequier* în vreme ce amicul meu îşi clătea ochii! Venea, prevăzut cu o infamie care încă mai puţea a ricin, mai plină de grăsime ca un cornet de cartofi prăjiţi! Scotea opera de artă din hârtia de ziar! De cele mai multe ori, reprezenta o stradă cu ferestrele pline de flori. În inima lui rămăsese ţăran. Când ne întorceam în căsuţa lui de pe naţională, căuta un perete pe care să-şi atârne achiziţia.

„– Unde m-ai sfătui să pun tabloul ăsta?"

„– Nici într-un caz la budă: trec pe acolo în fiecare dimineaţă; mai curând în garaj, şi cu faţa la perete!"

Marcus se înfuria! Mă acuza că-s lipsit de gust; că nu putea să înţeleagă cum un tip, având inteligenţa mea, spiritul meu, cultura mea, nu-i în stare să aprecieze opere de o asemenea factură! Factură! Ăsta era cuvântul lui. Se gargarisea cu el! Dovada că eu mă înşelam, dispreţuitor cum eram: pânza era semnată!

Bun, văd că în ciuda reuşitei lui şi a faptului că a câştigat lozul cel mare în Statele Unite, amicul nu şi-a schimbatt pasiunile artistice! Acum, când dispune de o mare suprafaţă portantă, continuă să colecţioneze tablouri la nimereală!

Şi cu toate astea, e ceva emoţionant în elanurile lui lipsite de valoare! O aspiraţie! O nevoie de a se manifesta.

În treacăt, trebuie să-ţi explic ceva pentru a-mi înţelege bine demersul actual. Marcus (Marc era numele lui adevărat) Liloine, e de fel din Bas-Dauphiné. Locurile natale ale mamei mele, unde mi-am petrecut eu copilăria, am gustat primele libertăţi, am atins păsărica primei fetiţe. Mi-au rămas de pe atunci în suflet amintirile fericirii. Cu Marcus eram prieteni la cataramă.

Bătrânul lui era potcovar! Îmi plăcea la nebunie vatra forjei lui, cu foalele mari trase de lanţ şi care făceau un zgomot de băşină puternică atunci când erau acţionate. Fierul se încingea. Cei care n-au mirosit metalul incandescent nu pot să înţeleagă această magie! Bucata de fier în jeratec, înroşindu-se până ce devenea maleabilă; ridicată cu cleşti lungi, aşezată pe nicovală şi fasonată cu lovituri de ciocan! Feeria aceea de scântei! Pe urmă era cufundată într-o căldare cu apă pentru resolidificare. Făcea potcoavele pe măsura bidiviului. Apoi, trebuia încălţat domnul căluţ, îndoit piciorul şi ţinut aşa cu o curea de piele, tăiată copita pentru a fi îndreptată şi în fine bătută în cuie potcoava purtătoare de noroc şi adaptată scobitura triunghiulară a copitei. Mirosuri, magii, ce să-ţi spun. Se mai potcovesc oare ultimii cai în exerciţiu, în tristele noastre zile, sau li se aplică *dock-sides* (nu garantez pentru ortografie)?

Pe Marcus nu-l trăgea inima să cultive pământul. Comerţul îl interesa, îl avea în sânge mai ceva ca un ovrei grec. Bătea satele pe vechea lui bicicletă ruginită pentru a cumpăra piei de iepure pe care ţăranii le umpleau cu paie şi le puneau la uscat prin şoproane. Dădea pe ele o nimica toată, dar oamenii se lăsau duşi de pălăvrăgeala lui. Întotdeauna găsea motive nobile, care înduioşau: cum că ar fi visat, la şcoală, să cumpere o minge de fotbal, sau să facă o excursie la Annecy la Romantique, la sfârşit de an şcolar. Şmecherul, întotdeauna implica colectivitatea în pretextele lui. Când de fapt, ce părere ai: totul era doar pentru el! Vindea pieile unui individ cu care era în cârdăşie. Beneficiul îl convertea în produse vândute chiar celor de la cumpărare pieile de iepure, mereu în scopul unei opere de binefacere: leproşii doctorului Scheitzer, investigări asupra cancerului; amicul meu nu avea nici umbră de ruşine. Orice era bun pentru el.

După ce a obţinut certificatul de patru clase a părăsit şcoala. Îi era destul ca diplomă. Voia *să cumpere şi să revândă pentru a realiza un beneficiu*, ceea ce reprezintă însăşi definiţia cuvântului comerţ!

Un talent, ce mai!

O vreme, a bâtuit prin pieţe, vânzând cuţite pentru roşii sau pentru curăţit extrafin cartofii.

N-am mai ştiut nimic de el până în ziua în care, cu mult mai târziu,

a venit să mă caute pe Quai des Orfcvres. Avea pe cap o afacere tare urâtă: o fetişcană de şaptesprezece anişori cu care-şi făcuse de cap şi care, instigată de taică-su, depusese plângere pentru viol.

„– O curvă fără pereche, târfă până-n măduva oaselor! Ea s-a dat la mine, Antoine! Pe cuvântul meu! trăgea el cu gura. Bătrânul ei e adjunct la jandarmerie şi ţine mortiş să mă stoarcă de bani, să mă împingă la sinucidere, să mă dezonoreze!"

L-am scos din beleaua aceea. Am lucrat cu stil: a trebuit să găsim nişte indivizi care se culcaseră mai înainte cu minora şi care să accepte să depună mărturie cum că tipa era nimfomană.

Pe scurt, Marcus a ieşit basma curată din această poveste murdară. Era de pe acum un om cu stare: casă la St-Tropez, fabrică de nu ştiu ce la Lyon, Mercedes sport, partide de vânătoare în Sologne şi tot tacâmul.

Mi-a dovedit recunoştinţa lui prin cadouri, invitaţii. Ar fi trebuit să respir şi eu vreo zece zile la Saint-Tropez, în tebaida lui. Mi-a umplut pivniţa cu vin roze din sud, care mi-a dat pe urmă multă bătaie de cap să-l distribui în tot cartierul; mi-a oferit un ceas de aur, pe care-l mai am şi acum, plus o pânză semnată, cum zicea el, Ernest Larricoche, operă de o mare forţă, care se află în momentul de faţă nu tocmai la Muzeul de Artă Modernă, ci în camera Mariei, servitoarea noastră.

Ca să-ţi termin cu Marcus, din nou n-am mai ştiut nimic de el. A plecat în America, ca urmare a unui mecanism inventat de el şi pe care voia să-l valorifice în ţara bancnotelor verzi. Am primit de la el două sau trei cărţi poştale, de Crăciun. Şi pe urmă, s-a lăsat tăcerea. Asta-i viaţa, n-ai ce să-i faci! Aşa cum n-ai nevoie de prea mult spaţiu pentru a exista, n-ai nevoie nici de prea mulţi prieteni. Am calculat, cu şase sute de metri pătraţi şi trei sau patru prieteni ţi-ai făcut plinul.

Şi, dintr-o dată, un apel telefonic disperat de peste Oceanul Atlantic.

Într-o noapte, din pricina decalării cu şase ore a orarului, prost calculate.

„– Antoine? Marcus la telefon. Te sun din New York. Am nevoie de tine! Chestiune de viaţă şi de moarte! Lasă totul! Te aştept."

Vorbea aşa cum telegrafiezi. Nu din motive economice, fiindcă nu-i un zgârie brânză, dauphinezul meu, dar pentru a nu-mi lăsa timp să obiectez, să contestez, să pun întrebări. Voia să mă ambaleze de urgenţă.

„– Despre ce-i vorba?"

„ – Prea complicat să-ţi explic. Am să-ţi plătesc o avere, dar vino imediat! Ţi-am reţinut un loc la Concorde-ul de mâine!"

„– Ştii că eşti bine, Marcus, am de lucru până peste cap..."

„– Demisionează, divorţează, dacă eşti însurat, dar vino! Vino! Îţi jur că n-ai să regreţi!"

Poţi să rezişti când un prieten (şi pe deasupra primul) îţi serveşte un discurs de această magnitudine? Nu, este?

Prin urmare, am pus cheia sub ştergător (mami fiind în vacanţă cu Toinet şi bona) şi am plecat, cu umbrela pe braţ şi valiza în mână.

*
* *

Abia am avut timp să admir imitaţiile după Corot, că o cameristă, negresă, cam prea dolofană, vine să mă conducă la căpătâiul prietenului meu. E caraghios de afectată şi gravă în uniforma ei neagră de subretă (şorţuleţ alb, maşer! şi bonetă de dantelă). Cu un tender ridicat cum au întotdeauna negresele fie că sunt tinere sau bătrâne. Toate, acelaşi fund, de parcă şi-ar fi amarat o pernă pătrată pe sub fustanele.

Traversăm un salon luxos, în care Ludovicii se înghesuie în dezordine şi unde, imitaţiile după Corot, lasă locul unor autentici Duglandin-Moulinard din epoca de Intersecţie.

Toate uşile sunt duble. Cea de la camera stăpânului e plină de aurării care nu se mai termină.

Subreta cea grasă ciocăne şi anunţă:

– A venit!

De unde, trag cloncluzia că amicul meu Marc nu prea-i la curent cu eticheta şi că mă aşteaptă cu sufletul la gură.

Intru şi iată-mă răvăşit. Fir-ar să fie! Acum înţeleg de ce n-a venit să mă întâmpine la Kennedy Airport, dragul de el! E aproape pierit!

Palid, numai ochii i-au mai rămas, aproape că nu mai are buze, urechile mari ca nişte aripi şi, pe deasupra, o expresie halucinantă care-mi face rău.

Dormitorul lui, am văzut ceva asemănător la Versailles, dar nu aşa de bine mobilat! Îşi oferea senzaţii tari, amicul. Trebuie că se credea un monarh! Pariez că serile, când se întorcea acasă îşi punea pe cap o perucă şi le cerea peonilor să i se adreseze cu „Sire"!

Vezi, îţi vorbesc spontan la trecut fiindcă în starea în care-l descopăr, m-ar mira să mai meargă la vânătoare de potârnichi în Scoţia.

– În sfârşit, iată-te! rosteşte el ridicându-şi cu greu braţul drept de pe cearşaf pentru a-mi prezenta o mână care seamănă cu o coajă de banană aruncată la lada de gunoi.

Mă aplec asupra patului şi aplic un dublu pupic pe obrajii lui scofâlciţi şi aspri. Nu reuşeşti niciodată să bărbiereşti bine un bolnav, mereu îţi scapă smocuri de păr.

Mă aşez pe marginea patului. Suntem trei: el, eu şi moartea la pândă, în spatele pernei lui, deloc încântată de sosirea mea, afurisita!

– Ei bine! dragă Marcus, nu te găsesc într-o formă grea olimpică! remarc eu ca un idiot.

Dar devii cu adevărat tâmpit dinaintea unui individ pe cale să dea ortul popii. Cu cât încerci mai mult să-l îmbărbătezi, cu atât cuvintele sună mai fals şi îşi bat joc de tine.

Marcus încearcă să se uite în spatele meu.

– Grasa a ieşit, Antoine?

Arunc o privire prin încăpere.

– Da, suntem singuri. Ce-ai păţit?

Abia îngână:

– Nu ştiu. Aş vrea să înţeleg. Ca să aflu mai înainte de a muri, am ţinut să vii aici.

– Ştii de ce boală suferi?

– Din păcate, da, Antoine: Sida!

Tresar:

– Măi să fie, eşti sigur?

– Dosarul meu medical se află pe masă; dacă îţi face plăcere, ai putea să-l răsfoieşti. Am fost de două ori internat, până acum, în cele mai bune clinici din New York. Profesorul care mă îngrijeşte m-a anunţat că am încurcat-o. Atunci, am cerut să fiu adus la mine acasă şi te-am rugat să vii aici.

Vorbeşte cu o voce joasă, încet, ca un om care-şi calculează efortul, îl dozează bine pentru a putea rezista cât mai mult.

– Porcăria asta mi-a fost transmisă cu bună ştiinţă; şi mi s-au mai făcut şi altele!

– Cine anume?

– Tu eşti cel care trebuie să-i găseşti pe făptaşi; eu nu mai înţeleg nimic. Mi-am trecut viaţa printr-un ciur fin, dar n-am descoperit nimic!

– Bun, destinde-te, nu te grăbi şi povesteşte-mi. Dacă te oboseşte, opreşte-te, reluăm ceva mai târziu!

Marcus face o grimasă.

– Mai târziu! Crezi că am tot atâtea zile câţi dolari, poliţistule! Vezi bine că sunt pe cale să trag oblonul! Bun, hai să-mi încep povestirea.

– Mai înainte, rezumă-mi anii petrecuţi aici, situaţia ta socială şi de familie...

– Bineînţeles. N-ai vrea să tragi ceva la măsea?

– Pelicanul tău mi-a servit un bourbon demn de Henric al IV-lea în apartamentul din Lincoln!

– Bine a făcut. Deci, am sosit în Statele Unite acum vreo doisprezece ani. Descoperisem un sistem de închidere a uşilor, inexpugnabil. După ce am făcut nişte cunoştinţe pe aici şi posedând capitalul necesar, am pus bazele unei uzine la New Jersey şi m-am lansat plin de entuziasm în fabricarea dispozitivului meu.

„Imediat preţurile au început să crească şi am ajuns cu produsul meu până pe Coasta de Vest. Am făcut avere, bătrâne, cu adevărat avere! Dintr-aceea care se scrie cu nouă cifre!"

O strălfulgerare de mândrie îi luminează chipul dauphinezului meu.

– Nu-i rău de loc pentru fiul unui potcovar! apreciez eu.

Îi face plăcere să-şi amintească de originile lui modeste.

– Ştii că moşul meu tot mai trăieşte? I-am cumpărat o casă pe

malul unui eleşteu, ba i-am oferit şi eleşteul fiindcă se dă în vânt după pescuitul linului! Şi cu toate astea nu-i un peşte prea grozav, are un gust ca de nămol!

Se bălăceşte un moment în trecut. E plăcut, e călduţ. Trebuie să-l laşi în pace...

Am impresia că i s-au umezit ochii. Până şi eu mă simt emoţionat. Fir-ar să fie, primul meu prieten, aici, în patul ăsta luxos, pe cale să-şi dea sufletul la vârsta la care începi să-ţi ţii bine viaţa în mână, după ce ai strâns frâul! Îţi vine să strigi piua! Să iei totul de la capăt.

Se smulge din amintiri, îşi închide ochii pentru a-şi şterge emoţia.

– Bun, prin urmare, fac avere...

– Te-ai însurat?

– Nu. Vezi tu, prea m-am consacrat afacerilor, astfel încât viaţa mea particulară a trecut pe lângă mine. Am avut de a face cu multe femei, asta da: cu nemiluita. Dar, cea mai lungă dintre legăturile mele n-a durat mai mult de o lună.

– Şi nu te plictiseşti singur doar cu banii tăi?

– Vezi tu, Antoine, ceea ce mi-a lipsit cu adevărat a fost un copil. Întotdeauna am visat să am o fetiţă cu codiţe, şosete albe şi rochiţă brodată. Imaginea asta m-a urmărit toată viaţa. Mi-am tot promis să mă pun pe treabă, iar acum, constat că-i prea târziu. Nici tu nu te-ai însurat? mă întreabă el mângâindu-mi mâna stângă lipsită de verighetă.

– Nu.

– Ar trebui să te gândeşti, Antoine. Nu te lăsa tras pe sfoară de viaţă cum am făcut eu.

– O.K., Marcus. Am să mă gândesc.

Schiţează un zâmbet. La drept vorbind, nu pune nici o bază pe promisiunea mea.

– Am făcut o avere serioasă. Dar pe urmă, afacerile au început să scârţâie, iar eu, care nu-s prost deloc, simţind că se apropie furtuna, am vândut fabrica din New Jersey. La un preţ mediu. Dar îmi puteam permite cu tot ce agonisisem.

Abia îşi mai trage sufletul. Îl aştept să-şi revină şi-l întreb:

– De cât timp ai vândut uzina?

– De doi ani.

– Cui?

– Unui consorţiu pentru care această afacere, deşi importantă, nu reprezintă decât un fleac alipit unui mastodont.

– Şi ce-ai făcut pe urmă?

– Am jucat la Bursă. E pasionant, bătrâne! Până atunci, mă mulţumisem să-mi fructific bunurile, repartizându-le unor giranţi de averi cu o situaţie serioasă. Niciodată toate ouăle în acelaşi coşuleţ, tu mă cunoşti, nu? Eliberat de grijile întreprinderii mele, am luat eu însumi treburile în mână. Am nas şi baftă, Antoine... În fine, le-am avut. Mi-au reuşit nişte afaceri straşnice!

– Foştilor tăi giranţi trebuie că nu le-a căzut prea bine să te vadă că funcţionezi fără ei!

– Da de unde: nu i-am părăsit! N-aveam de gând să mi-i ridic în cap pe toţi piraţii ăştia isteţi. M-am aliat cu ei, şi n-au avut motive decât să se felicite. Şi pe urmă, dacă aş fi acţionat de unul singur, aş fi atras atenţia mediilor bursiere. Să ştii că Wall Street-ul e un stup în care toate albinele se supraveghează.

– N-ai vrea să revenim la ceea ce ţi s-a întâmplat?

Acum are nevoie de un timp de odihnă. Întinde mâna spre un pahar de ceai. Mă grăbesc să i-l dau eu şi bea câteva înghiţituri.

– Chiar nu ţi-ar face plăcere să guşti ceva? mă întreabă el. E destul să sun la oficiu!

– Mai târziu, după ce ai să-mi povesteşti tot.

– La puţin timp de la vânzarea uzinei, am început să fiu tracasat.

– În ce mod?

– Oh, m-au luat uşor: telefoane nocturne: „O să te ucidem, francezule!". Mi-am schimbat numărul şi totul a încetat. După o vreme, treaba a devenit serioasă. Am primit un pachet ambalat în hârtia unui mare producător de cămăşi conţinând un sex şi bursele, împreună cu un bilet „În curând va veni rândul alor tale".

– Presupun că ai anunţat poliţia?

– Evident. Ancheta a demonstrat că acele atribute fuseseră prelevate de pe un cadavru. S-a tras concluzia că era vorba de farsă macabră a

unui student la medicină şi totul a fost lăsat baltă. Poliţiştii de pe aici sunt supraîncărcaţi de treburi şi greu pot fi urniţi.

– Alte şicane?

– Bineînţeles: din ce în ce mai rele! Într-o seară, mă aflam în barul *Waldorf Astoria* cu unul dintre partenerii mei de Bursă, când atenţia mi-a fost atrasă de o tânără *wonderful*, aşezată la două mese de a noastră. Tipa îmi arunca nişte ochiade înnebunitoare, bătrâne. Sublimă! Tip mexican. Brună, ochi verzi migdalaţi. Genul de femeie care-ţi stârneşte panică în chiloţi mai înainte de a-ţi trece prin cap cine ştie ce.

Bun, i-am făcut jocul... Cunoşti cum se procedează mai bine ca mine. Mă scuz faţă de amicul meu: trebuie să dau un telefon urgent. O privire lungă spre demoazelă trecând prin dreptul mesei ei. Cobor la cabinele telefonice şi după un minut apare şi ea. Ne-am dat întâlnire pentru aceeaşi seară. Un tur de forţă. După două ore, reuşesc s-o aduc aici. O repriză de amor pe cinste. Treabă la meserie! Şi participa şi ea, crede-mă. Vlăguit, adorm.

Dimineaţa, când mă trezesc, ea îşi luase zborul. Îmi scrisese pe oglinda cea mare, de acolo, de deasupra şemineului, cu ruj de buze „Bine ai venit în clubul Sida". Simţi că îngheţi când citeşti aşa ceva înaintea primei cafele. Şi pe urmă, încep să mă gândesc cât era de frumoasă tipa, plesnind de sănătate şi decid că-i vorba de o butadă, de o glumă de prost gust. Îmi iau micul dejun, citind cursurile de la Bursă publicate în *Financial Time*. Mă simţeam încântat de performanţele mele la pat din timpul nopţii; regretând că tipa o ştersese fără să-mi fi lăsat adresa...

Tace, epuizat.

– Vrei să lăsăm urmarea pentru mai târziu? îl întreb.

– Nu, nu, n-am timp să amân nimic, Antoine.

Un nou gât de ceai. Aşteaptă să i se regularizeze respiraţia mai înainte de a reîncepe povestirea.

– Puţin mai târziu, m-am dus să fac o baie. Şi atunci ceva mi-a atras atenţia: un punct roşu, înconjurat de un uşor hematom, la încheietura braţului drept, de parcă mi s-ar fi făcut o injecţie intravenoasă. Şi într-adevăr, visasem un spital şi injecţii în timpul nopţii aceleia trăznite.

Brusc, simt că mi se zdrobesc boaşele! Dau fuga la pat şi descopăr câteva picături mici de sânge pe cearşaf, în locul unde dormisem eu. Fără nici o îndoială: tipa îmi făcuse o injecţie în timpul somnului după ce-mi administrase un soporific puternic. Nebun de groază, alerg la un laborator şi cer să mi se facă toate investigaţiile. S-a descoperit că încă îmi mai curgea prin vene un hipnotic al cărui nume l-am uitat. Au fost efectuate prelevările necesare pentru depistarea Sidei. După câteva zile mi-au parvenit rezultatele: negative. Uf!

– Ai alertat poliţia în legătură cu acea injecţie, Marco?

Clatină negativ din bietul lui cap devastat.

– La ce bun? Fata nu-mi furase nimic. Poliţiştii şi-ar fi făcut sânge rău gândind că le torn gogoşi! Că o fi vorba de ceva droguri sau mai ştiu eu ce. Pe scurt, uit incidentul...

– N-ai încercat s-o regăseşti pe tipă?

– Ca să-ţi spun drept, m-am întors mai multe seri la rând în barul *Waldorf*, în speranţa că am să dau peste ea, dar n-am mai revăzut-o.

– O.K. Şi pe urmă?

– După câteva luni, Duvalier fiind la căpătâiul mamei lui, care era pe moarte, îmi conduceam singur maşina.

– Lincolnul lung de douăzeci de metri?

– Nu, am un BMW de toate frumuseţea ca să-mi dau aere când sunt singur. La sfârşitul unei serate date de nişte prieteni, am lăsat-o în parchingul de sub imobil. Trebuie că era două noaptea. Pe când mă îndreptam spre ascensoare, am primit o teribilă lovitură de ciomag în cap şi am căzut leşinat. Când îţi zic o lovitură teribilă, să ştii că aşa a fost. Încă mai am cicatricea. N-am văzut şi n-am auzit nimic. Individul se ascunsese probabil după un stâlp de susţinere şi m-a aranjat în trecere.

Am rămas leşinat mai mult de oră, Antoine. Întoarcerea mea la realitate a fost îngrozitoare. Nu numai că mă durea cumplit capul, dar popoul îmi producea un rău şi mai mare. Îmi dăduse pantalonii jos, băiete, şi slipul şi-mi băgase în fund ceva din plastic gros cât un pumn în care se afla un mic turn Eiffel şi zăpadă artificială. Soiul ăsta de ou era umplut cu apă; trebuie că ai văzut prin bazare, nu? Când îl scuturi, începe să ningă peste turnul Eiffel.

Cum de a putut să-mi bage în cur aşa ceva n-am să pricep niciodată. N-am fost homosexual în viaţa mea, tu-mi cunoşti moravurile. Presupun că mi-a dilatat anusul cu un aparat chirurgical. Şi pe urmă, o fi uns bine cu vaselină obiectul! Pe scurt, era acolo şi nu puteam să-l scot. Ovoid, ce părere ai! Avea un efect ca de supozitor. A trebuit să fiu transportat la o clinică! Dezonoare absolută, Antoine! Degeaba pomeneai de agresiune, degeaba probai cu cucuiul de la ceafă că ea avusese loc. Totul lăsa impresia că fusesem victima unei vendeta de pederaşti. O asemenea maltratatie e teribil de echivocă! Şi pe urmă turnul Eiffel! Îţi dai seama ce intenţii implică aşa ceva? În plus, aduce atingere demnităţii naţionale, trebuie să recunoşti. Recunoşti? Bun.

O nouă tăcere. Noi lacrimi pe care de data asta nu şi le mai poate reţine.

– La clinica unde am fost operat de turnul Eiffel, reia Marcus, îţi dai seama că a fost o plăcere pentru ei să-mi facă tot felul de teste. Când pun mâna pe un client cu stare, afurisiţii, începe automat distracţia. Acolo mi s-a descoperit Sida. Dintr-un foc, reputaţia mea n-a mai fost recuperabilă. Cu un asemenea obiect în popou şi pe urmă cu maladia asta cumplită, n-ai cum să mai ieşi cu faţa curată. Numai un prieten ca tine, frate de când lumea, poate să mă creadă.

Îi apuc amândouă mâinile şi i le strâng plin de tandreţe.

– Antoine, eu am să mor, nu mai există nici o speranţă. M-am hotărât. Trebuie să ştii să te resemnezi când nu mai ai nimic de aşteptat. Toţi o să murim într-o zi, toţi. Ce mai contează că o să fie ceva mai devreme. Dar te implor, găseşte-l pe individul care mă urăşte până într-atât încât să mă ducă la groapă, Antoine. Găseşte-l repede şi adu-mi-l, băiete! Te rog din suflet. M-am resemnat cu gândul morţii, dar nu vreau să fiu asasinat, sesizezi nuanţa? Ultimele mele forţe, drag prieten, vreau să le consacru răzbunării.

Îl aprob. Îl înţeleg.

Îmi amintesc de noi doi, de biciclete, mergând să dăm târcoale prin apropierea cătunului Serves, unde fetişcane blonde îşi petreceau vacanţa. Ar fi trebuit să rămână la noi acasă, la fierăria paternă, în loc să plece în cucerirea Americii, bulimicul ăsta!

– Un lucru pe care mi l-ai spus nu-mi dă pace, Marc: „individul care mă urăşte până într-atât încât să mă ducă la groapă". Nu se poate să nu-l ştii pe tipul ăsta! E de necrezut că nu bănuieşti cine este! Să vorbim cinstit, Marco, nu-i el cel care se răzbună pe tine?

Reuşeşte să se ridice într-un colţ.

– Luni de zile, nopţi întregi, mă învârtesc în jurul acestei întrebări, Antoine. Mi-o pun la fel cum mi-ai servit-o tu! Ei bine, n-am găsit nici un răspuns. N-am putut face nici o presupunere coerentă. Nu sunt un sfânt, dar am trăit cinstit, fără să escrochez pe nimeni. Dur în afaceri, dar drept! Mă jur pe memoria bietei mele mame. Îţi aduci aminte când îşi împingea tăraboanţa plină cu leşie până la chiuvetă? Cu fibromul ei şi cocul mare în creştetul capului?

Mai e vorbă dacă-mi amintesc de coana Liloine! Trăgea la măsea până nu mai putea. Se întâmpla să se îmbete cu vin roşu până cădea pe jos. Omul ei pleca uneori serile s-o ridice de prin şanţuri cu o ciudată trăsurică pe trei roţi, trasă de un cal, cum nu se mai găseşte decât pe la noi!

Marc reia:

– Am pus coarne multora, dar niciodată nu am avut de-a face cu o femeie măritată. N-am provocat niciodată accidente grave.

– De fapt, nu ai decât un singur defect, băiete.

Se uită la mine cu o uşoară neliniştite.

– Care?

– Eşti bogat!

– Crezi că averea mea ar sta la originea tuturor acestor belele?

– Deloc imposibil. Faptul trebuie reţinut!

– Dacă mi se vrea moartea, aş fi putut fi ucis fără să mi se inoculeze Sida şi fără să mi se bage în fund turnul Eiffel! Toate aceste torturi machiavelice denotă o ură tenace, nu?

– Om vedea, Marcus.

– Eşti de acord să descoperi dedesubturile care au dus la aceste uneltiri?

– Mă apuc de treabă imediat.

– Mulţumesc, Antoine, ştiam eu. Tu eşti ultima mea lumină, băiete. Mergi şi deschide secreterul dintre cele două ferestre.

Mă conformez. Marcus mi se adresează din nou cu urme de vanitate în inflexiuni:

– Ştii cât valorează o mobilă ca asta?

– E semnată? glumesc eu în amintirea picturilor de odinioară.

– Cum de nu: de două ori!

Mă abţin să-i spun că probabil una este în plus. Acţionez uşiţa rabatabilă, lustruită. O groază de sertare. Pe mijloc o nişă mare.

– În faţa ta trebuie să fie un plic galben voluminos.

– Da.

– Ia-l.

Îl iau şi am surpriza să-mi citesc numele deasupra, caligrafiat într-o engleză tremurândă de către amicul meu.

– Despre ce-i vorba? îl întreb, ridicând plicul doldora.

– Sunt dolari pentru tine, băiete. Ai să ai tot felul de cheltuieli, aici viaţa e scumpă. Ai să ai probabil de a face cu oameni pe care va trebui să-i plăteşti sau să le cumperi favorurile. Ia banii şi mergi să-ţi deschizi un cont în Chase Manhattan cea mai apropiată; depune-i, altminteri vor ajunge să te stânjenească urgent, ca să nu mai vorbim că pe aici se fură pe ruptele.

Scot bancnotele din plic. Descopăr un teanc serios.

– Eşti nebun, Marcus; cam câţi dolari sunt aici?

– Două sute de mii, Antoine. Din clipa de faţă, îţi aparţin. Ţi se pare mult fiindcă eşti un funcţionar, dar te asigur că nu-i mare lucru, pentru mine în orice caz. Am să-ţi dau cu mult mai mult dacă mi-l aduci pe asasin. Cheltuieşte fără să te zgârceşti şi mai ales nu mă bate la cap cu protestele tale: şi aşa abia îmi trag sufletul.

N-am încotro şi mă conformez.

– Foarte bine, îi iau, Marco, dar te previn că dacă ţi se întâmplă ceva, am să dau banii tatălui tău.

Vai de mine! Am impresia că o să facă un acces de furie.

– Bătrânul meu are mai multe parale decât să poată cheltui, chiar dacă ar trăi până la o sută de ani! Să-i oferi caviar măicuţei tale; şi nu mă mai plictisi cu bruma asta de bani, prostule! În caz contrar îţi las moştenire toate picturile mele.

CAPITOLUL DOI

Despre care o să mai auzim. Foarte performant mai ales pe drumuri desfundate. Se potriveşte perfect serilor de iarnă la munte, respectiv duminicilor ploioase din oraş.

Merg cu paşi mari prin dormitor, dar nu se aude pentru că mocheta n-a fost trucată şi amortizează zgomotul.

Marcus pare să fi adormit. Dar, din când în când, îşi mişcă buzele. Oare se roagă? N-ar fi imposibil. În noi, ăştia din Bas-Dauphiné, dăinuie mereu fărâme de religie. Fragmente de catehism care-ţi bântuie prin minte. Ecouri ale slujbei de la miezul nopţii. Şi altele... Pot să te asigur, noi ăştia, agnostici declaraţi sau nu, când auzim la televizor sau în timpul unei ceremonii religioase un preot rostind: El a luat pâinea, a binecuvântat-o şi a împărţit-o apostolilor spunând: *Luaţi şi mâncaţi cu toţii, acesta este trupul Meu*", ne străbate sufletul un soi de frison din cauza acelui „El" majuscul, purtător al atâtor presupuneri luminoase.

Aleg un moment în care buzele lui rămân sudate, pentru a mă întoarce lângă pat. Imediat, îşi deschide ochii.

– Îţi merge mintea, Antoine?

– În măsură să-mi încingă la roşu bielele meningelor. Vezi tu, tocmai mi-am proiectat din nou povestirea ta la ralanti, băiete, şi mi-am notat punctele de care mă pot agăţa.

– Există?

– Din fericire, da, Fernand!

Aşa îl tratez pe agonizantul meu: pe un ton lejer, glumeţ, decontractant, pentru a-i dedramatiza agonia. Comă, mare scofală. Să mori,

şi ce-i cu asta? Te prinzi care-i tonul? Ceea ce sperie cel mai mult un om pe ducă, e groaza celor care-l înconjoară, durerea lor, spaima lor. Dar dacă glumeşti, îi dai încredere. Îşi spune că probabil cazul lui nu-i chiar aşa de disperat din moment ce e luat peste picior.

– Care ar fi astea? mă interoghează el.

– Am să-ţi spun... Individa care ţi-a inoculat Sida, ai întâlnit-o la *Waldorf*, nu?

– Da.

– Deci, *ea ştia că ai să fii acolo*! Dacă o ştia, înseamnă că tipul cu care aveai întâlnire îi spusese sau secretara ta ori altcineva din anturajul tău, la curent cu faptele şi gesturile tale. Altfel e imposibil Marc! Imposibil! Nu faci ochi dulci într-un bar purtând în poşetă o seringă conţinând virusul mortal. *Totul a fost organizat*. Tu eşti în măsură să mă informezi: cine a putut-o preveni pe ticăloasa aceea că într-o anume zi şi la o anumită oră te vei găsi într-un loc anume? Asta ar fi primul punct şi cu siguranţă cel mai important; vom reveni la el. Iată-l şi pe al doilea: oul! Nu cel al lui Cristofor Columb, cel care ţi-a fost băgat în cur şi care conţinea turnul Eiffel. E un obiect pe care nu-l găseşti cu uşurinţă în New York. Dacă ar fi conţinut statuia Libertăţii sau Empire State Building, nu mi-ar fi atras atenţia; dar turnul Eiffel, aici! Al treilea punct de acroşaj: virusul. Pentru a putea fi procurat, trebuie să ai relaţii într-un spital sau într-un laborator specializat în tratarea acestei maladii. M-ai vedea mergând să caut virusul Sida într-un mare magazin alimentar? Deci, faptul limitează investigaţiile.

Mă ascultă cu pasiune şi am impresia că i-au revenit culorile.

– E şi asta o meserie, murmură el.

– Ce meserie?

– De poliţist! Maniera asta rapidă de a controla faptele... Jos pălăria!

– Mersi. Acum, altceva, drăguţule. Cine îţi va moşteni averea în ziua în care îţi vei înghiţi extrasul de naştere?

Aici, pare luat prin surprindere.

– Nu ştiu, îmi spune; tata, presupun.

– Nu te-ai gândit niciodată la problema asta?

– Drept să-ţi zic, nu. Înţelegi, sunt singur. Toată averea asta am agonisit-o pentru mine.

– Nu ţi-a trecut niciodată prin cap să-ţi faci un testament?

– Nu.

– După tine, potopul?

– Da. N-ai vrea să-mi scriu testamentul în favoarea ta? adaugă el, fără a părea că glumeşte.

Să ştii că ar face-o, animalul!

– Nu, mersi, am eu şi aşa destulă bătaie de cap fără să mai trebuiască să administrez şi un munte de bani!

După care adaug plin de milostenie:

– Şi pe urmă, cine mă asigură că aş trăi mai mult ca tine.

Marcus pufneşte.

– Îţi baţi joc de mine?

– Nu, băiete, nu-mi bat joc deloc; vreau să te fac să înţelegi şi să admiţi că viaţa e la prezent, numai la prezent. Din cauza asta nu trebuie să fii nici disperat şi nici mai puţin optimist. Nu-i exclus să mă prăbuşesc pe frumoasa ta mochetă, răpus de o criză cardiacă sau să mă calce vreo maşină la traversarea bulevardului ăsta al tău. Pe când tu, în zilele care vor veni, ai putea beneficia de vreun remediu miraculos pe care savanţii din lumea întreagă îşi bat capul să-l descopere şi pe care ţi l-ai putea oferi graţie bănetului agonisit, capitalistule!

O vorbire ca asta e în măsură să-l reanimeze. Să-i distribuie o gură de aer, binefăcătoare! Speranţa, asta-i! Îmi surâde, încântat inconştient de perspectiva că eu aş putea crăpa în orice moment, iar el să ajungă nonagenar.

– Bun, pentru rubrica moştenire, am să consult un notar. Ţi-ai luat naţionalitate americană?

– Un dauphinez! Ce-ţi trece prin cap? se supără el.

Îi arunc o privire complice.

– Acum, să revenim la punctul de plecare: întâlnirea ta de la *Waldorf*. Cum se numeşte tipul cu care avuseseşi rendez-vous?

– Harry Cower, e un bursier care lucrează pe Wall Street. Facem afaceri împreună, dar nu-i el principalul meu partener.

– El a fost cel care a ales locul de întâlnire?

– Nu, eu; mă duc adesea la *Waldorf* că-i mai aproape de birourile mele de pe strada 52.

– De ce nu stabileşti întâlnirile acolo?

– Pentru că trebuie să ne vedem în afara orelor de serviciu, şi nu pot suferi să rămân singur în acele localuri comerciale, pline cu aparatură de informatică şi pe urmă, pentru că la noi, în provincia noastră se tratează mai cu plăcere afacerile la un bistrou. Să-ţi mai spun că barul *Waldorf* îmi aminteşte de Cafeneaua Primăriei, ar fi exagerat, dar în fine, găseşti acolo o anume ambianţă.

– Deci, tu ai fixat locul. Încearcă să-ţi aduci aminte: când ai sosit la *Waldorf*, individa era deja acolo?

Se gândeşte o clipă.

– Da. Prietena ei a venit ceva mai târziu, dar ea era acolo.

– Prin urmare trebuie să respingem posibilitatea că te-ar fi urmărit; nu: „ea te aştepta" pur şi simplu.

E de acord cu mine.

– Ce fel de om este Harry Cower al tău?

– Bursierul clasic. Cincizeci de ani, costum de flanelă gri cu reuri, care n-a văzut fierul de călcat niciodată. Cămaşă albă, cravată pe care o scoate şi o pune fără să-i mai desfacă nodul. Însurat cu o idioată grasă şi blondă care merge la restaurant cu bigudiurile pe cap şi o etolă de vizon violet. Zău aşa, Antoine, nu-l văd amestecat într-o asemenea murdărie. N-are nici un motiv să-mi poarte sâmbetele, dimpotrivă. E prototipul yankeului cumsecade în deplina lui glorie. Patru coniace înainte de masă, altele două în timpul mesei. Faţa congestionată, în consecinţă.

– Cum ţi-a spus că se numea frumoasa ta mexicană?

– Térésa.

– Térésa şi mai cum?

– Pentru o repriză de amor, e destul numele mic! suspină bietul Marc.

– Dezvoltă puţin semnalmentele tipei, te rog.

– Ei bine... Frumoasă, ăsta-i primul punct. Pielea ca de ambră, ochi migdalaţi, de un verde bătând spre auriu. Gene lungi. Foarte

machiată, dar cu pricepere. Păr negru care, despletit îi cădea dincolo de mijloc. Cu cărare pe mijloc. Gura suplă, bine conturată, cum se scrie prin romanele pentru midinete. Cu o aluniţă pe un obraz, nu-mi mai amintesc dacă era pe dreptul sau pe stângul. Mai are una lângă buric. Blana generoasă. Ar trebui să se epileze pentru că urcă puţin cam prea sus, dar ea ştie că masculilor le place şi atunci o lasă să prolifereze. Are o cicatrice albă pe un genunchi, în formă de accent circonflex. Vorbeşte perfect americana, dar cu un accent spaniol. Ah! e înaltă, exact cât mine, ceea ce e mult pentru o femeie. Şi, pentru a-ţi completa tabloul, îţi aduc la cunoştinţă că foloseşte un parfum „fizic", e destul să-l aspiri ca să fii gata să treci la acţiune!

– Iată o superbă descriere! exclam eu. Prevăzut cu asemenea informaţii, sunt singur că n-aş putea trece pe lângă fata asta fără s-o recunosc, dacă întâmplarea ar face ca drumurile noastre să se încrucişeze. Toate astea reprezintă ceva pozitiv, iepuraşule. Acum, să trecem la un alt gen de exerciţiu. Pretinzi că amicul Harry Cower, bursierul, nu-i amestecat în afacerea asta. În acest caz, cine ar fi putut-o preveni pe Térésa de rendez-vous-ul fixat la *Waldorf*?

Se sprijină pe un teanc de perne. Ştii că parcă prinde viaţă, dauphinezul? Îi insuflu un sânge nou prietenului meu din copilărie.

– Trebuie să trec în revistă ziua aceea, îmi spune el, numai că, dacă-mi permiţi: s-au scurs luni şi luni de zile de atunci...

– Nu te grăbi! În vreme ce tu te gândeşti, am să dau un telefon la Paris, dacă-mi dai voie. Să cer mână de lucru anexă. Împreună cu staff-ul meu o să-ţi decorticăm problemele cât ai zice peşte. Banii ăştia pe care mi i-ai dat trebuie să servească la ceva!

– Îţi repet că-i o nimica toată, ai la mine un credit nelimitat, Antoine! Mergi şi telefonează din biroul meu!

Aici e chestie de design! Notează că prefer aşa ceva în locul porcăriilor gen Ludovic al XV-lea de origină americană. În felul lui e frumos, acest oţel închis la culoare, sticla fumurie, volumele îndrăzneţe. Nu foarte confortabil, dar eficace.

Mă depun pe un fotoliu care reprezintă o demoazelă. Picioarele ei

sunt cele ale scaunului, iar mâinile, braţele lui. De obicei, fetiţele sunt cele care mi se aşează pe genunchi, astfel încât încerc un curios sentiment de grosolonie luând loc într-o trăsnaie ca asta.

Aşa cum ai prevăzut, sun la sediul poliţiei şi-l cer pe Mathias. Roşcovanul e încă acolo, deşi în Franţa e ora opt seara.

– Ah! Dumneavoastră sunteţi, domnule comisar, aţi călătorit cu bine?

– Admirabil.

– E gravă problema prietenului dumneavoastră?

– Cum nu se poate mai gravă. Am nevoie de tine, Ruginitule. Cu aceeaşi ocazie mi-ar mai trebui şi domnul Blanc.

– Cred că se ocupă de o afacere cu droguri, împreună cu Béru: un trafic originar din Orientul-Mijlociu. Se iau la harţă mereu dulapurile astea, şi uneori se mai şi păruiesc.

– Atunci, adu-i pe amândoi cu tine! Am să întreprind cele necesare prin telex ca să vi se pregătească biletele.

– Şi cu drogul?

– Pune-i pe Pinuche şi Verdurier în locul lor. Vreau să vă întâmpin mâine în New York la domnul Marc Liloine, Five Avenue, 68. Dacă n-am să fiu aici când sosiţi voi, aşteptaţi-mă. Personalul va fi prevenit.

– O.K., boss. Am să fiu încântat să văd şi eu Statele Unite.

Marcus murmură:

– Dacă ţi-aş zice, Antoine... Mi s-a făcut poftă să beau un scotch împreună cu tine. În halul în care am ajuns, nu cred să-mi mai facă rău, nu?

Părerea mea e că într-adevăr... Totuşi, protestez de formă, pentru a nu-i lăsa impresia că nimic nu mai are importanţă pentru el de acum încolo.

– Doar un strop! îi recomand.

O sună pe negresa cameristă. Când apare, îi dă dispoziţii să ne prepare două Chivas Regal de la gheaţă. Grăsana protestează cu o familiaritate care mi se pare puţin cam excesivă, chiar şi din partea unei slujnice americance.

– Nu cumva ai făcut dragoste cu ea? îl întreb când camerista părăseşte încăperea.

– Ah! Ţi-ai şi dat seama?

– Este evidenţa însăşi.

Marcus clatină din cap.

– Ai dreptate! Într-o dimineaţă, ştergea de praf cărţile din partea de sus a bibliotecii şi nu avea chiloţi, iar eu, pe când frecventam bordelurile din Lyon n-am îndrăznit niciodată să aleg o negresă. Am lichidat astfel o fantasmă.

– Ai fost satisfăcut?

– Nu, decepţionat. Pasivă şi fără cea mai mică iniţiativă; în plus cu o piele rece ca de broască. Ea, dimpotrivă, trebuie că a apreciat performanţa mea, fiindcă de atunci, suspină când se uită la mine, ca o vacă privind cum trece Trans Orient Expressul.

– Te înţeleg, am avut de întâmpinat aceeaşi situaţie cu bona noastră spanioloaică, numai că ea are un temperament incendiar şi te trage la rindea cu toată convingerea.

Începe să râdă de ştrengăriile noastre. Bărbaţii reprezintă ceea ce le mai rămâne după ce devin serioşi.

– Ei, te-ai gândit la întrebarea mea?

– Adânc. Întâlnirea aceea cu Harry Cower, trebuie să ştii, că am stabilit-o direct, de la o cabină telefonică şi deci, fără intermediari.

– Ai pomenit de ea celor care te înconjoară: şoferului, de exemplu?

– Nu, pentru simplul fapt că mă hotărâsem să merg cu maşina personală.

– Apropo de cei care te înconjoară, câte persoane intră în anturajul tău?

– Betty, bona, Duvalier, şoferul, şi Boggy, secretarul meu.

– Tipul care m-a întâmpinat la aeroport şi care seamănă cu un pelican bolnav?

– Are un aer sinistru, dar e un băiat cumsecade, teribil de descurcăreţ.

– La ce îţi serveşte? Să dezamorseze pachetele capcană care ţi-ar putea fi expediate prin poştă?

– E bun la de toate, şi când n-are nimic de făcut, o ajută pe Betty să dea cu aspiratorul.

– Într-un fel, gardă de corp?

– Niciodată n-am avut nevoie, afirmă Marcus. L-am cunoscut pe tipul ăsta chiar de la debuturile mele. Îşi făcea de lucru pe lângă un *broker* unde cred că se plictisea. Am avut de a face cu el şi mi s-a părut isteţ, eficient. Pe vremea aceea, America mă cam apăsa pe umeri. Când vii să te implantezi în New York, îţi tremură turul. Ştii de ce acest oraş a fost supranumit *Big Apple*? Mărul cel Mare?

– Te ascult, profule.

– Jazzmenii negri i-au dat denumirea asta. Veneau din sud şi oraşul îi speria până într-atât încât atunci când cântau simţeau ca un măr mare în gât.

– Nostim. Deci, şi tu ai stat cu nodul în gât?

– Şi încă cum! Cu atât mai mult cu cât engleza pe care o vorbeam pe atunci îi făcea să râdă până şi pe şoferii de taxi.

– Boggy ăsta al tău nu vorbeşte totuşi franceza?

– Nu, dar înţelege americana mea.

– Locuieşte aici în apartament?

– Are o garsonieră în acest imobil şi suntem legaţi printr-o linie directă.

– S-ar părea că ţi-a devenit indispensabil?

– Într-un anumit fel, da. Reţine că e foarte eficient şi nu mi s-a băgat niciodată în suflet. Doar eu sunt cel care face apel la el: băiatul e prezent în mod discret.

Bun, nu trebuie să te atingi de amicul lui! Mie pelicanul ăsta nu-mi prea place; am impresia chiar că mutra lui e cam suspectă şi o călătorie de nuntă în Bahamas împreună cu el nu m-ar încânta de fel. Dar, mă rog, dacă Marcus îi apreciază calităţile, îl priveşte. Fiecare cu sensibilitatea lui.

– Şi în afara acestui trio strălucit?

– Personalul din birourile mele de pe Strada 52 Est, în frunte cu o femeie, Cecilia Heurff.

– Aha, fac eu, brusc interesat. Peste birourile tale domneşte o tipesă?

– Fosta mea secretară de la uzină, o fată dinamică şi capabilă. O făcusem director, responsabil cu vânzările spre sfârşitul gestiunii şi am păstrat-o când am lichidat afacerea.

– Ceva relaţii amoroase?

– Cu ea, nu. O complicitate teribilă, o intimitate delicată, dar niciodată nu m-am culcat cu ea. Dacă ai vedea-o m-ai înţelege.

– Nu-i arăgătoare?

– Dimpotrivă, dar cu ea nu se pune problema. E una dintre acele femei cu care, până şi nişte fustangii ca noi, devin prieteni la cataramă.

– Dacă tu dispari, ea ar câştiga ceva?

– Şomajul!

– Şi din postul în care se află, n-are posibilitatea să-ţi sustragă bani, pe şest? Iartă-mi suspiciunile, Marcus, dar mă aflu aici pentru a face ordine.

Ridică din umeri.

– Se vede că n-am făcut niciodată afaceri împreună, Antoine. Am frecventat împreună femei de moravuri uşoare şi am chefuit, dar nu-i suficient pentru a mă judeca pe plan business. Pentru a fi eu tras pe sfoară, ar fi nevoie de participarea întregului Pentagon cu calculatoarele lui monstruoase! Cei câţiva şmecheraşi care au încercat, au fost urgent puşi cu botul pe labe.

– Vezi că ai şi duşmani? Cei pe care i-ai pus cu botul pe labe probabil că nu aprind lumânări pentru sănătatea ta! Poate că ar fi interesant să facem săpături şi în această direcţie.

Dar el scutură din cap.

– Calmează-te, băiete! Întotdeauna am operat cu multă supleţe. Oamenii despre care îţi vorbesc, m-am mulţumit să-i dezamorsez fără mare tapaj şi să-i orientez spre altceva! Abilitate, diplomaţie şi vaselină!

– Foarte bine, am să te las în pace pentru ziua de azi. Pot să-i cer pelicanului tău să-mi furnizeze restul informaţiilor de care am nevoie?

Marc Liloine ridică telefonul şi apasă o tastă.

– Boggy? Ai să te pui la dispoziţia prietenului meu San-Antonio. Răspunde-i la toate întrebările şi condu-l peste tot unde ar dori, de acord?

Percep „O.K-ul" nazal al tipului. Marcus închide telefonul. Suspină adânc.

– Trebuie să rezist, murmură el; du-te, aleargă, zboară şi răzbună-mă, Antoine!

Şi mă duc!

E o casă încântătoare din lemn alb de Oregon, cu faţada tencuită grosolan. Lângă intrare se află un arbore impunător, iar eu, când e vorba de un copac frumos în faţa unei case aspectuoase, nu rezist. E din specia plângătoare, dar nu-i salcie, mai curând un frasin, destul de rar ca esenţă. Peluza e atât de verde că pare pictată. Semănată cu bănuţei ca opera unui naiv iugoslav.

– Aşteptaţi-mă! le spun celor doi însoţitori ai mei: Duvalier şi Boggy.

O apuc pe dalele roz, uşor sinuoase, ca să arate mai armonios, şi ajung la o uşă luxoasă, cu vitralii ca de catedrală în culori de galben ce se potrivesc perfect cu lemnul caramel cu lapte. Clopoţelul de la intrare e muzical. Am impresia că recunosc câteva măsuri din *Vasul fantomă*, dar nu garantez nimic, întrucât am studiat muzica la difuzoarele bodegii aflate pe vremea mea pe Grande Rue de la Guille. Meniul meu predilect consta din peşte prăjit însoţit de cartofi prăjiţi, iar la desert lalangâte cu mere. Cu nişte mese ca asta devii campionul colesterolului în trei luni.

Vine să-mi deschidă o creatură vie atât de uluitoare încât sunt bucuros că nu port proteză dentară, altminteri mi-ar fi căzut peste preşul de la intrare, atât e de mare stupoarea mea.

E vorba de o fată tânără, dacă pot să mă încred în perechea de sâni fără sutien pe care mai că mi-i bagă sub *nose*. Dar cu un chip de adolescent. Păr blond, tuns la trei milimetri de cap. Nici urmă de machiaj, o privire de felină (insolentă) şi crudă, o gură mare, gropiţă în bărbie, adâncă, stil Kirk Douglas, pomeţi plaţi. Altminteri, bine făcută, ca o zeiţă. Atât doar că unui asemenea corp ar fi trebuit să i se grefeze un alt cap, mai potrivit.

Personajul are ceva androgin care incomodează şi atrage în acelaşi timp.

Individuţa îmi examinează stupoarea şi, după o clipă mă întreabă:

– Şi în afară de asta?

Insolenţa în toată gloria ei. Nu se jenează deloc că-i cu sânii goi.

– Aş vrea să vorbesc cu Cecilia Heurff, sunt un prieten al lui Marc Liloine, patronul ei.

– Tot francez?

– Tot!

– Mda, se aude. Intraţi, mama nu s-a întors încă; e ziua în care devastează cele două supermaket din apropiere. Numele meu este Melody!

– Salut, Melody! Eu sunt Antonio.

Pătrund într-un living modern, elegant, agreabil sub toate aspectele. O scară decorativă duce spre dormitoare. Bucătăria e în priză directă, separată doar printr-un contoar de lemn unde locatarii casei trebuie că iau masa.

– Vorbim sau nu vorbim? mă întreabă Melody.

– Dacă am vorbi ar fi mai simpatic. De ce?

– În acest caz, urcă până în camera mea, tocmai mă pregăteam. Dacă n-ai chef de palavre, te las să stai lângă şemineu.

O iau după fetişcană pe scara prevăzută cu o mochetă aspră, gen fibre de cocos. Funduleţul ei bombat îmi dă tot felul de idei. Îl privesc cum dansează înaintea mea şi urc până la primul etaj.

În camera ei un hi-fi îmi sparge membranele auditive.

Mă aplec spre urechea lui miss Heurff.

– Ca să stăm de vorbă în mijlocul acestor delicate ciripeli am fi obligaţi să folosim nişte fanioane ca în marină, nu? urlu eu.

Începe să râdă şi întrerupe vacarmul. Liniştea care urmează e de mii de ori mai plăcută ca *Requiem*-ul lui Mozart.

– Mersi, îi spun, dar mă tem că o asemenea uşurare atât de brutală, ar putea să-mi provoace o erecţie.

– Când se va produce, aş putea să mă ocup eu, declară androgina, făcându-mi cu ochiul.

În ordine, merge drept la ţintă.

– Dacă găseşti un scaun liber, ia loc, dacă nu, eliberează unul aruncând pe jos tot ce se află pe el!

Acestea fiind spuse, îşi descheie blugii; obrajii mei încep să se asemene cu nişte mere de California bine lustruite.

Fără complexe, ştiam că tinerele americance sunt moderne, dar cu viteza asta, nu-mi puteam închipui!

Sub blugi nu poartă decât sistemul capilar al familiei şi un punct *that's all*!

Blondă, autentic.

Admir în tăcere.

– Bun, hai să vorbim! Ce ne-am putea spune? întreabă fetişcana.

– Trebuie să recunosc că ceea ce văd îmi paralizează într-o oarecare măsură limbuţia latină, îi spun. Preşedintele vostru, Gerald Ford se spune că era incapabil să gândească şi să mestece chewing-gum în acelaşi timp, iar eu nu pot să fiu uluit de intimitatea dumitale atât de ingenuu revelată şi să-ţi mai spun şi ce gândesc despre legile gravitaţiei universale!

Se apropie de mine, îşi pune un picior pe marginea scaunului, ceea ce nu rezolvă întru nimic situaţia. În astfel de cazuri, din două una: ori eşti virgin şi te pui pe plâns strigând-o pe mama ori eşti un ticălos de fustangiu şi întinzi mâna.

Eu întind mâna!

La început, apoi buzele, ca un zelos servitor al gândirii ce sunt.

Nimfomană, miss Heurff! Un fenomen cu mutrişoara ei de băieţel drogat. Ah! da, ia uite! Tocmai a prizat nişte pudră, fetiţa! Nu-i nici o îndoială! Mai are încă nările făinoase ca o felie de peşte pusă la prăjit. Pe mine o asemenea perspectivă mă dezamorsează. Un paradis artificial ca ăsta, ţi-l dau cadou! Am oroare de surogate. Un sex sănătos într-un corp sănătos, asta-i deviza lui Antonio.

Melody se apropie, îşi înnoadă mâinile de gâtul meu şi-mi ţine faţa lipită de triunghiul ei împădurit! Atât de strâns că am început să respir cu urechile! Gata! S-a terminat distracţia. Mă eliberez cu un gest brusc şi mă ridic.

– Scuzaţi, pardon, aş prefera un pahar de whisky! îi zic.

Tipa dă pe dinafară de furioasă ce-i:

– Asta-i bună, ia spune, francezule, numai gura-i de voi! Când e vorba să treceţi la fapte, vă declaraţi forfait!

– Nu mă ridic niciodată în al nouălea cer cu o fată beată turtă sau drogată până la sprâncene, drăguţă! Mi-am făcut o idee prea frumoasă despre dragoste pentru a o compromite astfel.

Privirea ei, cum se spune pe urmă prin operele importante, aruncă scântei.

O clipă, am avut impresia că o să-şi scoată ghearele să mă zgârie pe faţă, dar nu, îşi vine în fire.

– Păcat, murmură ea, erai cam genul meu şi n-ar fi fost deloc trist noi doi... Ştiu nişte chestii pe care nu le găseşti în comerţul angro.

Îşi întinde mână fără urmă de jenă, spre lăcaşul amorului meu propriu (îl spăl cu Monsavon de trei ori pe zi, inclusiv duminicile şi zilele de sărbătoare).

– Ai vocaţie de martir, declară androgina, pentru că, dacă e să dau crezare acestei protuberanţe, ai fi mai curând dispus să faci dragoste decât morală.

E haioasă în felul ei.

– Ia uite! îmi spune ea deodată.

Şi execută o mişcare pe care decenţa mă împiedică să v-o descriu. Dacă aş face-o, mi s-ar retrage licenţa de romancier! Nu trebuie să depăşeşti măsura, mai ales în perioadele când sunt conservatorii la putere[1]. Reţine că dacă mi se joacă vreun renghi, îmi mobilizez toţi cititorii la o manifestaţie şi, faţă de amploarea cortegiului, ministrul şi-ar schimba decizia pe loc. Feudalii sunt făcuţi pe dos!

Bun, treacă de la mine, să-ţi povestesc puţin din mişcarea ei. Nu mult: restul ţi-l imaginezi. Drăgălaşa copilă se întoarce cu spatele la mine, cu picioarele depărtate şi se apleacă până ce sexul ei provocator apare la vedere. De parcă aş avea dinaintea mea două feţe. E teribil de şocant, îţi spun eu, ca impresie. Extrem de porno, chiar. Dacă ar face aşa ceva pe un drum public, ar da năvală poliţiştii! Evident, o asemenea

---

[1] Durează până ce scriu cartea, iar până se publică regimul se poate schimba. În Franţa, merge alternativ: când e laie, când bălaie! Ca să fie toată lumea mulţumită. (n.a.)

demonstraţie nu poate lăsa insensibil un bărbat ca mine, dotat cu toate accesoriile, şi un turboreactor incorporat!

În plus, fetiţa îşi trece mâna pe sub acest pod fermecător. O agită în direcţia mea, de parcă ar manipula nişte marionete. Mai mult decât evident, e o invitaţie presantă, aproape un ordin. Dar cum eu mă încăpăţânez să rămân imperturbabil, îşi ridică mâna spre comoară, bătrâne! De acum, nu mai e cu putinţă să mai povestesc; renunţ. Sunt citit la toate nivelurile. Să extrapolez o supoziţie: unde aş ajunge, ei? Proscris! Repudiat! Măturat ca un rahat de câine de pe un trotuar al arondismentului şaisprezece! Nu pot să-mi permit. Am prieteni în sferele înalte şi în curtea de păsări; personaje importante se târâie la picioarele mele îmbiindu-mă cu caviar, cu medalii, respectiv cu cecuri în alb! N-am chef să mi-i ridic în cap, nu?

Timpurile s-au schimbat, se pregăteşte un război. Mă vezi şomer? Nu ştiu să fac nimic altceva decât să scriu prostii. Până şi vinul din sticle se taie când sunt eu cel care-l trage. Tapetul, gata de lipit, când încerc să-l aplic eu, cade imediat peste mine transformându-mă într-o mumie. E nevoie de ajutor serios ca să scap din belea! Iar mecanica, spune, mă vezi meşterind? Limuzina, maşina de scris şi cea electrică de bărbierit! Dacă mă ating de ele, s-au terminat! Au devenit o sculptură a lui Cezar!

Nu, nu, să nu mizezi pe faptul că am să fac măcar o aluzie la delicata masturbare a fetiţei. Şi-a păstrat degetul mic ridicat, ca o tânără stilată şi bine educată ce e, dar nu mai puţin erotică, asta-i tot, fir-ar să fie! N-are rost să mai cauţi scuze! Domnişoara miss îşi execută solo de banjo, treacă de la mine! Nevroza, nimfomania, sunt problemele ei nu ale mele! N-ar trebui nici măcar să mă uit dacă aş fi la fel de bine educat cum pretind. În orice caz, s-ar fi cuvenit să închid cel puţin un ochi. Bun, mă uit, pentru că, trebuie să admitem, nu ţi se oferă în fiecare zi ocazia să vezi o smintită interpretându-şi „Mă iubesc la nebunie" în postura asta incredibilă, ce pune în valoare performanţa. Teatru expresionist, intimist pe deplin.

Ce mă reţine să nu sucomb tentaţiei? Îngerul meu păzitor, crezi? Drăguţ din partea lui. Totuşi, de obicei, e cam ştrengar! Prin urmare,

nu clintesc. O uşoară frământare, dar şi acele elanuri sunt comprimate de Eminenţa mea. Ştiu prea bine că pe urmă am să-mi regret self-controlul. În viaţă nu regreţi numai faptele rele, se mai întâmplă să le regreţi şi pe cele bune. Şi atunci, e cu mult mai grav. Când te căieşti pentru o ticăloşie dispui de toate mijloacele s-o dregi, să te supui unor penitenţe. Poţi să te rogi, să ceri iertare, să te tăvăleşti prin noroi, să te lipseşti de dragoste sau de desert, şi altele. Dar, dacă regreţi o faptă bună, ai dat-o în bară complet! Nu mai există vindecare. Eşti pierdut *for ever*! Eşti condamnat pe viaţă.

Postura trăsnită în care se află Melody mă lasă cu gura căscată. I-a venit sângele la cap! E stacojie. Delicata ei mână de violonist se agită cu o sută la oră! E în delir. Reuşesc să mă smulg şi să cobor în salon. Bravo, Santonio! Iată un gest energic de bun augur!

Mă aşez în preajma şemineului stins. O pendulă ticăie plăcut. Pe peretele dinspre răsărit e un afiş mare de călătorie, reprezentând două fotolii stil Majorelle, faţă în faţă pe o terasă care dă spre mare. Foarte evocator.

Zgomot de paşi. Soseşte madam Cecilia Heurff, ducând două pungi imense de hârtie, cu suprafaţă mare, pline cu produse comestibile, ori ba.

Fata nu-i seamănă. E o femeie încă tânără: vreo patruzeci de ani, cu părul aproape albit, tenul bronzat (la lampă) şi o privire limpede. Poartă un taior de in maro, nu prea boţit (e o bătaie de cap cu inul ăsta) peste o şemizetă crem. Înţeleg imediat ce-a vrut Marcus să spună apropo de relaţiile fără echivoc dintre ei. Femeia asta nu inspiră dorinţa. Are multă personalitate, poate chiar prea multă: o reală frumuseţe, prestanţă, dar e în ea ceva care-ţi scurtcircuitează glandele.

Se miră când dă cu ochii de mine.

Mă grăbesc:

– Sunt prietenul din copilărie al lui Marc Liloine, doamnă Heurff; prenumele meu e Antonio.

Un superb surâs iluminează încăperea. Ce perle, Dumnezeule! Nu ştiu cu ce şi le lustruieşte, dar în orice caz nu cu gălbenuş de ou.

Îşi lasă cele două pachete pe masa joasă din salon şi-mi întinde mâna.

– Încântată. Fiica mea nu-i aici?

– A urcat în camera ei să-şi ofere o delicatesă înainte de a pleca.

– Ar fi putut să vă ţină companie!

Ce vorbeşti! Astea erau şi intenţiile ei! Dar seriosul personaj care sunt i-a respins avansurile.

– Locuiţi într-o casă foarte agreabilă.

– Şi mie îmi place mult. Pot să vă ofer ceva de băut? Am în frigider un vin alb de California, foarte bun; Marc Liloine se dă în vânt după el.

– Nu vreau să vă deranjez.

– Am să vă fac o confidenţă: în fiecare zi când mă întorc acasă, îmi torn un pahar mare.

– În acest caz, doamnă Heurff, aş ciocni bucuros un pahar cu dumneavoastră.

E plină de atenţii. Se aude un geamăt puternic şi prelungit provenind de la primul etaj, şi pariez pe cârjele Lisei Renaud contra unei nopţi de dragoste la Spitzberg, pe timp de vară, că-i Melody care atinge orgasmul. Mama ei probabil că s-a obişnuit cu excesele ei solitare, fiindcă îşi reprimă o grimasă iritată şi începe să destupe sticla.

– Marc Liloine mi-a vorbit de dumneavoastră, mă asigură tânăra femeie.

– Într-adevăr?

– Sunteţi poliţist la Paris, nu-i aşa?

– Exact.

– Şi v-a rugat să veniţi aici pentru a încerca să-i găsiţi pe mizerabilii care...

Tace. Ridică un toast mut, la care răspund la fel.

– Mizerabilii care au făcut ce, doamnă Heurff?

– Ştiţi prea bine. Nu se poate să nu vă fi spus Marc.

Marc? Opa! Ce vrea să însemne asta! Ce comportament familiar faţă de patron, bătrâne! Numai să nu mă fi îmbrobodit în privinţa relaţiilor lui cu madam Heurff? Dar de ce ar fi făcut-o, dauphinezul? Nu ne ascundeam niciodată aventurile, unul de altul. Nu ca să ne lăudăm, dar nu făceam un mister din vitejiile noastre ecvestre!

– Aş vrea să-mi repetaţi şi dumneavoastră, doamnă Heurff.

Bea delicat şi surâde.

– Pentru a verifica ce ştiu şi ce nu ştiu, domnule detectiv? Fiţi convins că Marc Liloine mi-a spus tot: aventura lui de o noapte, inocularea cu Sida şi indivizii din parching care l-au supus la cel mai odios şi mai dezonorant dintre tratamente.

– Foarte bine, în acest caz vom putea discuta deschis, doamnă Heurff.

– Spuneţi-mi Cecilia.

Caraghioşi mai sunt şi americanii ăştia: ce idee fixă şi la ei, abia şi-au zis bună ziua şi imediat îşi spun pe numele mic. La ce o servi un patronim la ei? Numai pentru a se războ în Vietnam ca la întoarcere să-l scrie pe pietrele din cimitirul Arlington?

Cucoana are o privire teribil de inteligentă. Care deduce totul. Simt o dată în plus că nasul meu nu m-a înşelat şi că am făcut bine venind la ea mai întâi.

Fiica ei coboară calmată scara, clătinându-se pe picioare şi mototolită ca vai de lume. Poartă în chip de fustă un soi de abajur încreţit, din tafta albastră ca Nilul şi o bucăţică de corsaj negru cu puţin mai lată ca o bandă adezivă. Sulemenită mai ceva ca o mască de carnaval german. În culori războinice gata să se arunce pe un mădular mai docil ca al meu. Bălăbăne o poşetă, gen cădelniţă cu lanţ.

– *Ciao*! ne aruncă fără o privire.

Şi pe urmă mai adaugă ceva care, după mine, trebuie să însemne „beţie plăcută", dar americana nu-i limba mea maternă, mulţumesc lui Dumnezeu, şi anumite subtilităţi ale ei îmi scapă, să nu vă supăraţi pe mine.

– Şarmantă fată, îi spun eu mamei, ca să-i fac o plăcere care să nu mă coste prea mult, pentru că, în sfârşit, un buchet de trandafiri sau o legătură de ridichi n-ar face-o mai puţin bucuroasă, iar eu aş cheltui ceva parale.

Contrar speranţelor mele, Cecilia strâmbă din nas.

– Îmi face multe griji, oftează ea.

Mă abţin să pun întrebări, presimţind că dacă abordăm acest subiect delicat, şedinţa Camerei va dura toată noaptea. Totuşi, ea adaugă:

– Îi lipseşte un tată.

– Sunteţi divorţată?

– Nu, soţul meu a murit într-un accident când Melody avea cinci ani.

Bine, gata! N-o să ne pierdem timpul acum discutând despre necazurile ei familiale! Refrenul cântecului ei îl ştiu pe dinafară şi ţi l-aş putea cânta a capella. Ea, acaparată de slujba ei, îşi neglijează din această cauză îndatoririle pedagogice. Melody, rămâne să se descurce singură cum poate. Sugându-şi prietenii de la cincisprezece ani, drogându-se de la şaisprezece, şi făcând dragoste în colectiv de la şaptesprezece. Tragedia timpurilor moderne! Şi acum, imposibil de stăpânit, lăsându-se de şcoală dar nu pentru a munci, trimiţându-şi mama la naiba şi întorcându-se acasă doar când albesc zorii, plină de alcool şi de spermă. Deloc roz, toate astea! Calea depravărilor se lărgeşte, panta fatală devine din ce în ce mai abruptă. Totul se va sfârşi într-o clinică, la puşcărie sau într-un bordel sud-american, potrivit capriciilor soartei.

Un înger negru trece în zbor, bătând din aripi ca un liliac.

Îmi dreg gâtlejul.

– Cecilia, aş vrea să-mi spui părerea ta în legătură cu agresiunile infame cărora le-a căzut victimă prietenul meu Marc.

Iat-o că se smulge din propriile ei eşecuri amare pentru a se apleca asupra celor ale patronului.

– Vezi, Antoine, n-am nici o părere.

– Nu se poate, o hărţui eu. Marc trebuie că a suscitat o ură formidabilă pentru a suferi o atât de formidabilă răzbunare! Puţinul care s-ar putea zice e că duşmanii lui au folosit toate mijloacele. Dumneata, care eşti alături de el de ani de zile şi îi cunoşti o bună parte a vieţii, n-ai observat nimic în trecutul lui, îndepărtat sau recent, care să fi putut declanşa unor oameni un asemenea resentiment?

– Dă-ţi seama, Antoine că mi-am pus şi eu aceste întrebări. Dar n-am găsit nici un răspuns.

Se lasă tăcerea. Atmosfera e plăcută, ispititoare. Păcat că are o fiică nevropată, altminteri viaţa ei ar fi fost *cool*. Mă gândesc la fasoanele fetei şi la apucăturile ei, acolo sus în dormitor, şi mă felicit cu amândouă

mâinile că n-am cedat. Pe undeva e un soi de infirmă, copila asta! Mă uit la mama ei. Regim, gimnastică, masaje. Nu-i grasă deloc, mămica. Şi păsărica ei o fi blondă ca a fiică-sii? Nouă bărbaţilor ne vin uneori nişte gânduri tare murdare. E ceva peste puterile noastre: ele se impun. În *Quai des Brumes*, Le Vigan spune: „Când văd un tip care se scaldă, mă gândesc la curul lui; la ce bun sa mai lupt?

Ia uite, în vreme ce scriu, doi porumbei albi se învârt pe acoperişul fierbinte (ţiglă romană); masculul se vede că îi face curte porumbiţei după felul în care îşi târâie aripile şi-i dă ocol. Natura, natura, îţi spun! Deci, Dumnezeu, dacă există Dumnezeu! Nu l-aş renega niciodată cu capul între coapsele doamnei Thatcher!

Să revenim, oare părul intim al Ceciliei e blond? *The question*! Sunt sigur că dacă i-aş pune întrebarea acestei femei atât de inteligente nu s-ar ofusca. Are o privire care înţelege orice situaţie. Vrei să punem pariu? Îmi arunc această provocare.

– Ia spune-mi, Cecilia?...

– Te ascult.

– O simplă paranteză în discuţia noastră. Dacă ai să vrei, poţi să mă dai pe uşă afară. Părul tău pubian e blond?

Crezi că o să dea fuga la bucătărie să-i ia tigaia din dulap şi să mi-o trântească în cap?

– La un moment dat, mi-am dat seama că te bântuie nişte gânduri libertine, Antoine. Da, sunt autentic blondă. Alte întrebări?

– Nu, mulţumesc. Şi te rog să mă ierţi.

– Ce nevoie am să te iert. Şi eu mă întrebam dacă dispui de un membru generos. Vreau să sper, pentru orgoliul dumitale de mascul!

– Domnul s-a dovedit binevoitor cu mine, Cecilia; câteva dame ţi-ar putea-o confirma, în fine, prin câteva dame înţeleg două sau trei mii.

Îţi dai seama cum îmi folosesc timpul, în vreme ce nefericitul meu prieten agonizează, oftând după răzbunare! Trăncănesc cu o femeie pe care nici n-o cunosc!

O ruşine! Şi bietul Marcus care mă scaldă în dolari. Şi tipii care

mă aşteaptă afară la bordul Lincoln-ului, lung cât un portavion! Am impresia că o cam iau razna! Îmi patinează meningele!

– Cecilia, dumneata ai un sex blond, iar eu un membru de cantonier, de acord, foarte drăguţ şi reconfortant, dar astfel nu progresează cercetările împotriva Sidei de care suferă prietenul meu. Să trecem la treabă! Fără să-ţi dai seama, dumneata deţii cheia problemei.

– Crezi?

– Ab-so-lut! Duşmanii lui Marc au gravitat şi în jurul dumitale, draga mea. Nu ne rămâne decât să-i identificăm.

E de aceeaşi părere cu mine. Apoi:

– Antoine, vrei să cinăm împreună? Am nişte fripturi enorme. Şi le prepar cu usturoi, mai adaug o salată şi piersici în sirop. Ca să terminăm sticla de vin alb!

– O.K., Cecilia. Dar în ceea ce priveşte usturoiul, ai putea trimite porţia mea unei opere de binefăcere, fiindcă sunt alergic la acest bulb, în ciuda caracterului său profund republican. Mă duc să le spun celor care mă însoţesc să meargă şi să mănânce şi ei pe undeva şi să vină să mă ia după două ore.

Mă simt dintr-o dată vesel. Într-adevăr, femeia asta e un camarad pe cinste. Cu ea te simţi în largul tău.

În felul ei, e aproape tot aşa de primitoare ca şi fiică-sa.

Am zis „aproape".

CAPITOLUL TREI

Destul de scârbos, dar nu prea,
fiindcă dacă mi-aş pune mintea să-ţi rulez
filmul pornografic chiar de la început,
ai fi înnebunit să termini mai repede această carte,
ceea ce ar fi păcat şi nu ar adăuga nimic
nivelului tău de viaţă.

Mami spune întotdeauna despre o carne fragedă că-i „delicată ca un trandafir"; n-am mâncat niciodată în viaţa mea trandafiri, în ciuda intensei poezii care zace în mine şi-mi asigură strălucirea, dar cred într-adevăr că friptura la grătar servită de amfitrioana mea e mai delicată ca privirea unei mame îndreptată spre pruncul ei. Pur şi simplu, ai putea s-o mănânci cu linguriţa.

Din spirit de solidaritate, şi Cecilia a renunţat la usturoi, ceea ce-mi va permite s-o ascult la mai puţin de un metru fără să dau bir cu fugiţii. Te întrebi care-i cauza repulsiei pentru un anume fel de mâncare? Adeseori e supărător. Un sărăntoc, alergic la icre negre sau un baron de Rothschild alergic la topinambur[1], în fine, ar mai putea s-o scoată la capăt. Dar imaginează-ţi contrariul, îţi dai seama de aici care ar fi necazurile? O existenţă perturbată pe care aceşti nefericiţi ar fi obligaţi s-o care după ei!

Mâncăm în tăcere. Cecilia, ca americancă sadea ce e, toarnă peste friptura ei fragedă nişte sosuri interminabile, dezgustătoare. Degeaba le-au fost traduse cărţile noastre de bucate, yankeii continuă să se

[1] Plantă originară din America, cu rădăcini sub formă de tuberculi, folosiţi în special pentru hrana porcilor. (n.tr.)

bălăcească în tot felul de porcării. Ca să înveţi să mănânci, e nevoie de două milenii, înţelegi? Planeta se va reduce în cenuşă radioactivă mai înainte ca ei să înveţe să-şi pregătească frigănele pentru a-şi savura ouăle fierte. Mă abţin să fac comentarii usturătoare, fiind galant de felul meu, dar maniera în care îi refuz serviciul de condimente când mi-l propune, trebuie că i-a dat de gândit că între farfuria mea şi a ei se întinde un Atlantic.

Cina terminată, o ajut să strângă masa, lucru de care am o oroare cumplită. Să pun masa, la o adică, mai treacă meargă: e o acţiune generatoare de bună dispoziţie. Dar să-ţi bagi degetele în sosuri răcite, mersi, nu servesc. Neica s-a născut să fie prinţ sau să mănânce prin restaurante, eventual şi una şi alta! Cu toate astea, în anumite împrejurări îmi propun serviciile şi, dacă ele sunt acceptate, îmi spun că am să am o zi proastă.

Aurul înserării aprinde vitraliile cochetei vile. E o clipă tihnită. O zi în plus, o zi în minus. Pământul continuă să se rotească pe melodia *Dunării albastre*. Mă uit la ceas: e ora trei. Am rămas pe ora Parisului! N-am încotro, trebuie să trăiesc împreună cu continentul! Îl scot de la mână pentru a-l da înapoi cu şase ore. Cecilia admiră obiectul. Ea are un Pasha, ce părere ai! Ceasul lui Renaud!

– Poliţiştii sunt înstăriţi în Franţa? mă întreabă această femeie practică.

– Depinde, sunt plini de bani numai câţiva corupţi, cazuri rarisime, în cârdăşie cu mafioţii, iar eu pentru că scriu cărţi; altminteri, ceilalţi poartă ceasuri de carton şi-şi deplasează ei înşişi acele cu degetul.

– Ce gen de cărţi scrieţi?

– Cărţi fără cap şi coadă, dar pline de cozi şi capete, în care încerc să-i conving pe oameni că suntem o imensă bandă de imbecili. Dar ei nu mă cred, ceea ce reprezintă cea mai bună modalitate de autentificare a acestei imbecilităţi denunţate de mine. Şi, pentru că au impresia că eu glumesc, se distrează. Trăiesc de pe urma unei splendide neînţelegeri.

Tânăra femeie mă descifrează cu privirea ei perspicace.

– Sunteţi un bărbat interesant. Puţin vanitos, cred, dar acest orgoliu are ceva disperat.

– Înţeleg că Marcus te-a ales ca fundaş în afacerile lui, îi spun. De fapt aş vrea să-ţi propun ceva, Cecilia: povesteşte-mi totul despre colaborarea cu prietenul meu chiar de la început. Să nu omiţi nimic. S-ar putea ca, ascultându-te, să sesizez ceva într-un moment sau altul.

Îşi dă seama perfect unde vreau să ajung şi nu protestează să parcurgă tot acest drum de combatant. Când Liloine şi-a demarat afacerea, s-a adresat unei agenţii specializate pentru a obţine o secretară bună care să vorbească franţuzeşte. I-a fost propusă Cecilia. De la început s-au înţeles foarte bine amândoi. Ea a fost cea care l-a iniţiat în metodele de lucru americane, l-a sfătuit fără a comite erori. Datorită ei, şi-a dat seama imediat ce trebuie şi ce nu trebuie să facă. Şi atunci, ustensila lui pentru blocarea încuietorilor a început să facă furori. Afacerea s-a extins. Uzinei i s-au alăturat noi aripi, s-a angajat mână de lucru suplimentară.

– O întrebare, Cecilia: te vezi adesea cu el în afara orelor de serviciu?

– Nu tocmai, cu excepţia situaţiilor în care plecăm în deplasări legate de munca noastră.

– Îl însoţeşti întotdeauna?

Zâmbeşte, având aerul că fără ea Marcus ar fi pierdut.

– E o legătură între voi doi?

– Niciodată nu s-a pus problema.

– Cu toate astea, Marc e un mare curtezan iar dumneata eşti foarte frumoasă!

– Mulţumesc pentru compliment, Antoine. Cu toate astea, îţi repet, nu s-a pus problema niciodată.

Iată un răspuns net. În ultima ei replică am perceput chiar o uşoară agasare.

Femeia asta are o taină. Dacă aş avea destul timp înaintea mea, aş fi tentat s-o străpung (cu burghiul meu).

Îmi deapănă toate peripeţiile prin care a trecut întreprinderea. Pieţele dobândite după lupte grele, riscurile, incidentele. Uneori, am impresia că adulmec un capăt de pistă, dar nu: se pierde sau se bifurcă. Numai treburi curente. Problemele afacerilor, dar de bună calitate. Când ajunge la capătul povestirii, trebuie să mărturisesc că nu mi-a căzut fisa.

– Îl cunoşti pe bursierul Harry Cower?

– Bineînţeles: un curcan gras însurat cu o curcă grasă.

Hotărât lucru, nevasta lui moş Cower nu trece neobservată dacă e pomenită ori de câte ori vine vorba de el.

– Ştiai că Marc se afla împreună cu el la *Waldorf* în seara în care a cunoscut-o pe numita Térésa?

– Ştiam.

– Nu-l vezi pe tipul ăsta implicat în afacere?

– Absolut deloc. Ca să te amesteci în treburi criminale trebuie să ai un minimum de curaj, pe care el nu l-a avut niciodată. Când îl vei întâlni, ai să te convingi după cinci minute de conversaţie.

– Şi Boggy?

Face o strâmbătură.

– N-am înţeles niciodată cum de s-a ataşat Marc de imbecilul ăsta pe care-l intuieşti gata de orice şi bun de nimic. Dar oamenii ca el au o ciudată nevoie de bufoni. Boggy e genul de individ căruia îi ceri să-ţi aducă un rulou de hârtie igienică prin uşa de la baie, când ai rămas în pană.

Mă bufneşte râsul. Definiţia ei am impresia că se potriveşte perfect personajului.

– Crezi că ar putea fi un cadavru între ei?

– M-ar mira: nu Boggy, ci Marc. Prietenul dumitale nu-i genul de om care să aibă un cadavru pe conştiinţă, şi dacă ar fi fost unul, ar fi procedat de unul singur!

Mă ridic puţin deprimat. Confuz supărat pe mine şi pe lumea întreagă. Încep să mă plimb prin salonul ei ca un prizonier în celulă pentru a-şi menţine forma.

– Ascultă, Cecilia. Am o mare calitate şi un defect nesuferit: vreau să înţeleg! Când nu mai pricep, îmi spun că sunt debil mintal sau că va urma sfârşitul lumii. Şi aceste două perspective îmi sunt la fel de intolerabile, şi una ca şi cealaltă. Lui Marc i s-a inoculat Sida! I s-a îndesat în rect turnul Eiffel! Două acte revelatoare ale unei răzbunări implacabile. A fost asasinat cu o armă care n-a servit până acum niciodată. A fost umilit în modul cel mai îngrozitor. I s-a smuls viaţa şi onoarea. Fir-ar să fie! Nu faci aşa ceva oricui! O penitenţă ca asta trebuie că sancţionează cea mai monstruoasă dintre crime! Ce-a făcut ca s-o merite?

A violat şi a strâns de gât un băieţel? Le-a vândut ruşilor planul de atac al americanilor? A lăsat gravidă fiica unui rege al petrolului? L-a sodomizat pe capul Mafiei? Dacă n-a făcut nimic din toate astea, dragă prietenă, aventura lui, atât de odioasă cum este, mi se pare absurdă. Mă înţelegi? Ab-sur-dă!

Trebuie că am urlat, pe cuvânt! Puţin ruşinat, mă aşez din nou în faţa tinerei femei.

– I-am pus şi lui această întrebare, rostesc eu mai domolit; se jură pe toţi dumnezeii că-i alb ca un mieluşel şi că nu înţelege nimic din cumplita lui păţanie.

– Cred că tocmai de aia ţi-a cerut să vii la New York pentru a elucida cazul, Antoine. N-ar vrea să moară mai înainte de a fi înţeles.

Îmi trag fotoliul mai aproape de cel al gazdei mele, până ce genunchii ni se ating.

– Cecilia! N-a făcut rău nimănui. Moartea lui îl va îmbogăţi doar pe taică-su, căruia i-a dat până acum destui bani şi eventual Trezoreria franceză sau americană. Atunci, la ce bun să-i curmi zilele? De ce să-l torturezi? E un om energic, un combativ cu inimă largă. Unde se situează fisura? Femeile? Ai cunoscut ceva cocote dubioase cu care să fi avut de-a face?

Cecilia surâde palid.

– La drept vorbind, am impresia că se satisface cu dame puţin complicate, potrivite odihnei unui războinic, şi cărora le consacră puţin timp. Nici una nu a avut motive să se plângă de el, fiindcă e foarte galanton.

– Şi atunci cine a făcut porcăria asta?

Mă priveşte cu calm. Teribil de stăpână pe ea (ca şi pe persoana altcuiva).

– Nu ştiu, Antoine. În schimb, ceea ce ştiu e că dumneata o vei descoperi! Apoi se apleacă şi gura ei se striveşte de a mea, ţoc! Limba ei îmi forţează buzele. Sunt încântat că n-a mâncat usturoi[1]. Iată un sărut,

---

[1] Simţului său născut pentru poezie, San-Antonio îi adaugă o latură practică, în măsură să evidenţieze omul de acţiune în ciuda temperamentului său contemplativ.
Sainte-Beuve.

prosteşte calificat de „arzător" într-un roman de ţinută dubioasă, dar care nu-mi ţine nici de cald nici de rece. Îl încasez fără să-l dau înapoi, ceea ce nu-i prea cinstit, dar corespunde dispoziţiei mele de moment. Fără doar şi poate femeile Heurff n-au baftă cu amicul Sana! Fiica la început, apoi mama, se aruncă pe mine, iar eu rămân imperturbabil.

Imediat conştientă de răceala mea, îşi recuperează limba şi-mi eliberează gura pe care eu o destinez altor bucurii. Mă simt mai stânjenit ca ea.

– M-am gândit că faţă de dumneata n-aveam nevoie să-mi înfrânez instinctele primare, îmi spune ea.

– Ar fi fost păcat, declar eu civilizat (dar dacă insişti mi-aş putea lua rolul în serios).

Într-un asemenea moment mi se pare oportun să plasez câteva note explicative, destinate să elucideze comportamentul meu, dar nu găsesc nimic valabil să-i înşir.

Afară, Lincoln-ul funebru s-a întors. Boggy stă sprijinit de aripa dreaptă (nu: de aripa stângă, ca să-i fac plăcere lui Roland Leroy). Fumează un trabuc lung şi subţire. Mă uit la el, apoi privirea îmi revine asupra Ceciliei care stă cuminte înaintea mea. Frumoasă şi mândră, dar fără să-mi trezească nici o dorinţă. Resimt un confuz sentiment de neputinţă. Un soi de spaimă intimă. Fir-ar al naibii, treaba asta nu-mi miroase a bine. Şi o să devină şi mai sinistră, dacă vrei să ştii părerea mea. Cine a spus că „lucrurile se ascund în spatele lucrurilor"? Michel Rocard, Montesquieu sau taica Foucauld? Pune o cruce în faţa numelui pe care-l consideri a fi cel bun.

– Pari gânditor? remarcă Cecilia.

– Mai curând tulburat.

– De cine?

Dacă îşi face iluzii că am să-i răspund: „De sărutul tău", se înşală amarnic, puicuţa!

Încercând să-i explic, mă străduiesc să mă lămuresc pe mine însumi; se întâmplă adesea: ceilalţi nu-ţi sunt utili decât în măsura în care îţi servesc de revelator.

– A fi poliţist, nu-i o meserie, Cecilia, ci mai curând o filozofie, care constă în mirosirea lucrurilor care se ascund în spatele lucrurilor

(să nu te scarpini niciodată cu mâna dreaptă la urechea stângă, când poţi face altfel). Adineaori, am aruncat o privire afară şi am dat cu ochii de limuzina mare, stupidă şi pretenţioasă a lui Marcus. Duvalier aţipit la volan, Boggy fumând un trabuc groaznic care pute probabil ca picioarele unui vagabond, în pauza unui film poliţist, seria B. Privirea mea s-a întors asupra dumitale, frumoasă doamnă. Şi atunci: clic! Sau mai degrabă „declic". O descărcare de adrenalină s-a declanşat, frânând digestia excelentei fripturi. N-am zărit lucrurile ascunse în spatele lucrurilor, dar le-am presimţit prezenţa. Ceea ce e foarte important.

Mă ridic.

– Îţi mulţumesc pentru primirea făcută, pentru cină şi pentru sărut; Ştiu că ne vom revedea foarte curând.

Mă repatriez în maşina amicului meu.

– Programul? întreabă laconic Boggy, stingându-şi trabucul.

– Nani! Serveşte-mi un bourbon în timpul drumului; am fost gata gata să mănânc usturoi şi această perspectivă îmi întoarce stomacul pe dos.

Dorm mai ceva ca un rulou compresor. Un somn adânc, obtuz. Uneori e chiar rustic, mai ales când mi se întâmplă să schimb fusul orar. De parcă trupul meu ar lua nişte iniţiative, ar rupe cu obişnuinţele pentru a compensa o anume dereglare.

Cineva bate la uşa mea şi, fără nici o invitaţie, neagresa se apropie de patul meu luxos purtând o tavă încărcată cu micul dejun.

– Îmi permit să vă trezesc, face ea, mai întâi pentru că-i ora unsprezece şi pentru că au venit trei domni care întreabă de dumneavoastră.

Ei comedie, îmi spun destul de grosolan, am făcut turul cadranului! Ce-o fi gândind bietul Marcus! Că am venit la el ca să lenevesc!

Îmi iau o poză adecvată; ştii cum, cu spatele sprijinit de pernă, ca să mi se aşeze masa de-a curmezişul.

– Domnul mi-a spus că dimineaţa obişnuiţi cafea neagră.

– Are memoria bună. Vrei să-i introduci pe cei trei domni în cauză?

Tava e plină cu chifle crocante, dulciuri, cârnăciori prăjiţi şi o groază de alte chestii proprii să-ţi surmeneze glandele salivare.

– Sunt unii care nu trag mâţa de coadă! tună glasul bolovănos al lui Béru. De cum se consideră miliardari americani!

Sublim trio! Ce fericit sunt să-i aud! Mathias, roşcovanul, într-un costum de tweed de culoarea frunzelor moarte; domnul Blanc într-unul prince-de-Galles albastru şi în fine Béru, îmbrăcat à la Bérurier, cu reverele pline de ouă Air France şi maioneză Olida în dâre galbene pe cravata închisă la culoare.

Bun venit tuturor! Somptuoasă treime care-mi luminează sufletul! Muşchetarii vieţii mele aventuroase! Trupă de elită care lucrează fără rebuturi şi sfidează pericolele! Iată-i aici pe cei trei magi ai mei. Strălucitori, formidabili. Se apropie pentru a se prosterna. Ca să nu mai spun că, în trecere, Béru îmi subtilizează toate chiflele de pe tavă.

– Aţi călătorit bine, băieţi?

– Păi ce-ai vrea, am traversat Atlantida! răspunde modest Umflatul, parcă ar pune întrebarea un incult.

S-a şi aşezat pe patul meu; se apleacă într-o parte ca să tragă un vânt şi aşteaptă un moment cu nările în alertă.

– Pateul ăsta de pe tavă nu prea-mi place cum arată. Când găseşti măsline negre într-un pateu e semn că nu-i ceea ce crezi tu.

Îmi ia untiera şi înmoaie în ea chiflele.

– Te-ai instalat pe cinste, tipule! La cine eşti aici?

– La prietenul meu din copilărie.

– Ai fost crescut la New York?

– Nu, el a fost crescut în Bas-Dauphine, şi a venit aici să facă avere. Îi plăceau bancnotele verzi.

Mathias şi domnul Blanc, la insistenţele mele, ia fiecare câte un scaun şi se plasează pe aceeaşi latură a patului.

– Băieţi, deschideţi-vă bine urechile: am să vă povestesc ceva cutremurător.

Şi-mi încep relatarea. Detaliez totul minuţios. Cei trei camarazi ai mei ascultă de ai auzi mergând o musă. Şase ochi căscaţi sunt îndreptaţi asupra mea. Cei mai mari sunt, bineînţeles, cei ai lui Jérémie. Nu mă întrerup decât pentru a înghiţi o gură de cafea, din când în când, hrana solidă căzând pradă Grasului, care mestecă inexorabil, în toate împrejurările şi peste tot.

Relatarea mea e completă, perfect exhaustivă, toate personajele fiind descrise amănunţit. Raport de mare clasă, care ar merita nota zece la bacalaureatul jandarmeriei.

Când termin, Béru îşi rezumă punctul de vedere printr-o serie de râgâieli, destul de impresionante, amintind de grădina zoologică din Anvers, secţia „tigri din Bengal". Mathias îşi pileşte o unchie ştirbită cu o pilă de carton. Cât despre domnul Blanc, acesta încearcă să se strângă de nas, dar stingătorul de lumânări cu dublu capişon care-i decorează frumosul lui chip negru e imposibil de apucat între degetul mare şi arătător.

El e cel care ia primul cuvântul:

– Pot să-mi dau părerea, deşi sunt un om de culoare? întreabă el.

– Dacă ai avea una ar trebui mai curând s-o laşi în pace, îl şicanează Bérurier.

Jérémie îl şfichiuieşte cu o privire dispreţuitoare.

– Ascultă, sac de rahat, care nu se exprimă decât prin vânturi sau regurgitări, cum ai vrea să faci spirite dacă nici măcar nu ştii ce-i aia!

Béru se ridică şi face pasul care-l desparte de domnul Blanc.

– Îţi imaginezi că am să mă las tratat drept sac de rahat de către un urangutan? Ai impresia că n-ai nasul destul de mare ca să capeţi în portret cele trei livre de carne cu os de care dispun?

– Stooooooop! urlu eu. Ia ascultaţi, nu v-am adus la New York ca să vă aud certurile! Aţi venit aici să munciţi, fraţilor! Primul care mai aruncă un cuvânt deplasat celuilalt urcă în avion cu direcţia Paris! Am spus-o şi nu mai repet!

Cei doi continuă să se măsoare cu dispreţ, Jérémie alb de furie, Béru negru de supărare.

– Voiai să spui ceva, te ascult, domnule Blanc.

Se smulge din duelul lui ocular, şi revine la oile mele negre.

Mathias şi-a pilit unghia recalcitrantă şi radiază ca un Van Gogh. Aşteaptă încrezător opiniile negrului.

Acesta îşi dezosează mintea cu o meticulozitate clinică:

– Eroare de diagnostic din start, declară acest Sherlock negru.

– Dezvoltă ideea!

– Operaţiunea Sida şi operaţiunea turnul Eiffel n-au aceeaşi origine.

– Ce te face să gândeşti astfel?

– Turnul Eiffel băgat în cur e un act comis de negri, legat de o mare tradiţie. Când eram mic, în satul meu, Tébatounu, s-a instalat un medic. Un tânăr idealist, care voia să schimbe Africa el singur. A început prin a-l denigra pe vraciul nostru local, strigând sus şi tare că nu-i decât un şarlatan ale cărui intervenţii erau criminale. Şi nu i-a prea mers, bătrâne! Într-o noapte, au intrat la el nişte tipi şi i-au băgat în popou tot materialul: stetoscop, speculum, tensiometru. Autorităţile au trebuit să-l evacueze cu elicopterul la Dakar. Avea o ţeavă de eşapament largă ca o gură de metrou! A fost salvat, dar n-a mai putut niciodată să cânte la pian, fiindcă taburetul îi intra în cur!

Începe să râdă de aşa o farsă grozavă.

– Şi pentru prietenul tău, bătrâne, e acelaşi lucru! reia el. La mijloc sunt negri, pot să pariez pe orice! Turnul Eiffel, pentru a-i da de înţeles că trebuie să se întoarcă în Franţa. Bun, atunci dacă admiţi că nişte negri i-au lărgit anusul, fii sigur că cei care i-au inoculat Sida au fost albi; pentru că oamenii de culoare se tem de tot ce poate însemna boală, bătrâne. O teamă atât de cumplită că niciodată un asemenea proiect n-ar putea încolţi în mintea vreunuia. Poţi să mă crezi, sau să-ţi râzi de mine, bătrâne, dar eu sunt sigur pe ce spun.

Un timp de gândire generală, apoi îl întreb pe Mathias ce părere are despre deducţiile amicului nostru *dark*.

Clipeşte des din pleoape şi o ploaie de confeti ocre se abate peste reverele lui.

– Nu ştiu dacă turnul Eiffel e ideea unui negru, rosteşte el, dar împărtăşesc efectiv părerea că e vorba de două agresiuni total disociate. Până şi ordinea în care au fost perpetrate. Cea mai dureroasă n-a fost şi cea mai crudă. În general, când vrei să te răzbuni pe cineva, încercările la care-l supui merg crescendo. Or, cea mai rea, respectiv injectarea unei maladii mortale, ar fi trebuit să fie punctul culminant al acestor acţiuni şi nu o etapă.

Mă întorc spre al treilea mag al meu, grijuliu să nu încalc eticheta.

– Părerea ta, Béru?

Înainte de a răspunde, îşi extrage dintr-o carie căscată o bucată de cârnăcior mestecat în grabă, o depune pe cuvertură şi declară metodic şi apăsat:

– Cum mi-aţi putea proba că amicului tău, Sana, i s-a inoculat Sida? Reiau faptele în ordinea tetralogică: Liloine agaţă o târfă, şi o aduce la el, fie. A doua zi constată că are o urmă de injecţie la îndoitura braţului, iar fie. Se duce într-un laborator ca să i se detecteze ce porcărie a băgat în el tipa, şi ce descoperă? Urme de hipnotizor. Nici pomeneală de Sida aşa cum nu găseşti Tampax-uri în chiloţii lui Armand Dalire. Câteva luni mai târziu, după ce i s-a băgat turnul Eiffel în fund se descoperă că e stilopozitiv. Şi, fiincă Térésa îi scrisese „Bine ai venit în clubul Sida" pe oglindă, îşi spune: „Nu-i nici o îndoială, păcătoasa aia mi-a băgat drogul în ţevărie!" Eu îmi pun întrebarea şi v-o pun şi vouă, mai puţin cimpanzeului ăsta pe care Sana îl numeşte domn: de ce nu s-a molipsit el singur, Antoine? Nu-i însurat, şi, fiind amicul tău din copilărie, are probabil aceleaşi năravuri; s-o fi dus singur la pescuit de viruşi cu instrumentul lui!

Satisfăcut, începe să caute bucăţica de cârnat scoasă din dintele cariat, o găseşte şi o înghite urgent.

– Să ştii că Einsteinul ăsta al tău ar putea să aibă dreptate, bătrâne! oftează Jérémie.

Bérurier sare în sus:

– Cum mi-a spus? Einstein! N-am să tolerez să fiu luat drept tâmpit.

– Acum, am să vă repartizez sarcinile, băieţi.

Ridică toţi laba dreaptă faţă, aşteptând ca trei câini de vânătoare gata să se arunce asupra prăzii.

– Tu, Mathias, ai să te ocupi de aspectul medical al problemei, fiind domeniul tău. Anchetează la laboratorul unde au avut loc primele analize. Interoghează-l pe chirurgul care l-a operat pe Liloine de turnul Eiffel şi personalul spitalicesc unde a fost tratat. Vorbeşti curent engleza şi n-ai să întâmpini nici o dificultate. Ai înţeles?

– Înţeles!

– Ţine aici o mie de dolari şi să faci treabă bună. Tu, domnule

Blanc, fiindcă adulmeci un amestec al negrilor în această afacere, anchetează această pistă. Cred că nu mă înşel, şi tu mânuieşti convenabil limba lui Faulkner?[1]

– Destul de bine pentru a putea comanda o Coke, glumeşte el.

– Atunci, ia şi tu o mie de dolari şi bea Coca. Cât despre tine, Grasule, tu rămâi aici pentru a asigura permanenţa. Ţie îţi vom telefona, şi unii şi alţii, când va fi nevoie să stabilim legătura. Plantează-te în dormitor şi stai de vorbă cu prietenul meu, fără a-l obosi, totuşi. Observă comportamentul tuturor; pe scurt, tu vei constitui bastionul nostru.

– Ăsta nu-i un bastion, e un pisoar, bodogăne domnul Blanc, ridicându-se.

Se mai întâmplă şi miracole: Beru, desfătat de un vânt delicat, nu l-a auzit.

Cum m-am săturat de Lincoln-ul port-avion şi mai mult, de prezenţa funebră a lui Boggy, iau un taxi. Nimic mai simplu la New York, unde ele mişună ca bacilii într-o eprubetă. Te plasezi pur şi simplu în stradă, la liziera traficului şi ridici mâna. Până numeri la zece (exceptând cazurile particulare) ai şi găsit o maşină galbenă care opreşte în dreptul tău.

Bine odihnit, înveselit de sosirea sbirilor mei, mă simt la New York precum Rastingnac la Paris.

Înainte de a pleca, am trecut să-l văd pe Marcus în camera lui, dar dormea, epuizat de toaleta pe care i-o face zilnic o infirmieră calificată. M-am uitat la el îndelung, tulburat de imagini bizare. Răbufniri ale unor amintiri moarte... Mă revăd împreună cu el la pescuit de raci. Aveam cu noi nişte „balanţe", un soi de fileuri rotunde şi plate pe care o împletitură piramidală le menţinea suspendate de un băţ. Legam o bucată de carne împuţită pe mijlocul fileului, după care o stropeam cu esenţă de terebentină, fiincă racul e prost (ca dovadă: se deplasează de-a-ndăratelea) şi terebentina îl excită. Cufundam balanţa unde se lăţea

---

[1] *William Harisson Faulkner* (1887-1962) – scriitor american, autor de romane psihologice şi simbolice, care au drept cadru sudul Statelor Unite. (n.tr.)

pârâul, iar apa nu mai galopa. Şi pe urmă aşteptam rupând ramuri de alun ca să ne facem arcuri, săgeţi, respectiv praştii. Racii dădeau năvală să mănânce carnea în descompunere. Nu ne rămânea decât să-i apucăm de spinare şi să le dăm drumul într-o stropitoare ruginită, pe jumătate plină cu apă, servind de vivariu provizoriu; fiecare îl avea pe al lui.

Îţi dai seama, toate astea privind cum moare un om. Un om pe care l-am cunoscut de băieţel. Ne măsuram puţica şi de fiecare dată cădeam de acord: el o avea mai lungă (cu puţin), eu mai groasă (cu mult). Iar acum, iată-l pe moarte cu membrul între picioare. Nu-mi place deloc să-l văd dându-şi sufletul în America, departe de forja paternă. Dându-şi sufletul printre zgârie-nori, pe când la noi, pereţii bătrâni din chirpici, plini de şopârle şi tufe de ierburi, se rentorc pe încetul din pământul din care au fost ridicaţi, într-o lentă scurgere blondă.

Dar acestea fiind spuse, mie îmi place New Yorkul aşa cum arată el la începutul acestei după-amiezi, sub un soare palid, cu construcţiile lui din sticlă şi beton, care nu te zdrobesc totuşi, fiind ridicate în unghi drept, astfel încât dacă te plasezi în mijlocul unei intersecţii vezi cerul din patru părţi. De aici decurge feeria. Şi din cauza asta afurisitul de oraş, atât de prodigios cosmopolit, mă impresionează aproape la fel ca Veneţia, într-un sens... Mă impresionează oraşul formidabil prin populaţia lui, aşa de amestecată, unde mişună rabini, poliţişti neglijenţi, vânzători ambulanţi galbeni, negri sau cenuşii; doamne în vizon, unele în bigudiuri şi altele în bigudiuri şi vizon. Mă impresionează străzile numerotate, dintre care unele, ca 42 de exemplu, sunt mai importante ca altele. Mă impresionează buticurile absurde unde se vând lucruri invandabile, pe care nu le vezi nicăieri în altă parte, băcăniile pline de lasă-mă să te las, arborii rari, brusc descoperiţi printre clădiri. Şi orbii care cerşesc pe un scaun pliant! Restaurantele de toate naţionalităţile care se succed într-o sarabandă grea de exalări neliniştitoare. Şi viaţa care galopează fără să se grăbească prea tare. Concertul de claxoane al unui autobuz care nu poate manevra, izbucnit brusc în spatele tău. Un poliţist călare, plătit probabil de sindicatul de iniţiative? Fiinţe rătăcitoare, solilocvi, care invectivează viaţa pentru că ei, fără îndoială, o văd aşa cum este ea!

Un enorm peşte galben iese din val pentru a se opri dinaintea mea.

Driver-ul mă aşteaptă să urc, impasibil. Poartă o calotă mică, tricotată. Îi dau adresa şi demarează fără să dea semne că m-ar fi auzit. Potrivit plăcii lui profesionale, se numeşte Moshe Pilaro. Steaua lui David, din rubine false, e lipită de torpedou. Virează la stânga. Imediat trecem prin faţa centrului Rockefeller cu patinoarul lui şi librăria franţuzească, din an în an tot mai restrânsă. Cândva, ocupa o întreagă latură a blocului, iar acum n-a mai rămas decât un butic îngrămădit între magazine mai importante. Franţa se topeşte pe încetul, fraţilor. N-are rost să vă gargarisiţi cu siropul cocoşului galic! Draga de ea e pe cale să devină pitic, indiferent de ce strigă liderii noştri!

Eh, cu atât mai rău, ar fi fost o poveste frumoasă!

Banchetele din imitaţie de piele ale maşinii sunt plesnite pe alocuri şi prăfuite, crede-mă! Sunt separat de şofer printr-un geam, dar prostul ăsta de Moshe l-a împestriţat cu atâtea poze că nu mai poţi vedea prin el.

Mă strâng într-un colţ, cum se zice. Mă gândesc la băieţii mei şi la consiliul nostru de război de adineaori. Opiniile lor sunt mai curând concordante: crimă de negru, mă asigură Jérémie; Marcus a contractat singur Sida! pretinde Alexandre-Benoît; cele două agresiuni trebuie disociate, conchide Mathias.

Iar eu, ca şi ieri, îmi repet: „Lucrurile sunt ascunse în spatele lucrurilor." Vorbim aceeaşi limbă! Suntem cu toţii pe aceeaşi lungime de undă. Nişte străfulgerări fac să-mi tresalte celulele cenuşii. Ieri la Cecilia: Boggy fumând rezemat de Lincoln; ea privindu-mă cu ochii ei mari care înţeleg totul. Şi pe urmă, Marcus adormit, epuizat, aproape leşinat din cauza oboselii. De ce mi-am adus oare aminte de prinsul racilor? Simt confuz că există un raport direct între Marc adormit pe patul lui de agonie şi excursiile noastre de copii. O certitudine profundă, ascunsă sub munţi de uitare, îmi trimite totuşi nu ştiu ce semnal bizar.

Moshe Pilaro opreşte în faţa unei case încântătoare, zugrăvită în roz bombon, cu două etaje, în inima Satului. N-a scos o vorbă. Mă uit la aparatul de taxat şi-i dau o bancnotă de cinci. Îi spun să păstreze restul deşi cursa a costat trei dolari şi douăzeci, numai pentru a-i auzi

glasul, pentru că obligatoriu trebuie să-mi spună un mulţumesc. Da de unde! Îşi manifestă gratitudinea printr-o simplă mişcare a trupului înainte de parcă s-ar fi rugat la Zidul Plângerilor.

Mă uit la micul imobil. Rozul lui e plăcut, dar ce idee trăsnită să vopsească în negru uşi şi ferestre? Precis pentru că Harry Cower e de origine irlandeză şi că la Dublin lumea se dă în vânt după case pictate.

O sonerie de aramă scânteietoare. Dring!

Cum nu se grăbeşte nimeni să-mi deschidă, repet mişcarea: Dring! Dring! Şi aştept. Un peron de şase trepte îmi permite să domin strada, aproape provincială ca pentru New York, sufocată de lăzi de gunoi debordante. În lungul caselor se văd copaci, grilajuri negre. Te-ai crede la Londra.

Sun din nou, dar nimeni nu-mi răspunde; şi totuşi Harry Cower mi-a fixat întâlnirea la domiciliul lui pentru ora două (p.m.). Ce să însemne asta?

Un bursier! Tonţii ăştia trebuie să respecte ora. Şi cum se face că nu-i nici un servitor? Fără a fi vastă, casa necesită obligatoriu mână de lucru, fiindcă madam Cower nu poate face totul singură.

„Bun, îmi zic, am să aştept, probabil că întârzie."

Cum nu mă simt bine în picioare pe piedestalul meu, cobor peronul, traversez strada şi mă duc să mă aşez pe platforma finală a unei scări de incendiu care zigzaghează pe un imobil din cărămidă murdară, aflat peste drum. În primele loje! Nu pot suferi statul în picioare. La debuturile mele în poliţie, eram pe punctul să mă las de meserie din cauza pândelor care mă obligau să stau ore întregi când pe un picior când pe altul, ca o barză.

Aştept. Un sfert de oră. Mă întorc şi sun din nou. Poate taica Harry Cower o fi fost ocupat să-şi reguleze nevasta la prima mea intervenţie. Dar tot *nobody* îmi răspunde. Noroc că strada e liniştită, cu puţină circulaţie. Nimeni nu-mi dă atenţie pe platforma mea ruginită. Aici, parcă n-ar mai fi Nouille Vioque (cum spunea Grasu). Te laşi să aluneci în tihna care domneşte. Stomacul începe să-mi ghiorăie, fiindcă n-am mai mâncat nimic de la friptura oferită de Cecilia, Grasul hăpăindu-mi micul dejun. Privesc strada, să văd vreo firmă de restaurant clipind pe

undeva, dar fiind rezidenţială nu comportă nici un fel de comerţ. Ia zi, Antonio, ai de gând să mucegăieşti multă vreme pe aici? Nu-s în stare să răspund la propria mea întrebare. În mine sălăşuiesc două feluri de poliţişti: unul care gândeşte mai să-şi carbonizeze meningele, şi cel care se supune unor instincte misterioase, fără să furnizeze nici o explicaţie.

Acum mi se zice: „aşteaptă!" Şi atunci aştept.

Lucrurile din spatele lucrurilor... La pescuit de raci. Ne făceam arcuri derizorii în vreme ce aceste crustacee de apă dulce începeau să se apropie de carnea pusă ca momeală (atunci erau momeli râncede). Săgeţile noastre băteau doar la trei patru metri, nu mai mult. Ocheam vreun copac, stâlpul unui gard de sârmă ghimpată...

Natura mirosea frumos a copilărie.

Iar acum, Marcus e pe cale să-şi înghită extrasul de naştere, în timp ce în ţară, moş Liloine sparge nuci sau culege păpădie ca să-şi facă o salată bună cu slănină, crutoane şi ouă moi! Pe la noi, se spune că o salată bună e „un fel de mâncare". Of, ce-mi mai zgândăre inima toate amintirile în afurisitul ăsta de New York! Sunt mai prăfuite decât bancheta din taxiul lui Moshe.

Chiar, uite că trece un taxi! Un adevărat tomberon galben, dezarticulat, ruginit, cu barele de protecţie ca mustaţa lui Dali. Ceva îmi spune că are să oprească în faţă la Harry Cower.

Şi chiar aşa-i, San-A!: se opreşte în dreptul imobilului. Coboară o blondă dolofană. Turnul Nesle! Turnul Nestlé! Mantou din stofă bleu cu guler de vulpe neagră. În urechi, două lustre cu ornamente. Faţa roşie şi bucălată. Ochi albaştri subliniaţi cu farduri, o gură făcută să pronunţe cuvântul banană. Aer stupid, se vede de pe cealaltă parte a străzii. Plăteşte taxiul şi escaladează peronul. Sunt gata să pariez pe podul Brooklyn contra unui pişat cald de magrebin că dama e soţia lui Cower.

Iat-o că sună la uşa donjonului. Ca şi mine, după puţin timp, o ia de la capăt. Cum nimeni nu vine să deschidă, începe să scotocească prin poşeta imitaţie de crocodil *made in Hong Kong* şi îşi scoate cheia. Ar fi putut începe cu asta, puturoasa. Să deranjezi pe cineva numai ca să eviţi un gest! Oamenii îi dispreţuiesc pe semenii lor, îţi jur!

Deschide şi îşi introduce în casă cele o sută şaptezeci de livre de prostie adiţionate cu apă. Îmi spun că se cuvine să-i las timp să-şi scoată mantoul.

Gata! *Now* e rândul meu! În locul soţului o voi intervieva pe soţie până la întoarcerea acestuia.

Sun.

Şi situaţia se reiterează: nu răspunde nimeni. Găsesc împrejurarea de prost gust şi bizaroidă! Ei comedie, oamenii se evaporă în casa asta? Sunt tot mai insistent, dar nimic!

Îmi cunoşti răbdarea angelică? Brusc, îmi înhaţ amicul sesam din teaca revolverului. Această ustensilă a făcut să sune aparatul de control de pe aeroportul Orly şi funcţionarul, când l-am scos la iveală, l-a examinat îndelung, cu toată suspiciunea de rigoare, mai înainte de a mă întreba la ce poate servi. I-am răspuns că-l utilizez pentru a înşuruba picioarele articulate ale unui şchiop în pană. Nu i-a plăcut răspunsul şi a trebuit să-i arăt legitimaţia de comisar ca să uite incidentul. Îţi amintesc toate astea în trecere, fiindcă mi-au venit în minte, dar nu-s necesare acţiunii şi poţi tăia ultimele rânduri fără să-ţi tremure mâna: nu ţi se va întâmpla nimic supărător.

Prevăzut cu dispozitivul meu, interpretez: „vorbeşte-mi de amor" la încuietoare, care zice repede „da".

Casa e delicioasă. Şi mai provincial decât strada. Te-ai crede la un notar din Pont-à-Mousson. La New York nu debarci frecvent într-un hol micuţ cu un suport fix pentru haine, un gheridon fragil suportând un vas de Gallé şi o vedere din Casablanca sub nămeţi de zăpadă, într-o ramă neagră, de Saumur, adaug eu cu regularitate pentru că sunt un romancier înainte de toate umoristic şi-i datorez editorului meu un calambur de fiecare pagină, că altminteri mă paşte cnutul. Acest delicios antreu cuprinde o scară şi un culoar în fund, o uşă dublă din geamuri pe mijloc şi un suport pentru umbrele săpat într-o labă de elefant, cum intri la dreapta.

Uluitor, dar dama cu mantoul bleu e aici, în picioare în cadrul uşii, complet imobilă. Ai crede că-i de piatră, lemn, fier sau orice altceva infinit de rigid. Iar apariţia mea nu i-a mişcat nici măcar un fir de păr

pubian sau din gulerul de vulpe. Stă cu spatele spre mine. Nu-mi răspunde când îi ciripesc uşurel:

– Sper că nu vă inoportunez, mistress Cower.

Zău aşa, e surprinzător. Da, surprinzător, o asemenea încremenire la o fiinţă umană în viaţă. Petrificare, mineralizare în deplina ei rigoare indicibilă.

– Hello! ridic eu tonul. Mistress Cower!

Tot nimic. Tot ţeapănă! Avansez, încerc s-o depăşesc pentru a-i examina faţa mai de aproape, să înţeleg şi eu ce se întâmplă.

Şi abia făcând această mişcare îmi dau seama cum stau lucrurile.

Pentru că văd.

Chiar pe mijlocul încăperii se află o masă de marmură roşie. Un bărbat zace lungit de-a curmezişul ei, cu picioarele îndreptate spre peretele din faţă. Umerii i-au ajuns până la marginea platoului de marmură înspre partea unde ne aflăm noi, blonda şi cu mine. Dar numai umerii, capul fiindu-i secţionat. Se vede tăietura (dacă pot să spun aşa) de pe gât de unde se mai scurg încă picături de sânge. Pe covor e o baltă de cel puţin cinci litri!

Culmea ororii e că i s-a plasat capul pe burtă, într-o dungă. Un cap de prost cu păr cărunt şi *salt*, cu ochii ieşiţi din orbite şi goi. Nici în timpurile de glorie ale circului Grand-Guinol nu s-a mai văzut un asemenea spectacol de supergala. Treaba a fost făcută la meserie. Şi – totul fiind relativ, – curat executată. Secţiunea e aproape la fel de netedă de parcă Harry Cower ar fi fost decapitat cu ghilotina. (Cred că ai priceput de pe acum, şmechere, că despre el e vorba!) Arma crimei nu se vede prin preajmă, dar trebuie că a fost un instrument de înaltă precizie. Chirurgical.

Mă întorc spre biata văduvă. Nu-i de mirare că această viziune sălbatică i-a provocat un soi de catalepsie verticală. Dacă aş atinge-o, sunt sigur că s-ar prăbuşi. Atunci, mă proptesc între masă şi ea, şi, cum fac hipnotizorii pentru a trezi subiecţii, îmi întind mâna până la zece centimetri de nasul ei de bucătăreasă şi pocnesc din degete.

Efectul sfârşeşte prin a se face simţit. Femeia tresare uşor, şi bate din pleoape. Un zâmbet frumos îi răsfânge buzele groase.

– *Hello, darling*! face ea spre mine cu o voce răguşită, totuşi veselă.

Femeia e plecată de pe lumea asta. Scurtcircuit integral. Toate siguranţele i-au sărit în acelaşi timp; în tărtăcuţa ei e beznă deplină.

Profit de situaţie pentru a o cuprinde de umeri şi a o obliga să descrie o întoarcere de o sută optzeci de grade. Acum, fiind răsuciţă spre antreu, îi apuc braţul, cu direcţia scării. Urcăm aşa amândoi ca un cuplu care pătrunde într-un hotel de rendez-vous, pentru repriza de amor de după-amiază (cea mai fainâ!).

Pare să-şi fi şters din minte viziunea de jos. Când prea multul e prea mult, creierul îţi propune noaptea uitării. Femeia începe să fredoneze *Strangers in the Night*, făcând aşa: „Babibobabi babinaeer". Procedează bine dată fiind groaza momentului.

Cât despre mine, îmi merge mintea mai ceva ca întregii redacţii a *New York Times* într-o seară când o bombă atomică sovietică ar lovi Washington-ul. Ce zici, se petrec lucruri excesive în această ţară! Când am să-mi termin cartea, am s-o intitulez Misterele din New York. Deşi, dacă stai şi te gândeşti, nu-i suficient de comercial. Prea seamănă a „Pléiade". Unii au să înceapă să strige cum că mă academizez şi eu. Poate că o să-i pun titlul „Turnul Eiffel în tender", mai curând. Rămâne sobru, dar implică şi o latură uşor decoltată care mi se potriveşte stilului. Să nu-ţi dezminţi niciodată legenda, altminteri decepţionezi pe toată lumea: pe amici ca şi pe inamici.

Iată la ce mă gândesc, ajutând-o pe matroană să urce scara. Când ajungem *at the first floor* (la primul etaj), ea o apucă oblu spre o uşă care e cea de la camera ei. Intră, se întoarce şi mă îmbie „*came in, baby*". Ceea ce şi fac.

Îşi scoate mantoul, îl aruncă pe un fotoliu şi face o mişcare de strip-teaseusă, cu braţele ridicate, ca şi când s-ar întinde leneş, dar de fapt mişcă din coate ca un pinguin care ar vrea să-ţi dea de înţeles că ştie să zboare.

Se aşează pe marginea patului ei larg acoperit cu o cuvertură din blană de lup, îşi pune picior peste picior şi-mi descoperă două jamboane rozalii, după pofta inimii, ieşind din ciorapii fumurii (fiindcă draga de ea poartă ciorapi). Rochia neagră, presărată cu lalele galbene şi cozi

verzi, abia îi cuprinde osânzele planturoase. În cazul ei, ar fi necesară o armură sau măcar acele corsete de pe vremuri, purtate de străbunicile noastre, pentru a se strânge în balene. Când se ducea la întâlnire, dragele de ele, amanţii lor trebuie că pierdeau o oră ca să pună la loc tot harnaşamentul cucoanei. E un lux imposibil în zilele noastre când mergi la regulat lăsând maşina parcată prost cu un bilet pe tabloul de bord „livrări".

Bate cu palma blana de lup pentru a mă invita să iau loc alături de ea. Dacă lupul ar mai fi trăit, madam Cower s-ar fi arătat mai puţin familiară cu el! Mă apropii.

– Eşti tare frumos, *darling, darling*! îmi spune.

Apoi, fiindcă tot are gura deschisă, începe să-şi agite limba de vacă prin fereastră, să mă fascineze cu agilitatea ei.

– Ascultaţi, mistress Cower, ar fi de dorit să stăm de vorbă serios.

Da de unde, nu mă ascultă. Cu mâinile ei dolofane, îşi ridică fusta foarte strâmtă. Descopăr atunci ceva de o drăgălăşenie înnebunitoare: două jartiere fermecătoare, agrementate cu floricele mov pe un fond alb. Am impresia că, în viaţa privată, nu se abţine de la nimic, văduva! Pentru ea e o mare demonstraţie ecvestră! O dezlănţuire căzăcească pe luncile Donului! Atacul cavaleriei grele la Reichshoffen![1] Treabă serioasă! Asta-i deviza ei.

Iar eu, în vreme ce madam începe să mă mângâie între picioare, ca patroana unui bordel care încearcă să-l dezintimideze pe un licean virgin, mă gândesc la individul de jos, întins pe frumoasa masă de marmură roşie. Cu dovleacul pe stomac! Şi tot mustul vărsat pe covorul chinezesc.

Ce să mai vorbim, bătrâne, la americani au loc adevărate barbarii! Ţi se bagă în popou turnul Eiffel! Ţi se secţionează gâtul! Sunt tare răi de felul lor, piraţii din S.U.A.

Trecând peste indignarea provocată de asemenea acte, îmi ţes pânza deducţiilor. Dacă Harry Cower a fost decapsulat astăzi, înseamnă că se ştia că am să-i fac o vizită sau cel puţin se bănuia. Cine era la curent cu

---

[1] La 6 august 1870 a avut loc atacul cavaleriei grele franceze asupra satelor din jur în cadrul bătăliei de la Froeshwiler. (n.tr.)

întâlnirea noastră? El şi cu mine. Poate şi alte persoane cărora le-o fi zis, ca nevastă-sa, de exemplu. Şi cine ar mai fi bănuit? Marcus, Cecilia, probabil Boggy. Bietul Marcus nu le-ar fi putut vorbi decât celor trei persoane din jurul lui: Boggy, Duvalier, camerista. Atunci?

Lucrurile se ascund în spatele lucrurilor, mai mult ca oricând. Dar lasă că le dibui eu. Ai încredere în mine? Bun! Dar mai ales nu citi sfârşitul acestei opere, ai rata efectul surpriză! Sau, citeşte-l pe şest şi spune-mi şi mie cum se termină, mi-ar conveni în acest punct în care a ajuns povestirea! Dar ce s-a apucat să facă bunicuţa Cower, în timp ce eu gândesc? Ştii ce? Mădularul! Uite că mi l-a scos din ascunzătoare. Sunt înmărmurit! Cufundat în reflecţiile mele n-am observat nimic. Şi apoi, când revin la suprafaţă, ce-mi văd ochii? Mélanie care-mi mângâie melesteul! În plin doliu! Să ştii că numai în cărţile mele poţi întâlni aşa ceva! Poţi s-o iei la răsfoit de la incunabule, dacă mai găseşti o scenă identică îţi plătesc o călătorie la Veneţia în compania lui Michel Debré![1] În fine, ia stai puţin, nu cumva nu-i destul de tare? Cum? E destul! Da, înţeleg, asta-i natura mea, ce vrei, n-am să mă schimb tocmai acum, nu?

M-a capturat prin surprindere, blondina cu obrajii bucălaţi. Să ştii că sunt puţin cam vicioase, americancele astea! Cum mă apropii de una are loc marea scenă a violului pentru întreaga trupă! N-ai văzut ieri, puştoaica aia, Melody, în plină nimfomanie; şi pe urmă, mămica ei căreia abia i-am scăpat. Iar acum, biata madam Cower care nu-şi mai aduce aminte ce i-au meşterit bandiţii bărbatului ei şi mă ia drept un Casanova de ocazie!

O las să se distreze puţin, ştiind că cea mai grea va fi căderea. Mereu altruismul meu latent care se manifestă până şi în cazurile disperate. Când eşti dotat cu spirit de devotament, exişti doar pentru alţii, băiete. Această sărmană femeie, prin ce are să treacă e ca şi cum Pacific Express-ul în loc să intre în gară i-ar intra în fund. Raţiunea i-a sărit în aer. După un asemenea traumatism n-o să-şi mai revină niciodată.

---

[1] *Michel Debré* (1912) – om politic francez, a jucat un rol preponderent în pregătirea Constituţiei celei de a V-a Republici. (n.tr.)

Capul bărbatului tău despicat de trup şi depus pe burtă, nu-i de suportat, chiar dacă i-a făcut zile fripte pe toată durata mariajului lor.

Şi uite-o pe dolofana mea că mă devorează cu lăcomie, umflându-şi obrajii ca Armstrong interpretând „Sfânta Luise Blouse"! Şi pe urmă, agilă în pofida grăsimii, începe să se dezbrace ajutându-se de mâna disponibilă. Fermoarul de pe spate. Scuturarea umerilor pentru evicţiunea rochiei. O muie de boa care ar fi halit un hipopotam, iar eu asist.

Asta-i bună, ştii că butoiul ăsta nu poartă sutien? La cincizeci de ani! Nişte ţâţe ca doi saci de cartofi! şi se plimbă cu glandele în libertate! Trebuie să îndrăzneşti! Asta înseamnă să ai curaj! Curaj – sau inconştienţă – americană, ce mai! Şi se ţin aproape pe verticală! Douăzeci de kile fiecare, cam aşa le estimez.

Oh! Nu-i vorba că-s tari absolut! Pe ici pe colo se mai lasă, mai atârnă, mai manifestă tendinţa să cadă. Dar ce-ai vrea, la cincizeci de ani! Încă mai e în stare să asigure nişte seri frumoase într-un bordel de subprefectură, când negresa e în vacanţă, iar alsaciana are probleme. Trebuie să ai o femeie aşa de incendiară în efective când te lansezi în negoţul cu amor. Cu o asemenea zdrahoană nu eşti niciodată luat prin surprindere. Este, dacă vreţi, un fund de nădejde, bătrânica! Nu-i o fandosită, nu face zarvă mare, dar te poţi bizui pe ea. Prestaţia ei e fără reproş. Te îmbarci, traversezi şi ajungi cu bine într-un port.

Felul în care pune stăpânire pe mine, mă dezbracă, mă fornică, mă manevrează! Nu sunt un virtuos. Mă predau. Să mai trăiască şi ea un ultim moment frumos înainte de a da piept cu realitatea dură. Atunci, îi votez creditele pentru o repriză de amor stil bodegă de la ţară. Energie şi bunăvoinţă. Fără strălucire; doar nerv! O ardoare de parcurs mediu. Fără mult tamtam. Franc! Cinstit!

Mami participă frenetic. Focurile lui Saint-Jean! Sunset Bulevard! Vară indiană! Primul ei turneu de adio. Nu-i decât un la revedere, *brothers*! Erecţia *is good for me*!

Apoi, după vreo cincisprezece sau douăzeci de suspine amintind de o batoză, dă fuga cu paşi mărunţi la baie. După această prestaţie la domiciliu, în timp ce ea practică încălecarea eroică a bideului, îmi pun hainele în ordine şi mă subtilizez.

Ce-ai vrea să fac altceva? Să alertez poliţie de aici? Ba una ba alta? Ia să te văd cum le-ai explica de ce am aşteptat atâta vreme dinaintea domiciliului familiei Cower. De ce am intrat prin mijloace proprii de efracţie; de ce, în fine, m-am culcat cu proaspăta văduvă în loc să lansez semnale de alarmă. N-are rost să te joci cu focul, scumpilor. Sunt destul de amestecat şi aşa! Conduita mea e inexplicabilă. Privită din exterior, nimeni n-ar putea pricepe nimic oricât ar încerca. Sau mai curând n-ar încerca. Din capul locului totul pare dubios.

Un ultim examen al domnului Harry Cower, tăiat în două, în salon. Trebuie că s-au pus la treabă mai mulţi de au obţinut acest tablou câmpenesc. Doi care-l ţin pe masa de marmură şi un al treilea care-i secţionează capul. Latura mea de anchetator se impune; nu mă pot împiedica să nu privesc cu atenţie prin jur. Când tai gâtul cuiva, ţâşneşte un val de sânge. Executantul acestor cumplite activităţi trebuie că s-a protejat cu un halat sau un cearşaf. Cum nu zăresc nimic asemănător în cameră, trag concluzia că criminalul a luat cu el toate accesoriile.

Cu infinite precauţiuni ca să nu calc în sângele răspândit peste tot, înconjor masa să mă uit la corp din partea opusă. Harry a pierdut un pantof în capătul salonului, lângă un fotoliu. Curios! Doar dacă... Mă aplec să-i privesc capul la ceafă. Pentru asta trebuie să-l mişc şi-ţi recomand, amice, această rară senzaţie: să mişti un cap de om înşfăcându-l de păr. Zăresc o tumefacţie serioasă la baza craniului. Am înţeles! Cower a fost lovit pe când stătea în fotoliu. Agresorul lui a târât corpul până la masă, în care timp victima şi-a pierdut unul dintre pantofi.

Criminalul probabil că a avut un sac sau o servietă. A îmbrăcat un halat protector, a scos un cuţit electric pentru tranşarea friptanelor, l-a pus în priză şi şi-a îndeplinit misiunea atroce. Văd chiar mai departe: a avut cu el, pentru orice eventualitate, un prelungitor pentru cazul (care de altfel s-a şi prezentat) când priza s-ar fi aflat prea departe. Se vede o urmă care şerpuieşte prin balta de sânge. După părerea mea, individul care a îndeplinit toate astea e un tehnician.

Există ucigaşi şi ucigaşi. Nimic comun între a goli un revolver în capul cuiva şi în a i-l tăia.

– *Hello, darling darling*! *Where are you*? strigă matroana de la etaj.

Mă abţin să răspund, mă îndrept spre uşă în vârful degetelor şi plec.

Sunt surprins să găsesc un plic mare alb pus pe ultima treaptă a peronului. Stupoare, pe el se etalează numele meu, cu litere de tipar, dar trasate cu o carioca portocalie.

Îl iau, evident[1] (chacouilles).

În interior găsesc o fotografie polaroid care mă reprezintă pe când meşteream încuietoarea de la uşă cu ajutorul sesamului meu. E luată de la o anumită distanţă, dar sunt uşor de recunoscut cu toate astea şi, o dată mărită poza, aş încurca-o!

O foaie de hârtie împăturită în patru. O desfac febril. Mesajul e scurt şi ţi-l prezint în extenso:

Ai înţeles? Atunci întoarce-te urgent în Franţa, idiotule!

---

[1] Îmi place grozav cuvântul ăsta. Îmi aminteşte de un profesor de matematici pe care l-am avut şi care folosea după fiecare frază adverbul evident. Toată clasa adăuga în cor „chacouilles". Adică *manche à couilles* (scula), ai înţeles? Nu, n-ai înţeles? Ei, cu atât mai rău, nu face nimic.

San-A.

CAPITOLUL PATRU

Şi mai formidabil ca precedentul, dar, cu toate astea, of, ar câştiga dacă ar fi citit împreună cu un whisky însoţit de cuburi de gheaţă, la îndemână, iar pentru cei emotivi, cu o cutie de „Sympathyl". Se spală la treizeci de grade, ca lâneturile. A se consuma înainte de 31.12.1999, nefiind un produs să străbată secolele.

Primul meu reflex, instinctiv, fiind reflex, e de a sonda strada.

Pustie. Caut să văd de unde a fost luată fotografia şi reperez imediat locul: peronul destul de arătos al unui imobil căzut în ruine. Mai sunt şi maghernițe prin New York. Pe lângă zgârie nori dai şi de căsuţe prăpădite, din cărămidă murdară, cu feroneriile ruginite. Nimic nu exprimă mai bine părăsirea, moartea lucrurilor ca fierul ruginit. Printre ruinele de pietre sau cărămidă mai rămâne o speranţă. Ruina metalului e lugubră, moarte definitivă.

Bag poza şi mesajul în buzunar pentru a mă duce la locul care a reprezentat, sunt foarte convins, ascunzătoarea fotografului. Ceva îmi spune că fundul şi gesturile mele continuă să fie supravegheate cu lupa sau, cel puţin, cu binoclul. Din clipă în clipă mă întorc, dar spatele meu e la fel de inocent ca şi faţa. Grăbesc pasul, pentru că sărmana bunicuţă Cower nu va întârzia să-şi regăsească soţul ciopârţit şi va face în mod fatal o criză serioasă, în cele din urmă.

Să-ţi mai vorbesc de perspicacitatea mea, Dorotea?

Dincolo de peronul în ruină ştii ce găsesc? Clişeul polaroidului care impresionase fotografia! Negru şi lucitor într-o bâltoacă de soare, cu banderola verde.

Locul este efectiv propice unei ascunzători. Şi chiar unor izolări foarte intime, pentru că se pot vedea câteva găinaţuri mai mult sau mai puţin bine conservate pentru vârsta lor. Câteva cutii goale de Coke şi de Rootbeer, ambalaje de pop-corn, precum şi nişte prezervative drăguţe, roz după îndeplinirea tristului lor oficiu; un adevărat depozit de murdării!

Fac în scârbă, dar scrupulos, inventarul. Ştiu aproximativ ce caut. Deci, găsesc.

Un chiştoc! Proaspăt, pentru că un capăt al lui mai este încă umed de cât fusese învârtit în gură. Un muc de trabuc, cu diametrul mic.

Rup o pagină din carneţelul meu pentru a-l înfăşura şi-l depun în pothart. Şi acum, frumosule Sana, îndreaptă-te spre cartiere mai puţin sângeroase!

– Ascultă, Marc, te tutuiesc pentru că eşti prieten cu Sana al meu; uite ce-am să-ţi zic: nu ne mai umfla capul cu Sida asta! Nu fă din ea o boală, băiete. Dacă ar fi dat peste tine o maladie wagneriană, cum ar fi filizisul, şantrul moale şi chiar beleanoragia, bun mi-aş ţine gura. Dar Sida, dragul meu! Sida! E ceva monden. O boală de vedetă! Ia uite că soseşte şi Sana. Poate sa-ţi zică şi el acelaşi lucru. Nu-i aşa, Tonio, că Sida e un fleac? Doar cu puţin mai gravă decât o gripă urâtă? Prietenul tău nu vrea să mă creadă! Se consideră pe patul de moarte! Puţin curaj, ce naiba! Ah! nu-s prea inimoşi douphinezii ăştia!

Grasul îmi face cu ochiul complice, ceea ce bineînţeles nu-i scapă lui Liloine. Acesta din urmă mă întâmpină mişcându-şi uşor mâna pe sub cearşaf.

Reuşeşte să îngâne:

– Spunei-i băiatului ăsta să nu se mai obosească, Antoine.

Apoi, îşi coboară pleoapele prea grele. Am impresia că s-a mai schimbat de ieri. Se îndepărtează de el însuşi. Aproape mi-e ruşine că mă simt puternic şi plin de vigoare în prezenţa lui. Trebuie ca alţii să moară pentru a-ţi da seama de propria viaţă; pentru a o lua în consideraţie.

– Ai ceva noutăţi? mă întreabă el după o clipă.

– N-am să-ţi fac câte un raport pe măsură ce anchetez, Marcus! Măcar o dată nu lucrez şi eu pentru poliţie; lasă-mă să procedez cum mă taie capul.

– Nu-i timp de pierdut, înţelegi? mai articulează prietenul meu.

Grasu consideră oportun să mai dea drumul unei tirade:

– Ia nu mai fă fasoane, Marc. Nu ne mai interpreta „Dama cu Begonii", te rog. Eşti puţin epuizat, pentru că porcăria asta de Sida îţi taie picioarele, ştiu eu. Dar de aici şi până la moarte, e cale lungă, tipule! Împingi lucrurile prea departe. Regele rachiului, bătrâne, avea gândaci în plămâni, pe când tu ne faci doar puţintică anemie. Dacă m-ai lăsa să te dreg eu, ţi-aş da leacul măicuţei Bérurier, sfânta mea mamă: un pahar zdravăn de drojdie, două gălbenuşe de ouă, cinci şase bucăţele de zahăr, dai peste cap bunătatea asta, dormi buştean şi când te trezeşti eşti gata de atac ca un contratorpilor revopsit. Vrei să încercăm?

– Mai târziu, refuză Marcus, mă simt prea slăbit.

Îl lăsăm pradă proiectelor lui de agonie.

Evitând răul, o fi o modalitate de a-l îndepărta? Plecăm să ne lămurim în camera mea. Ferestrele dau spre Central Park. Văd grupuri de oameni în trening făcând jogging, cu coatele lipite de corp, mişcându-şi fesele ca nişte cai. Numai stânci peste tot. Central Park iese din pământ sau mai degrabă ajunge la nivelul lui. Iarba e săracă, aproape râioasă, copacii nu se simt bine, îţi dai seama. Şi încolo jos, departe, la kilometri, Harlemul, misterios, ameninţător.

– Cum ţi-ai petrecut după-amiaza, Grasule?

– Foarte bine, mă asigură fără să stea pe gânduri. Betty, negresa aia grăsană mi-a pregătit o haleală memorabilă. O cutie de pateu de gâscă, de o livră, cu pâine prăjită şi vin de la gheaţă şi pe urmă curcan cu varză roşie; brânză, tartă cu mere. Cafea. Şi ca să pun capac, o şedinţă de amor cum ştiu eu. Închipuie-ţi că tipa habar n-avea. Dacă n-aş fi venit aici, ar fi murit proastă! Ăştia nu-s la curent cu anumite delicatese! Mai întâi a bătut în retragere în faţa ustensilei; cum că ar trebui să facă o cezariană la gură. I-am probat contrariul. Nu pot să zic că a fost o împreunare de zile mari, dar în fine, şi-a făcut şi ea o idee. Ca recompensă, am terminat-o pe masa din bucătărie printr-o repriză

de magnitudinea 10 pe scara solurilor grase. Ia uite, asta mi-a adus aminte că trebuie să-i repar masa care, datorită asalturilor mele, a rămas fără un picior, aşa de formidabil mi ţi-am prelucrat-o pe negresă. Pe mine astrahanul m-a inspirat întotdeauna. Nu pot suferi o chestie fără distincţie, cum găseşti pe la alea din Scandinavia. Ai impresia că faci dragoste cu o algă.

– Sunt încântat să constat că ai făcut să progreseze ancheta, bombăn eu. Cu tine totul începe cu haleala şi se termină negreşit cu o şedinţă de amor.

Îmi aruncă o ochiadă sângerie, aşa cum sunt câteodată gălbenuşurile de ou.

– Numai ca să ai ceva de zis, fir-ar al naibii! explodează Béru. E un lucru pe care tu nu-l pricepi, prelucrând comoara lu' Betty, mi-am făcut din ea o prietenă. Una ca asta, o dată satisfăcută, îţi mănâncă din palmă mai pe urmă. Am procedat aşa ca s-o pot trage de limbă.

– Despre cine, şi despre ce?

– Despre toate, îmi răspunde Ermeticul.

Mă instalez într-un fotoliu, lângă fereastră.

– Dă-i drumul şi încearcă să nu faci literatură, Grasule, am buchirisit până acum toţi clasicii.

Maiestatea sa Imbecil I propune unui fotoliu, care nu ar fi avut nevoie de atât, cel mai voluminos popou al poliţiei pariziene.

– Azi, m-am ocupat de personal, declară el.

– Înţeleg.

– Betty nu-l poate suferi pe Boggy; îi face frică, aşa zice ea. Trebuie să admintem că are o moacă de ţi se întoarce stomacul pe dos.

– Aşa-i. În legătură cu asta, a plecat imediat după mine?

– Într-adevăr, pe tocuri înalte, băiete!

– Nici nu mă îndoiam. Continuă.

– Betty mi-a povestit că prietenul tău Liloine e mai puţin ataşat de lunganul ăsta deşirat decât o recunoaşte. Pretinde chiar că şi lui îi tremură curul de frica secretarului.

– Interesant. Altceva?

– M-am dus în camera lui Boggy de la ultimul etaj.

– Cum ai deschis?

– Betty are o dublură a cheii, ca să facă menajul.

– Cred cu adevărat că ai fost bine inspirat onorând-o pe dama asta cu atenţiile tale particulare.

Béru e încântat de acest omagiu tardiv adus regalelor lui performanţe.

– Ţi-am spus, băiete, în meseria noastră, înainte de toate, trebuie să-ţi asiguri spatele; pentru a baliza un parcurs, nimic nu-i ca amorul fulger...

– Deci ai practicat o vizită furişă la domiciliul lui Boggy?

– Textual.

– Şi ai descoperit ceva interesant?

– N-am motive să mă plâng.

Scoate din buzunarul de sus al hainei, unde niciodată nu ţine nimic, un dreptunghi de hârtie igienică pe care a mâzgălit ceva ce te vezi constrâns să numeşti „cuvinte".

– Într-o valiză masonică[1] cu fund dublu, învelit bine într-o pâslă cu unsoare pe ea, e un revolver de calibru mare cu două cutii de gloanţe. Pe urmă, am descoperit că tăblia patului e scobită şi că se deschide în partea de jos. Înăuntru e plin de hârtii de o sută de dolari în pachete de zece. N-am numărat, dar pe el nu-l pot paşte zile negre! Şi, colac peste pupăză, am dibuit, deschizând bazinul de apă, produse farmaceutice şi seringi în cutii de câte douăsprezece. Mi-e imposibil să-ţi spun ce anume sunt: nu scrie nimic pe ele, numai nişte cifre.

Bérurier îşi pătureşte cu grijă hârtia igienică.

– Altceva, nimic, şefule. Dar cred că e suficient pentru a demonstra că ticălosul ăsta nu-i alb ca neaua: pedigriul lui plin de semne de întrebare. Ar fi interesant de aflat de unde a apărut heringul ăsta. Dacă ar veni de la Sing-Sing nu m-ar mira deloc!

– Cred că cel mai simplu ar fi să-i punem întrebarea, reflectez eu.

– La dispoziţia ta, şefule.

– Îl prelucrăm noi pe tăcute, într-o noapte, în cazemata lui.

– Asta care vine?

---

[1] Béru vrea să zică prin asta valiză Samsonite, diplomatică, evident. (n.a.)

– De ce nu. Dar mai înainte aş vrea să ştiu pe unde umblă cei doi amici ai noştri, Mathias şi Blanc.

Béru face o mutră dispreţuitoare.

– Unde ai vrea să fie? Pierduţi prin afurisitul ăsta de oraş.

O sun pe Betty, care-şi face apariţia rapid, în ciuda surplusului ei ponderal şi o întreb dacă mister Boggy s-a întors. Îmi răspunde că numai ce.

– Vrei să-i spui să treacă pe la mine?

Desigur, şi-i zâmbeşte larg lui Béru care-şi strecoară un deget pe sub fustele cameristei pentru o verificare expres.

– Înţelegi, şopteşte el, dacă amicul tău Liloine depune armele, mi-ar conveni s-o iau pe femeia asta la Paris; Berthe tocmai caută o servitoare. Ar ajuta-o la menaj. De când îl avem pe Apollon-Jules, treabă e până peste cap.

Uneori, Mamutul mă calcă pe nervi.

– Dar, Apollon-Jules e la noi! Mama e cea care se ocupă de el, obiectez eu.

Enormul oftează din greu.

– Nu uita că-l luăm la noi o după-amiază pe săptămână, Sana. Şi o după-amiază ca asta face cât un an, crede-mă!

„Ah! şnapanul! Un adevărat vulcan! Ştii că ne-a spart supiera din sufragerie pe care ne-o dăduse soacră-mea? Aia care era paralizată şi a murit de o strombolie pulmonară."

– Sunt dezolat, Grasule. Am să-ţi cumpăr alta.

Mărinimos, Bérurier face un gest conciliant.

– Nu fac nici un caz din asta, Sana. Ştim cu toţii ce înseamnă un băieţel. Dar dacă maică-ta ar avea o supieră veche care ar putea-o înlocui pe a noastră, n-aş spune nu. Te ataşezi de obiecte ca şi de animale sau de oameni: când nu mai sunt, ne lipsesc.

În clipa aceasta cineva ciocăne la uşă, şi apare tucanul cu mutra lui ca un colţ de stradă sinistrată, cu privirea cinstită ca două stridii stricate şi mutismul de ucigaş plătit, bun pentru filme „C". Ţine între buze eternul lui trabuc.

Mă uit la el liniştit, îndelung, şi, cum nu scot nici o vorbă, până la urmă mă întreabă el:

– Aveţi nevoie de ceva?

– Da, de trabucul dumitale.

L-am luat prin surprindere. Îşi concentrează ochii verzui asupra persoanei mele.

– Doriţi un trabuc?

– Cel pe care tocmai îl fumezi ar fi exact ceea ce-mi trebuie; dacă ţii, aş putea să ţi-l dau înapoi.

Îi întind o scrumieră. Tipul ezită, apoi îşi scoate trabucul dintre buzele subţiri şi-l lasă în ea.

– Mersi, fac eu.

Plasez scrumiera dinaintea mea, deschid porthartul şi desfac mucul găsit lângă peronul dărăpănat. Imediat îmi dau seama că-i vorba de aceeaşi marcă.

Îi întind din nou scrumiera ticălosului, care nu-i deloc proaspăt.

– O.K., Boggy, asta-i tot. Îmi cer scuze că te-am deranjat.

Dar el rămâne imobil.

– Ce vrea să însemne chestia asta?

– Am să-ţi povestesc mai târziu?

Cu un gest fără echivoc îl concediez. Iese strângând din pumni.

Deci, Boggy poate fi cel care a stat de pândă cu polaroidul. În orice caz, nu-i el asasinul lui Cower pentru că n-a părăsit casa decât după plecarea mea.

– Ce-a însemnat experienţa cu trabucul? mă întreabă Grasu la rândul lui.

Dar n-am chef să vorbesc. Întâmplarea cu capul tăiat, cu văduva care-şi pierde capul în felul ei şi-mi pune la dispoziţie comoara, fotografia şi mesajul depus dinaintea uşii lui Harry Cower, prefer să le ţin în secret pentru moment. Toate astea reprezintă dinamită. Dacă se descoperă, poliţia newyorkeză îmi va face imediat portretul robot după mărturiile madamei Cower şi ale oamenilor de prin preajmă care trebuie că m-au zărit pe peronul casei roz. Chiar şi când te crezi singur, eşti observat.

– Vino cu mine, Grasule, îi ordon, în loc să-i răspund la întrebare.

– Unde?

– În parchingul imobilului.

– De ce, mă rog?

– Să respirăm aer din larg.

Ascensorul ne duce până în garajul care comportă un singur nivel, fiindcă în acest bloc superluxos, locatarii sunt puţin numeroşi. E iluminat ca ziua de neoane care fac să strălucească cromul maşinilor de clasă, parcate aici. O spălătorie, pardosită cu gresie albă şi dispunând de toate accesoriile necesare curăţirii, ştergerii şi lustruirii maşinilor, echipează acest loc. Duvalier, în cămaşă, cu un şorţ de pânză verde, tocmai dă un perdaf Lincoln-ului-dric.

– Nu găseşti că seamănă cu Raymond Barre?[1] îmi şopteşte Béru. Negrul e mai simpatic, pare deschis, zdrahonul ăsta.

Şoferul amicului meu îşi afişează zâmbetul tahitian de zile mari.

– Aveţi nevoie de mine, domnu' prieten? mă întreabă.

– De dumneata, dar nu şi de maşină, îi spun. Îţi aduci aminte că domnul Liloine a fost agresat în acest garaj acum câteva luni?

– Da, domnu'. Eu eram absent.

– Cu atât mai rău pentru el.

– În seara aceea plecase cu BMW-ul de acolo.

Îmi arată maşina într-o boxă. Duvalier face cu ochiul şi adaugă ştrengăreşte:

– E maşina bossului când o face pe tânărul.

– Rezervată pentru întâlnirile amoroase?

– Da, domnu' prieten, exact!

– Ştii în ce loc a fost agresat?

– Acolo, lângă stâlp, după câte mi s-a zis.

– L-a găsit cineva?

– Nu, s-a trezit singur din leşin şi s-a târât până la telefonul pe care-l vedeţi acolo lângă ascensoare, de unde l-a chemat pe gardianul blocului.

---

[1] *Raymond Barre* (1924) – economist şi om politic francez, prim ministru şi ministru de finanţe. (n.tr.)

– BMW-ul e încuiat?

– Da, însă am cheia în buzunar.

– Dă-mi-o puţin.

Lasă buretele, îşi şterge mâinile ude de şorţ şi trage din buzunar o legătură de chei. Alege una şi mi-o întinde.

Ce idee să cercetez această maşină? Nu mai căuta să înţelegi. O idee de-a mea, asta-i tot. Ce o motivează? Probabil faptul că BMW-ul e maşina particulară a lui Marcus, rezervată aventurilor.

E foarte frumoasă: de un albastru foarte deschis, cu interiorul în piele bleumarin. Mă instalez la volan. Miroase plăcut o maşină de înaltă clasă. Plus parfumurile subtile: ale cocotelor de lux care au călătorit cu ea.

Deschid torpedoul.

În afara carnetelor de întreţinere a automobilului, găsesc acolo un obiect foarte insolit: un etui de pe vremuri pentru ace de cusut, semănând cu o carte minusculă ale cărei coperţi sunt din lemn iar paginile din mătase roz. Câteva ace încă mai sunt înfipte. Obiectul e de neînchipuit în această maşină puternică. Nu ştiu ce diavol mă îndeamnă să-l iau cu mine.

Apoi, fac inventarul buzunarelor de pe portiere. În cel de pe stânga descopăr o hartă SUA şi o alta a Statului Pennsylvania.

Nasul! Râtul! Flerul! Desfac cea de-a doua hartă rutieră şi imediat atenţia mea e solicitată de un cerc albastru trasat cu pixul în apropierea oraşului Harrisburgh, capitala Statului. Acest cerc înconjoară o localitate numită Overdose City, care trebuie să fie foarte mică, deoarece numele e scris în caractere minuscule uşor înclinate; foarte fine! Păstrez harta dinaintea mea, cum se spunea odată. Sunt unele expresii ca asta de pildă care ies din uz. Părăsesc vorbirea domol, se scurg în josul discuţiilor, pentru a nu se mai ridica niciodată.

Restul investigaţiilor mele îmi oferă o cutie de prezervative roz, marca Ibis, un cuţit de vânătoare şi un flacon de elixir Chartreuse, în ambalajul lui de lemn. Această ultimă descoperire mă emoţionează, pentru că o asemenea licoare nu se mai găseşte decât prin părţile noastre.

Şi sticla nu-i tocmai tânără pentru că de o bună bucată de vreme ambalajul de lemn a fost înlocuit cu unul din carton.

Cât am vizitat eu maşina, Grasu a rămas de vorbă cu Duvalier. Îi povesteşte anecdote belgiene, dar Duvalier nu ştie ce-i aia Belgia (el nu ştie nici măcar că există Franţa iar hohotele lui de râs sunt de pură complezenţă.

Lucrurile se ascund în spatele lucrurilor!...

Mă uit de departe la şoferul cu mânecile suflecate şi şorţul din pânză verde. Mă gândesc din nou la Cecilia, la fiica ei, la capul lui Harry Cower, la Boggy, la moş Liloine care potcovea pe vremuri caii. Şi el avea dinainte un şorţ de plumb. Bătrânul nu se temea de radiaţii ci de mişcările neaşteptate ale clienţilor lui.

Îi înapoiez lui Duvalier cheia BMW-ului.

– Mulţumesc.

Observă harta rutieră pe care o ţin în mână.

– Pe asta o păstraţi, domnu' prieten? mă întreabă în franceza lui din insule, pe un uşor ton dezaprobator.

– Doar ca să-i cer o informaţie domnului Liloine.

– N-aş putea să v-o dau eu?

– Nu, nu, mersi, e vorba de ceva scris pe hartă.

Negrul clatină din cap. Aha, bine, înţelege. Şi adaugă:

– Când n-o să mai aveţi nevoie, domnu' prieten, puteţi să mi-o daţi mie înapoi, ca s-o pun la locul ei.

Un servitor foarte ordonat şi cu siguranţă maniac cu maşinile care-i sunt încredinţate.

Mathias s-a întors. Ne aşteaptă la cartierul general citind *New York Times*, un ziar gros precum cartea de telefon (duminicile, cântăreşte pe puţin două kilograme).

– Merge treaba, Roşcovanule? mă informez eu.

Afişează un zâmbet şovăitor şi-mi arată cu bărbia şemineul din marmură, ornat cu un fals foc din neoane, butuci – imitaţie perferctă, false flăcări din sticlă, false lanţuri din material plastic. Genul de fleac potrivit gusturilor picturale ale bietului meu prieten din copilărie.

Deasupra marmurei (veritabile) a respectivului şemineu, se află o pendulă aurită şi, aşezat alături, un soi de ou mare, transparent, conţinând turnul Eiffel.

– Corpul delict! mă anunţă Mathias.

– Ar fi mai degrabă delictul de corp, glumeşte Umflatul.

Mă duc şi iau obiectul. Mai mare decât un ou de gâscă, mai mic decât unul de struţ. Cu aşa ceva în fund te simţi plin bine! Cel mai înspăimântător e soclul din plastic albastru, pe care se sprijină oul. Dacă nu-i bine netezit acţionează ca un şmirghel!

– Unde ai găsit aşa ceva, Incendiarule?

– În biroul chirurgului care l-a operat pe Liloine.

– El ţi l-a dat?

– L-am furat!

Asta-i bună, cu vârsta omul îşi schimbă moravurile! La ce să te mai aştepţi? Un băiat ca el, catolic, apostolic, roman, slujba de duminică, sărbătorile de Paşte! Uite că se apucă de şterpelit obiecte de pe la medici!

Mathias se explică:

– Am obţinut o întâlnire cu profesorul Mac Heubass din Consternation Hospital. N-a fost uşor. Am făcut uz de titlul meu de şef al Laboratorului Poliţiei Tehnice din Paris. M-a primit, cu care ocazie, i-am adus la cunoştinţă că, fostul lui pacient, domnul Marc Liloine, e înrudit cu una dintre somităţile poliţiei pariziene.

Mă ridic de pe scaun şi somitatea salută în faţă, la dreapta, la stânga, cu modestia obişnuită.

Mathias continuă:

– I-am declarat că Liloine a decis să întreprindă cercetări, pe cont propriu, pentru descoperirea agresorilor care l-au violat în această manieră sălbatică. Deci, vizita mea la profesor are un caracter strict oficios. M-a ascultat foarte grav. Nu-i un om accesibil. Un diavol înalt, chel cu ochelari, genul glacial şi silenţios. Când am terminat de vorbit mi-a spus că nu vedea ce ar putea face pentru mine. Atunci l-am întrebat dacă a păstrat turnul Eiffel. „Ce idee!" a obiectat el. „Aţi fi putut totuşi, domnule profesor, ar fi fost un gen de suvenir profesional." „Nu fac asemenea colecţii."

Lucru ciudat, dar nu l-am crezut, fiindcă a avut un reflex, stăpânit rapid, de a se uita spre bibliotecă. Apoi, urmează Ruginitul, am făcut aluzie la Sida lui Liloine. Mi-a declarat că, ţinând seamă de natura agresiunii ale cărei stricăciuni le-a reparat el, se punea întrebarea dacă nu cumva victima avea sau nu moravuri speciale. S-a profitat de faptul că rămânea mai multe zile în Consternation Hospital pentru a i se practica testele, care s-au dovedit pozitive. În urma acestei detectări, Liloine a fost încredinţat serviciilor competente, o asemenea maladie nefiind specialitatea lui.

– Şi oul? întreb eu scuturându-l pentru a face să ningă pe Câmpul lui Marte.

– A venit o infirmieră să-i vorbească profesorului. A ieşit cu ea pe culoar. Eu am sărit imediat la bibliotecă. Oul se afla aici bine mersi între cărţi. I-am dat drumul într-un buzunar. Atenţie, prieteni, nu-i vorba de un furt, pentru că de fapt e proprietatea lui Liloine, lui fiindu-i oferit în maniera brutală pe care o cunoaşteţi!

Dolofanul izbucneşte în râs şi se pune pe cântat o melodie de pe la începutul secolului a cărei refren este:

Nu te uita la obiect
Ci te uită la aspect.

Dar cântecelul nu-i în măsură să-l amuze pe gravul Mathias, care continuă:

– Oul ăsta a fost fabricat la Saint-Claude, în Jura de către Casa Lapipe şi Fiii din piaţa Preşedinte-Edgar-Faure. Am sunat la firmă, dar am reuşit să-l trezesc pe unul dintre fii, deoarece în Franţa e trecut de miezul nopţii. A fost cât se poate de categoric: nu lucrează şi n-a lucrat niciodată cu America şi cu nici o altă ţară străină. Producţia lor de turnuri Eiffel sub ninsoare (aşa a denumit obiectul) e destinată doar Parisului. Deci, a fost cumpărat la Paris.

Mă întorc să las corpul delict pe şemineu.

– De ce crezi tu că profesorul a pretins să nu fi păstrat acest ou, de vreme ce el se afla pe un raft al bibliotecii?

Roşcovanul îşi clatină floarea soarelui care-i serveşte de cap.

– Probabil pentru că s-o fi jenat să fie prins în flagrant delict de colecţii dubioase, dacă pot să mă exprim aşa. E un puritan.

– În orice caz, bravo pentru treaba de azi, Mathias.

– Hai să ne stropim actele de vitejie, decide Béru.

Ridică telefonul interior şi apasă pe butonul „Kitchen".

– Alo, Betty? gângureşte porumbelul ăsta gras, it is Béru, my puicuţă. Apportadet, plize, o butilcă de şampanie. Şi pune-o într-o căldare cu mutch ice. Vino without slip ca să putem vorbi! Jockey?

Închide şi ne aduce la cunoştinţă:

– Dacă vreţi să ştiţi: engleza e ca bicicleta, nu se uită niciodată.

Şi mereu acelaşi leitmotiv: „Lucrurile se ascund în spatele lucrurilor".

– Păreţi foarte îngrijorat, domnule comisar?

A venit oare momentul să le vorbesc despre Harry Cower?

Nu încă.

Cu toate astea, scot fotografia care mă reprezintă pe peronul decapitatului, precum şi mesajul care o însoţea.

– Iată ce am găsit înaintea unei anume case pe care o vizitam.

Mathias se abţine să mă întrebe ce căutam în locuinţa respectivă. Nu poţi găsi unul mai discret ca el. Dacă nu vorbesc, principiul lui este că nu se cuvine să pună întrebări. Deocamdată, Béru se distrează în camera mea de baie. Apa trasă e la unison cu vioiciunea lui.

– Au şi început ameninţările! suspină colaboratorul meu eminent. Permiteţi să păstrez biletul pentru a studia grafologia?

– Bineînţeles. De ce spui că au şi început ameninţările?

– Pentru că abia aţi venit, iar duşmanii lui Liloine vă şi cunosc.

– Se află cu siguranţă în imediata lui apropiere!

– Aşa am impresia şi eu, domnule comisar.

Bérurier se întoarce ridicându-şi pantalonii al căror fermoar e blocat.

– S-a stricat, rosteşte supărat Grasul. Prea l-am surmenat şi i s-au dus dracului dinţii!

Betty soseşte cu găletuşa, şampania şi paharele.

– Te nimereşti *well, my* puicuţo! strigă Béru. Mi s-au stricat nădragii. Pune-le un *other* fermoar.

Îşi scoate în viteză pantalonii şi-i întinde cameristei, iar ea promite să repare dezastrul cât mai repede cu putinţă.

Şi iat-o că, îndreptându-se spre ieşire, cu acest trofeu, plin de grăsime, de spermă şi de anecdote, atârnându-i pe braţ, rămâne cu gura căscată în faţa şemineului.

– Oh! face ea arătând oul. *L-aţi găsit*!

CAPITOLUL CINCI

Care, dacă ar fi avut două sute de pagini, ar fi putut constitui el singur o carte destul de convenabilă. A nu fi pus la frigider, dar să fie conservat într-un loc rece la adăpost de muşte. Comportă câteva pasaje licenţioase propice onanismului şi meditaţiei.

O clipă cât să-şi stăpânească surpriza şi Betty se îndreaptă spre uşă dârdâindu-şi fesele platuroase pe care Grasu nu se mai gândeşte să le palpeze, să le mângâie, să le gâdile, să le forţeze, să le pupe, să le ungă şi nici măcar să le privească.

De îndată ce-mi revine vocea, după această pană de sunet datorată turbulenţelor cerebrale, Boggy intră grăbit în cameră. Mai palid ca de obicei şi de asemeni, mai volubil.

Mi se adresează mie.

– Veniţi repede, infirmiera boss-ului vrea să vă vorbească de urgenţă.

Şi adaugă cu o voce frântă:

– Treburile nu merg bine deloc!

Mă paraşutez în apartamentul bietului Marcus. Două elemente distincte şi, la drept vorbind, contrare, mă frământă.

Primul e Marcus, vizibil ajuns la capătul puterilor, suferind, părăsit, fără suflu, doar cu o urmă de luciditate sub pleoapele întredeschise.

Al doilea e infirmiera lui, care o! la la să avem pardon, abstracţie făcând de gravitatea momentului, e imposibil să n-o găseştii sublimă mai s-o lingi de peste tot: faţă, spate, de sus în jos până la tălpile picioarelor.

Ascultă-mă: aproape albă de blondă ce-i. Bronzată. Bine făcută

potrivit canoanelor Lui Michel-Angelo. Şi nişte ochi galbeni (îţi vorbesc de iris nu de albul ochilor) cu infime puncticele negre înăuntru. Doamne! ce perfecţiune! Frumuseţea în stare pură. Pe scurt, o capodoperă umană. Halatul alb are o linie realizată în ateliere de lux. De prin Saint-Laurent (sur Var), am impresia.

Îmi acordă o înclinare a capului, mai curând, scurtă.

– Faceţi parte din familie? mă întreabă ea.

– Sunt cel mai bun şi cel mai vechi prieten al lui, ceea ce-i mai bine decât să fii văr primar, nu?

– Trebuie luată de urgenţă o hotărâre.

Mă trage spre fundul camerii pentru a-mi vorbi şoptit ca să nu ne audă Marcus.

– Ce fel de hotărâre?

– Dacă nu i se face de urgenţă o transfuzie nu mai ajunge până mâine dimineaţă.

– În acest caz, să i se facă.

– Aici nu-i posibil. Propun să fie spitalizat.

– Ei bine, luaţi măsuri în consecinţă, domnişoară.

– E o problemă: pacientul refuză. N-aţi putea încerca să-l convingeţi?

Privirea asta mă dă peste cap. Şi parfumul ei discret! Şi sânii fabuloşi care se ghicesc în deschizătura halatului. Şi buzele perfecte, deasupra rândului dublu de perle, cum a scris o dată una dintre marile Marguerite în serviciul literaturii franceze, dar nu mai ştiu care era, nu cea mai urâtă, fiindcă nu-i nici una foarte frumoasă. Mă rog, una! Oricum e foarte neplăcut şi într-un caz şi în altul. Dacă amesteci paragrafele nimeni n-ar băga de seamă. Nu mă crezi? încearcă, eu te aştept aici.

Persoana asta mă impresionează şi mă tulbură în profunzime. E atât de îmbătătoare, de frumoasă! Fir-ar să fie! Când vezi o fiinţă de o asemenea calitate, regreţi că nu e pusă sub tutela ta. Ai vrea să te bucuri de uzufruct, să profiţi de bucuriile vieţii!

– Am să încerc să-l înduplec, îi spun.

Şi mă apropii de patul unde zace bietul meu prieten, atât de suferind! Atât de ajuns pe buza prăpastiei vieţii încât încă un pas l-ar prăbuşi în abis.

– Marcus, mă auzi?

– Da, răspunde abia şoptit, că ai avea nevoie să-i pui o oglindă dinaintea buzelor pentru a-i auzi răsuflarea.

– Fermecătoarea ta infirmieră ne asigură că ai avea nevoie de o serie de transfuzii.

– Ştiu.

– E adevărat că refuzi să fii dus la spital?

– Vreau să mor în patul meu.

– Tocmai pentru a putea fi recuperat e indispensabilă internarea ta într-un mediu spitalicesc. Hai, dauphinezule, trebuie să ne certăm, tu ştii mai bine ca oricine: faci aşa de când eşti pe lume!

– Nu mai am chef. Sunt terminat!

– Nu! Lupta, fir-ar să fie! Luptă! Am prins un fir. Am să-i găsesc pe cei care ţi-au făcut toate mizeriile astea!

– Prea târziu!

– Ascultă, Marcus, m-ai chemat în ajutor şi am venit în fuga mare. Atunci, ai să faci ce-ţi spun, încăpăţânatule! Te ducem la spital! Ţi se schimbă sângele. Te restabileşti, îţi revii. Iar eu, în acest timp, cu sbirii mei, dezlegăm misterul şi-ţi aducem criminalul pe tavă. O să ţi-l livrăm împreună cu un vătrai încins ca să i-l bagi în cur! Fă asta pentru tatăl tău, băiete. Şi pentru mine. Ne-o datorezi, mă auzi?

Tăcere. Să fi dat ortul popii? Nu, fiindcă deschide ochii, care îmi par lucizi.

– Bine, dar cu o condiţie, îngână el.

– Te ascult.

– Ai să-mi scrii ultimele dorinţe, de faţă cu martori, iar eu am să le semnez, la fel şi martorii.

– S-a făcut!

Se produce o efervescenţă discretă, înăbuşită. Boggy, la cererea mea se duce să-i caute pe Mathias şi Bérurier. Sublima infirmieră aduce tot ce trebuie pentru scris.

Cânt toată lumea s-a adunat, Marc Liloine îşi mobilează bruma de forţe şi începe dictarea. Glasul e imperceptibil, dar mintea i-a rămas limpede şi textul e fără greşeală:

– „Eu, subsemnatul San-Antonio, ofiţer de poliţie la Paris, recunosc faptul că notez ultimele dorinţe ale prietenului meu Marc Liloine, exprimate în cele ce urmează..."

Dumnezeule cât îl costă efortul ăsta! Şi pe mine! Scriu stăpânindu-mi lacrimile. Ce moment greu! Nu-i o tortură să-i impunem aceste ultime tracasări cărându-l la spital pe bietul om, care-şi termină extenuat traiectoria terestră? La ce bun toată lupta asta pentru a-i mai salva câteva ore de viaţă în plus? Dar ne supunem marii reguli a jocului. Să durăm cu orice preţ. Să ne târâim până la limita extremă.

– „Marc Liloine acceptă să fie transportat la spital pentru un ultim tratament cu condiţia expresă ca, în caz de deces, de îndată ce moartea lui va fi constatată, să fie cusut într-un cearşaf alb brodat, care se află în comoda din dormitor. În acest cearşaf s-a născut."

Curios ce repede a început să vorbească. Debitul lui e întretăiat, dar se derulează ca bobina unui magnetofon la viteza superioară. Abia reuşesc să-i percep sensul cuvintelor. El continuă:

– „Marc Liloine doreşte ca nimeni să nu-l privească mort, în afara infirmierelor care-l vor înveli în linţoliu, fiindcă vrea să lase celor apropiaţi amintirea unui bărbat în viaţă, şi nu cea a unui cadavru.

„Trupul lui, ruinat de boală, va fi incinerat cât mai repede posibil fără nici un fel de serviciu religios prealabil."

Scriu în mare viteză, dar ce rău îmi fac aceste ultime cuvinte! Mă gândesc la micul cimitir din satul lui, în afara localităţii, pe un deal. vara, albinele vin aici să zboare din floare în floare şi fac miere din omagiile aduse răposaţilor.

– „Cenuşa lui va fi răspândită în golful New York, în faţa Statuii Libertăţii."

Tace, şi mă tem că şi-a pierdut cunoştinţa. Totuşi, după o clipă, adaugă:

– Data şi semnătura. Antoine. Şi pe urmă, dă-mi şi mie stiloul. Să mai adaugi numele persoanelor prezente şi să le pui să semneze la rândul lor.

Când apare ambulanţa, cu doi zdrahoni de culoare înarmaţi cu o

brancardă sofisticată, îi propun infirmierei să-i însoţesc. Dar Marcus e cel care-mi face semn că nu.

– Lasă, ai altceva mai bun de făcut. Ne revedem mai târziu: aici sau acolo sus.

Mă aplec să-l sărut. Strâng din dinţi mai să-mi fracturez maxilarele ca să nu izbucnesc în plâns. Dumnezeule, prin ce momente sfâşietoare mai trebuie să trecem de-a lungul acestei nenorocite existenţe! Ah! că amară-i viaţa, Constanţa! Drumul ăsta de suferinţă şi solitudine e jalonat de cruzimi josnice. Degeaba încerci să păşeşti peste ele, bagi piciorul înăuntru inexorabil.

Béru, care asistă şi el al această plecare (pe care o bănuim fără întoarcere), pufăie zgomotos şi-şi şterge două lacrimi mari şi frumoase cu miros de usturoi.

Rămânem o clipă nehotărâţi, toţi trei. Cu inima frântă de această tragedie.

Grasu murmură:

– E un tip format mare, amicul tău, Sana. Ar trebui să bem o altă sticlă în sănătatea lui.

Se duce să-i transmită comanda lui Betty, în lacrimi şi ea.

– Domnul Blanc tot nu s-a întors? îl întreb pe Mathias.

– Nu, domnule comisar.

– Până vine s-o luăm la întrebări pe cameristă în legătură cu oul lui Cristofor Columb.

– Am făcut-o eu, mă anunţă Mathias.

– Şi?

– Pretinde că oul se afla pe biroul patronului. Într-o zi, constatându-i dispariţia, Liloine s-a înfuriat rău de tot, fiindcă ţinea la acest obiect de bazar, din raţiuni sentimentale, presupun. A învinuit-o pe Betty că l-a spart, ştergând praful, şi a aruncat cioburile.

Această revelaţie mă surprinde. Pentru ce atunci, Marcus nu mi-a spus că obiectul îi fusese furat? S-a temut să nu bănuiesc pe cineva din apartament? Secretele astea mărunte nu i se potrivesc. E limpede că, dacă a tăcut, se temea de ceva; dar de ce? Lucrurile ascunse în spatele lucrurilor!... Cine ce ştie? Cine ştie totul? Doctorul a pretins că n-a

păstrat oul-turnul Eiffel, în vreme ce el se afla la doi metri, pe un raft de bibliotecă!...

S-a lăsat noaptea. Maşinile descriu o dâră luminoasă pe căile carosabile din Central Park. E un moment al zilei neliniştitor, când e de preferat să nu te aventurezi pe jos dacă ţii la portofelul tău sau la viaţă.

Unde o fi ajuns ancheta asupra morţii lui Harry Cower, bietul bursier decapitat?

Dau drumul la televizor. Dar e o asemenea hărmălaie pe toate canalele, desene animate, show-uri zgomotoase, pronosticuri meteorologice, publicitate, publicitate şi iar publicitate că până la urmă răsucesc butonul. Trebuie să fii obişnuit ca să te descurci într-un asemenea hăţiş de imagini.

Mă gândesc la cearşaful brodat adus de Liloine din Franţa noastră. O fi presimţit, luându-l cu sine, că într-o zi îi va servi de linţoliu?

Telefonul, noaptea.

Nu dorm pentru că citesc o carte luată din biblioteca lui Marcus: *Les Oberlé*, de René Bazin. Asta era sau poate *Maria Chapdelaine*, de Louis Hémon. Gusturile literare ale sărmanului meu prieten, erau pe potriva celor artistice. Pentru el, cei mai mari autori sunt Pierre Loti, Claude Farrére şi Anatole France.

E miezul nopţii şi telefonul începe să zbârnâie. Delicat de parcă ar toarce.

Ridic.

Glasul domnului Blanc întreabă dacă ar putea să-mi vorbească.

– Vorbeşte! îi răspund.

Iată unul care începuse să-mi dea de gândit! Nici o veste de la el.

– Ah! Straşnic, tu erai! face el. Nu te-ai culcat?

– Niciodată, atâta vreme cât efectivele mele nu s-au întors.

– Când e să fii teribil, eşti teribil! ia un taxi şi vino în Harlem, bătrâne! La un cabaret care se numeşte Old Contry pe strada 129. Dar ai grijă, nu opri chiar în faţa stabilimentului dacă nu vrei să te trezeşti cu un cuţit între omoplaţi. Am să te aştept pe trotuar.

– Să-i aduc şi pe ceilalţi doi?

– Eşti din ce în ce mai teribil, pe cuvântul meu! Un mistreţ şi un roşcovan într-un cabaret de negri, unde te crezi, la Palavas-les-Flots, asta-i bună!

A şi închis.

E înspăimântător Harlemul. Mai ales în timpul nopţii. Parcă n-ai fi în America sau îţi spui că America este şi asta, şi o găseşti demnă de milă în ciuda reputaţiei de opulenţă de care se bucură.

Cândva, acesta era un cartier frumos, sau mai curând o localitate rezidenţială, unde newyorkezii bogaţi veneau să-şi petreacă week-end-ul. Soseau cu trenul sau rivalizau în maşini luxoase. Şi pe urmă, într-o bună zi, au sosit negrii din sud atraşi de New York. Au încercat să se aciuiască pe undeva şi, foarte firesc, au sondat cartierul chinez. Văzând asta, glabenii s-au îndreptat spre Harlem şi, dintr-o dată, a devenit mai puţin rezidenţial. Apoi, negrişorii au pus la rândul lor stăpânire pe Harlem şi de atunci s-a terminat cu prosperitatea acestui loc de distracţii. Cursul închirierilor sau vânzărilor s-a prăbuşit şi mareea neagră a început să dea năvală tot mai mult. S-au retras şi chinezii. Foştii sclavi, transplantaţi sălbatic, au înregistrat prima lor cucerire. Harlemul a ajuns să le aparţină doar lor.

Bogatul cartier din nord-vest a avut drept la celebrităţi negre, stil Duke Ellington.[1] S-au întemeiat aici licee reputate. Locuinţele frumoase îşi mai păstrau originalitatea. Dar pe pantele colinei şi mai în vale, furnicarul a devenit fenomenal. Mizeria a putrezit oraşul, născând viciul, corolarul ei, apoi crima, finalitatea ei, şi Harlemul s-a transformat într-un infern negru. Locul de predilecţie al drogurilor şi al asasinatelor. În asemenea măsură, că o jumătate dintre negri a ajuns să se teamă de cealaltă jumătate şi s-a retras spre Brooklyn sau Queens. Azi, străzi întregi sunt moarte. Proprietarii imobilelor invandabile au zidit intrările pentru a le feri de vagabonzi. Ceea ce nu i-a împiedicat să practice pe ici pe colo spărturi, şi în timpul nopţii zăreşti în adâncul acestor imensităţi de cărămidă înnegrită strălucind luminiţe.

---

[1] *Edward Kennedy Ellington* (zis Duke) – (1899-1974) – pianist, compozitor şi şef de orchestră de jazz negru american. (n.tr.)

Perspectiva anumitor străzi e cutremurătoare în beznă. Casele acestea mari şi moarte, aliniate, cu porţi şi ferestre astupate, cu scările de incendiu ruginite, ridicându-se în zigzag pe faţade, te înspăimântă. Uneori, câte un punct luminos: trabucul unei creaturi înghemuite sub un portal. Cartierele locuite nu arată întru nimic mai bine, şi nu sunt mai reconfortante. Până şi poliţiştilor le e frică. E cel mai cumplit dintre filmele negre. Străzi neluminate alternând cu zone de lumină crudă care atrage umbre dubioase. Zăreşti grupuri de sălbatici, înfipţi în mijlocul drumului, urlând ca nişte haite de lupi în aşteptarea prăzii.

Stau încordat în fundul taxiului. Când l-am oprit, pe Fifth, şoferul un filipinez, s-a uitat la mine bizar şi a obiectat:

– Dar strada asta e în plin Harlem!

– Ştiu. Şi ce-i cu asta?

A clătinat din cap şi a dat drumul la motor. A rulat cu toată viteza. Şi, când am ajuns pe o stradă largă întunecată, mişunând de lume, a mormăit.

– N-aş vrea să fac aici o pană.

Cum eu am început să râd, mi-a aruncat o privire prin oglinda retrovizoare şi mi-a declarat:

– Dacă din nenorocire aş călca un om, ştiţi ce aş face? Aş apăsa acceleratorul până la fund!

În regulă, n-am avut alte neplăceri în afara fricii şi în cele din urmă şoferul opreşte în faţa firmei cu neon albastru a cabaretului *Old Country*, înghesuit între două portaluri. Pe treptele unuia, un negru bătrân cu melon pe cap, fredonează o melopee. Pe ale celuilalt, două fete ciufulite în mantouri de blană portocalii şi mov, fumează nu ştiu ce porcărie care infestează aerul.

Dar în afara acestor trei personaje, strada e pustie.

– Aţi putea aştepta o clipă? îl întreb pe filipinez.

Îşi scutură capul ca o tavă cu ofrande.

– Nici pomeneală! Mă plătiţi şi vă daţi jos, sau vă duc în nişte locuri ceva mai simpatice.

Eu, mă cunoşti bine nu? Bayard în comparaţie cu mine ar fi un neisprăvit căcăcios cu nădragii plini de rahat!

Îi întind individului o bancnotă verde şi el pleacă precum racheta Ariane în zilele în care totul merge bine. Îmi spun că domnul Blanc are să-şi facă apariţia în mod sigur. Poate că nu a apreciat bine timpul în care puteam să ajung. Îmi înfund mâinile în buzunare şi încep să mă plimb prin faţa cabaretului. Sunetele unui saxofon sfâşie tăcerea. Tipul care cântă, e un virtuoz. Sufletul şi plămânii lui sunt la unison. Imediat îl susţine şi un pian. Apoi, un al doilea saxofon intră în orchestră şi o cântăreaţă neagră, care îmi aminteşte teribil de Fitzgerald[1] Vai, prin ce clipe trec! Bătrânul cu melon, cele două prostituate în blănuri ţipător colorate. Strada întunecată care se pierde în groază. În faţă, se află unul dintre acele imobile oarbe, despre care ţi-am vorbit mai înainte. Noapte fără lună, doar nişte lumini reci pe pământ, undeva în depărtare. Te trec fiori! În ciuda neliniştii latente, simt o teribilă plăcere. Când ai temperament de artist, realitatea trece în mod fatal pe planul doi.

Mă las legănat timp de vreo zece minute. Muzica se întrerupe. O succed ovaţii slabe. Îmi spun că acum e momentul să apară Jérémie, fusese poate prins de magia jazzului. Da de unde! Negrul meu personal nu se arată. Bun, e rândul tău să intri în joc, artistule!

Şi pătrund într-un soi de bar cu trei mese şi o tejghea. Cupluri de negri beau, în timp ce barmanul în haină albă, murdară serios, prepară tot felul de porcării. Dincolo de bar se întinde sala de dimensiuni medii cu o estradă pe partea stângă. Doar o treaptă separă scena de rest. Două reflectoare o luminează. Fixe. Unul e îndreptat spre pianist, iar celălalt e orientat spre centrul estradei. Muzicanţii, când fac un solo, vin să se plaseze alternativ în cercul de lumină galbenă.

În fundul sălii se află un al doilea contoar.

Dacă îţi închipui că apariţia mea face senzaţie, te înşeli. Nimic mai impasibil ca un negru când o faţă palidă nimereşte în universul lui. Ca şi când nu-ar vedea-o. O damă grasă şi unsuroasă, cu părul pieptănat în

---

[1] *Ella Fitzgerald* (1918) – cântăreaţă de culoare. A interpretat şi a înregistrat balade şi romanţe împreună cu cei mai buni solişti vocali sau instrumentali. (n.tr.)

plete şi care poartă o rochie de lame, în tonuri de bomboană roz suptă, supraveghează sala. Puţini consumatori. În afară de mine se mai află doar un singur alb şi e unul dintre saxofonişti. Am impresia că trebuie să se bucure de un statut special fiind muzicant. E un ovrei mărunţel, care seamănă cu Woody Allen, suferind, după înfăţişare, cu spinarea adusă şi părul atârnând în loaţe. Dar când suflă în pipa lui voluminoasă din argint, se produce un taifun. Obrajii i se umflă mai ceva ca ai lui Béru atunci când caută o rimă la un vânt.

Parcurg asistenţa din priviri. Imediat constat absenţa domnului Blanc. O fi fost nevoit să plece în grabă? Sau a dat de belea? Mă las pe o banchetă, la capătul unei mese lungi. Nu departe de mine, spre dreapta o animatoare e pe cale să animeze un individ scund într-un costum aproape burghez. În faţă, între estradă şi mine se află un cuplu. El, bine îmbrăcat, păr alb, ochelari cu rame de aur; ea, foarte elegantă, tânără şi pasionată. Bătrânul trebuie că ştie să facă dragoste întâia, judecând după maniera lascivă în care femeia îşi plimbă mâna lungă şi brună pe coapsa lui. Haios să vezi viaţa în culori aşa de întunecate. Să fii alb printre negri, faptul îţi creează ciudate complexe. Mă agăţ de micul saxofonist evreu ca de o baliză.

„Reacţie rasistă" îmi zic. Şi, în acelaşi timp, mă simt atât de înfrăţit cu toţi oamenii, indiferent de culoarea pielii lor. Atât de la unison cu ei, fiindcă toţi trebuie să înotăm ca nişte disperaţi în acest fluviu revărsat care se numeşte viaţă, Dumnezeule mare!

O bărmăniţă înţolită idem în lame, dar în culori de bleu, vine să-mi afle dorinţele. Dar fără să se uite la mine. Mai exact, îmi fixează fruntea.

– Ce doriţi?

– Bourbon Coke!

Pleacă, fără nici o reacţie, se opreşte la o masă pentru a schimba câteva cuvinte cu nişte perechi mai curând de tineri. Băieţii poartă cămăşi roşii, iar fetele rochii negre decoltate mai jos de coccis. Beau bere şi coniac. După o clipă, chelneriţa se duce la bar şi-mi comandă mixtura. Mi-o aduce ţinând-o în mână, fără tavă, după moda stewardeselor. O lasă în faţa mea şi se retrage.

Muzicanţii se pun pe cântat ceva lent, potrivit zorilor de zi, foarte cunoscut, dar nu reuşesc să-mi amintesc cum se numeşte bucata. Ceva languros mai să ejaculezi în cârpe, suspinând asupra mizeriei condiţiei umane. Cei doi saxofonişti rivalizează în hohote interioare. Micul ovrei poartă ochelari în rame de fier. Seamănă cu un troţkist sau ceva de genul ăsta. Partenerul lui, e un negru de doi metri, baschetbolist după înfăţişare, într-un costum din mătase gri perle şi o cămaşă albă, descheiată la gât. O mutră fantastică. Sculpturală, poţi să mă crezi. Fetiţelor din auditoriu trebuie că le vine rău privindu-l cum cântă. O sărbătoare pentru chiloţeii lor! La baterie, lucru foarte rar, o femeie! Dacă ai vedea-o dezlănţuindu-se, cu ochii ieşiţi din orbite, rochia udă de sudoare, ţi-ai zice că nu-i tocmai momentul să-i lingi părţile intime. La pian se află un tip, genul de intelectual. Student în medicină, care a lăsat totul baltă în ultimul an pentru a se consacra muzicii. Mă las în voia contemplării acestor patru interpreţi în plin delir. Jazzul e ceva măreţ. Se revine la el mereu. E un mod de vorbire, înţelegi? Viu!

Beau o înghiţitură din amestecul meu. Barmanul nu s-a zgârcit când a turnat bourbonul. Ca dozaj e fifty fifty!

Şi pe urmă, iată că vine dinspre bar un tandem ciudat. Un tip înalt purtând un palton de astrahan care-i ajunge până la încălţări. Plin de aurăret. Ochelari din baga veritabilă. Nas acvilin, ochi albaştri. Fumează un trabuc gros cât mădularul meu, că stai şi te întrebi cum de-i intră în gură. Se vede că-i şef de gang al negrilor. Mă stăpâneşte mereu aceeaşi impresie că urmăresc un film în alb şi negru de prin anii treizeci. E însoţit de unul pitic, rotofei, cu picioarele crăcănate, într-un pantalon şi o haină pestriţă: scutierul, potrivit tradiţiei. Pe cap cu o şapcă, deasupra cu un moţ, vreun grăjdar ajuns în bandă. Tropăie pe lângă stăpânul lui în blană. Acesta se opreşte o clipă pentru a privi orchestra. S-a proptit chiar în faţa mea, cu mâinile în buzunarele mantoului ca pentru a-l deschide şi a-mi masca priveliştea.

Acţionează din bravadă? Probabil. Dar cum n-am nici o posibilitate să declar război Harlemului, îmi degust *drink*-ul, forţându-mă să mă gândesc la altceva. Nu mi-e greu deloc! Am atâtea preocupări, bătrâne, că aş mai putea şi vinde! Absenţa domnului Blanc, agonia lui Marcus,

decapitarea lui Harry Cower şi fotografia care mi s-a făcut, am cu ce să-mi ocup mirarea. Nu tocmai în noaptea asta inteligenţa mea o să afişeze relaş!

După un moment, bucata se termină şi tipul înalt în palton de astrahan îşi continuă drumul spre barul din fund, următ mereu de micul jocheu în mizerie. Se sprijină de tejgheaua rotundă cu coatele spre spate. În stabiliment se ştie ce bea, pentru că chelnerul se grăbeşte să-i confecţioneze un amestec în gevacolor.

Ştii ce face Antonio, spune? Aşteaptă închiderea localului sau iese în uşa lui *Old Country* ca să prindă un taxi şi să încerce să se repatrieze fără necazuri pe Five Avenue de Beethoven?

Muzicanţii sunt în relaş pentru moment. Îi înlocuieşte un disc mai să-ţi perforeze timpanele. Între jazzişti şi public e un soi de complicitate pentru că, o dată coborâţi de pe mica lor estradă, ei se îndreaptă spre clienţi. Pianistul strânge mâna bătrânului bine înţolit, care se lăsa mângâiat de tânara lui însoţitoare; femeia de la baterie se aşează la masa celor două cupluri. Saxofonistul ovrei se îndreaptă spre o masă unde-l aşteaptă o porţie de mâncare. Scot un fluierat printre dinţi ca un golan. În Franţa, dacă ai face aşa ceva ai fi catalogat din capul locului drept neam prost, dar în State, unde damele în vizon cheamă un taxi, băgându-şi două degete în gură pentru a obţine o mai mare stridenţă, e un semn de bună educaţie.

Saxofonistul îşi ridică privirea. Îi zâmbesc şi-i fac semn că-i ofer un pahar. Îşi termină porcăria şi se apropie de mine. De aproape arată ca un rozător suferind, un şobolan care ar fi mâncat câteva grăunţe perfide cu arsenic.

– Pot să vă umezesc gâtlejul? îl întreb. Cântaţi teribil de bine! De la Sidney Bechet n-am mai auzit ceva mai bun.

Afişează un zâmbet nesigur.

– Prietenul meu cântă mai bine ca mine, mă asigură el, nu din falsă modestie, ci pentru că o gândeşte cu toată sinceritatea.

Şi adaugă:

– Francez?

– Da, se aude bine, este?

– Chiar şi când nu vorbiţi. Sunteţi curajos că v-aţi aventurat aici în toiul nopţii!

– Păi, ca şi dumneata! Vă găsesc puţin cam alb pentru un negru.

Tipul ridică din umeri.

– Oh! eu sunt cunoscut. De cincisprezece ani locuiesc în cartier. Evitând nişte locuri cam critice, fac într-o oarecare măsură, tot ce vreau.

Chelneriţa se apropie de noi aruncând priviri aprinse ca o cohortă de ambulanţe într-o noapte de plan Orsec.[1]

– Ce luaţi? îl întreb pe saxofonist.

Dar fata se apleacă la urechea lui pentru a-i şopti ceva, şi vizaviul meu se ridică.

– Nimic, vă rog să mă scuzaţi, sunt deja invitat. Mă părăseşte deliberat şi merge să se alăture negrului înalt în blană de astrahan.

Am suferit un eşec.

Acum sunt sigur că nimic n-o să-mi mai meargă. Jérémie a avut o problemă, iar eu nu dispun de mijloace care să mi permită să-i vin în ajutor şi nici să mă informez în legătură cu el.

Cum să mă smulg din această situaţie nefastă? Mă gândesc puţin care ar fi cea mai indicată conduită a mea şi-i fac un semn barmanului.

– Cât vă datorez?

– Patru dolari?

Îi întind o hârtie de cinci, spunându-i că totul e O.K.

– Unde e telefonul?

– În spatele barului.

Toate astea fără ca privirile noastre să se întâlnească nici măcar pentru o secundă.

Îmi termin paharul şi mă îndrept spre fundul sălii. Saxofonistul meu discută cu negrul înalt în blană. Fostul grăjdar cu picioare Ludovic al XV-lea îşi ascunde mutra în spatele unei căni de bere de un litru. Trioul nu-mi acordă nici cea mai mică atenţie.

Găsesc telefonul într-un culoar plin cu lăzi de spirtoase, de o

---

[1] *Plan ORSEC* – program de organizare care-i permite prefectului să mobilizeze în caz de catastrofă toate mijloacele publice şi private din departamentul său. (n.tr.)

murdărie înfiorătoare. Cum latrina e la doi metri, locul pute a rahat şi dezinfectant, turnat cu generozitate.

Aici, uşile closetelor nu ajung până jos, astfel încât ai oportunitatea să contempli picioarele celor dinăuntru. Îmi dau seama că una dintre cabine e ocupată de o damă grasă, în mod sigur, dacă e să judeci după cărnurile revărsate pe deasupra bridei escarpenilor.

Introduc câteva monede în fanta aparatului şi compun numărul de la Liloine. Ceasul meu arată unu noaptea şi din cauza asta telefonul sună îndelung până ce o mână îl ridică pe bâjbâite. Un glas nuanţat de accent francez face un „Vă ascult" morocănos.

– Mathias? întreb eu.

– Da.

– Îmi pare rău că te scot din cârpe, dar am nevoie de tine. Îmbracă-te, sări într-o maşină şi vino pe strada 129, chiar din inima Harlem-ului până la un local denumit *Old Country*. Te aştept înaintea intrării. Dacă nu mă vezi acolo, aşteaptă-mă puţin în maşină, dar ai grijă să nu intri înăuntru. Dacă absenţa mea se prelungeşte, te duci puşcă la un centru de poliţie pentru a semnala dispariţia lui Jérémie Blanc şi a mea. Te-ai prins cum stau lucrurile?

– Am şi sosit.

Las încet receptorul, dar apa trasă acoperă declicul. În regulă, mă simt uşurat de acest telefon. Ruginitul va fi aici cam în treizeci de minute. Am să profit de taxiul lui ca să mă evacuez din acest cartier. Rămâne spinoasă problema domnului Blanc. În mod sigur i s-a întâmplat ceva. Mi-a telefonat de la acest aparat, asigurându-mă că are să mă aştepte afară. Deci, dacă m-a adus până aici, înseamnă că a descoperit ceva interesant. Cine l-a interceptat? Cineva din *Old Contry*, sau cineva din afară care i-a făcut de petrecanie pe când mă aştepta? Poate ar trebui să-l întreb pe bătrânul cu melon care fumează pe scări sau pe una dintre cele două târfe în blană de iepure sintetic. Dar sunt convins că nu-mi vor răspunde, probabil. Un alb, prin aceste locuri, nu-i considerat pe de-a-ntregul o făptură umană.

Uşa budei se deschide şi apare dama solidă pe care o presupuneam. Două chintale (din cele moderne, cântărind fiecare o sută de kile). Are

acea formă de obezitate care abundă în Statele Unite. Trebuie să ştii că toţi se îndoapă cu prostii cât e ziua de lungă. La început crezi că-s nişte rumegătoare, oamenii ăştia, pentru că mestecă fără încetare chestii prăjite sau dulci, muiate în ketchup sau sirop, dând pe gât hectolitri de băuturi gazoase pe bază de zahăr.

Au fundul lat de doi metri, nişte picioare care-i obligă la un mers de roboţi, atât sunt de groase şi se freacă între ele.

Persoana pe care ţi-am semnalat-o mai înainte, a avut bună idee să îmbrace o bluză galbenă şi un pantalon de mătase neagră, în care, dacă îi legi în partea de jos, ai putea căra un vagon de sfeclă roşie. Rujul de pe buzele ei formidabile te fac să gândeşti că poartă pe faţă un panou care interzice staţionarea.

E prima negresă care mi se uită în ochi de când am debarcat pe aici.

– Hello! face către mine.

Eu, mereu pus pe şotii, i-aş răspunde că apa e pe cale să umple din nou rezervorul, dar cum ea nu înţelege franţuzeşte, cuvintele mele aiuristice ar trece pe lângă umorul ei. Şi atunci, îi adresez şi eu un „Hello" vesel.

Se opreşte în faţa mea, astfel încât culoarul e complet blocat că nici măcar un biafrez n-ar putea trece printre noi doi. E aşa de aproape că-i simt fremătând burta enormă. Dama are un miros teribil de obsedant. Dinspre negresa voluminoasă bate un parfum originar din marile drogherii China town. Grăsime râncedă şi ambră, amestecate: o adevărată fericire olfactivă.

– Vrei să te distrezi puţin, *baby*? mă întreabă această simpatică persoană.

Îmi zâmbeşte, după care se petrece ceva neaşteptat: îşi întredeschide gura şi-mi scoate o limbă de şase livre care ar avea irezistibil nevoie de un sos picant. Acest organ cărnos tremură uşor, ca un crap care-şi pune capăt asfixiei prin ultimele spasme.

Trebuie că-i o tradiţie a prostituatelor de prin partea locului, indiferent dacă sunt albe sau negre să-i agaţe pe masculi scoţând o limbă

mai mult sau mai puţin apetisantă. În după-amiază asta, nebunatica madam Cower m-a încălzit şi ea printr-o demonstraţie asemănătoare!

Privesc cu tristeţe la fleica asta rozalie şi-mi spun că unul care ar accepta să-i intre aşa ceva în gură, din neatenţie sau mărinime, ar muri asfixiat.

– Am o garsonieră la doi paşi de aici şi ţi-aş face nişte chestii să mă ţii minte.

Mâna ei, pe care nu i-am văzut-o plecând, îmi poposeşte pe burse şi începe să le palpeze.

– Frumos pachet! mă complimentează ea.

Am uitat să-ţi spun că poartă în urechi nişte cercei, într-adevăr cercei, respectiv nişte inele de mărimea celor care servesc la gimnastică.

Execut o eschivă rotativă, nu chiar nepoliticoasă, pentru a-mi sustrage panoplia gesturilor ei prea îndrăzneţe.

– Cu mine ai să fii servit exemplar, *baby*!

Baby gândeşte că în privinţa greutaţii n-ar avea nimic de obiectat.

Tipa îmi şopteşte:

– Sunt neagră.

– Faci bine că mă previi, în întunericul ăsta nici măcar n-am observat.

– N-ai avea nimic de făcut, eu m-aş ocupa de toate.

Despre ce formalităţi o fi vrând să vorbească?

Ghicindu-mi întrebarea, îmi dă răspunsul:

– Te-aş linge din cap până în picioare, *baby*, până ce instrumentul ţi-ar deveni la fel de gros ca flacăra Libertăţii. Pe urmă te-aş încăleca, *baby*. Socoteala mea e mai largă decât Queens Midtown Tunnel. În vreme ce am să te călăresc, ai putea profita de sânii mei. Crede-mă, te-aş face să strigi de extaz.

Notează că, dacă acest plan s-ar fi realizat cu un partener ca Bérurier, de exemplu, ai fi putut filma şedinţa simultan cu două camere şi ai fi fost sigur că ajungi la Cannes.

Şi deodată, subit, brusc şi pe neaşteptate[1], îmi vine o idee.

---

[1] A se bifa cuvintele inutile. (Bérurier).

– E departe garsoniera dumitale?

– În imobilul ăsta. Dacă vrei am putea chiar trece prin uşa de serviciu a barului *Old Country* pentru a ajunge mai repede.

– O.K., dar mai înainte aş vrea să beau un pahar că mi-e o sete de crăp. Iei ceva împreună cu mine?

– Cum te-aş putea refuza, *baby*.

Şi iată-mă din nou în sală, mânându-mi elefantul negru, fără o mândrie superfluă, trebuie să recunosc, dar în fine, prefer să mă afişez cu vagonul ăsta într-un cabaret din Harlem decât în *Fouquet's*.

Grăsana se reversă pe banchetă. Debordează de pretutindeni. Curul îi face o baltă care-mi curge până pe picioare. Mirosul ei mă incomodează teribil. Îmi spun că o tărie mi-ar prii şi comand un dry martini, la fel ca şi întunecata mea cucerire. Când mă gândesc că există indivizi gata să escaladeze versantul nordic al acestui munte de carne, realizez cât suntem de nemernici! Bărbatul e capabil de toate deviaţiile. Bagheta lui magică îl incită la cele mai rele turpitudini.

Matroana vorbeşte elegant. Îmi spune că se numeşte Loli. S-ar părea că maică-sa era şi mai grasă şi că toţi bărbaţii se căţărau pe ea ca pe coca răsturnată a lui *Poseidon*. E încântată că sunt francez. L-a auzit vorbind mult despre Franţa pe tatăl ei care a fost invalid din timpul ultimului război. Franţa nu-i ţara care se află în Africa între U.R.S.S. şi Australia? Pe aproape? E încântată de memoria ei. Tot ce i-a povestit bătrânul ei, i-a rămas intact în minte.

Trag cu ochiul la ceas. Au trecut treizeci de minute de când i-am telefonat lui Mathias. Cred că n-o să întârzie prea mult. Încep să simt înţepături în rect cu impulsuri difuze în regiunea precolombiană. Ceea ce va urma trebuie să funcţioneze bine. Cel mai mic pas greşit poate avea consecinţe grave. Mai înainte de toate, să mă asigur că Roşcovanul e pe poziţii.

Mai aştept puţin înainte de a plăti. Apoi îi fac semn chelneriţei şi o acopăr de aur.

– Urcăm, *darling*? îi propun eu muzei mele de o seară.

– De acord, de acord...

Mă ridic şi trag masa într-o parte pentru a-i permite cargoului meu să iasă din port. Muzicanţii se regrupează în formaţie pe estradă. Cele două proiectoare anemice se aprind din nou. Ia te uită, individul în haină de blană îşi face valiza împreună cu scutierul lui.

În modul cel mai firesc, mă îndrept spre ieşire.

– Nu preferi să trecem prin interiorul barului, *baby*? mă întreabă Loli.

– Cum doreşti, rostesc eu nonşalant, continuând totuşi să merg spre stradă.

Ajuns la uşă, arunc o privire prin sabord în exterior şi, spre imensa mea satisfacţie zăresc un taxi galben la vreo trei metri. Mă trag într-o parte pentru a o lăsa să treacă pe cucerirea mea. Hotărât, îmi las mâna pe umărul ei, pentru a-i da de înţeles Roşcovanului că suntem împreună şi că trebuie să fie în gardă, aşteptând urmarea. Mathias e isteţ ca o maimuţă din America Centrală, atât doar că are coada mai scurtă. În taxi nu mişcă nimic. Negresa mea o ia spre peronul unde bătrânul cu melon continuă să fumeze.

Strigă la el să-şi tragă picioarele, lovindu-l în genunchi. Venerabilul o face târfă împuţită şi mă anunţă că o să mă pricopsească transmiţându-mi toate bolile venerice de pe cele cinci continente, ceea ce dovedeşte spiritul de bună vecinătate care domneşte în acest bătrân imobil necrozat.

Mă uit pentru ultima oară în direcţia taxiului: calm absolut. Nu se poate vedea dacă este cineva în interior.

Duşmanii noştri cei mai răi sunt mirosurile. De cum pătrund în casă, nasul meu e asediat de o cantitate feroce de duhori. Tresar, zguduit ca de un curent electric. Slăbiciunea mea? Nasul, ţi-o repet fără încetare. Ce-ai vrea, fiecare cu ale lui, nu? Fiecare îşi poartă crucea (cum spunea Pius în 1416); Bosuet era peltic, Madam Pompadour avea un picior de lemn, Borotra n-avea o mână, Lindbergh era orb şi Beethoven suferea de diabet zaharat. Esenţialul e să faci faţă, cu toate slăbiciunile. Uite la Alice Sapritch: se descurcă şi ea cum poate! Asta înseamnă să ai curaj, băiete! Şi regina Fabiola? Ai auzit-o tu plângându-se, pe regina Fabiola? Nici pomeneală! Şi Madam Mitterand e la fel: stoică! Îmi scot pălăria

în faţa acestor doamne. Reţine că prefer să-mi scot pălăria, pe care n-o port, decât pantalonii pe care-i port. Prinţesa Margaret, care era aşa de drăguţă când era frumoasă, la fel ca şi celelalte! Bietele femei îndură şi tac, asta-i tot. Îţi trezesc respectul şi te reduc la tăcere. Să ne înclinăm în faţa lor şi, pentru că tu ai credinţă, roagă-te pentru ele! Cum? N-ai credinţă? Şi totuşi într-o zi mi-ai spus că nu-ţi dădea pace credinţa? Ah! vorbeai de ficat! Am înţeles eu greşit.

Muzica izbucneşte din nou în local. Ceî patru interpretează *Let me see*, o melodie teribil de *cool*, care face cam aşa: „Bali bali bali bali... Balala balala..."

– Stai sus de tot, fluturaşul meu nocturn? o întreb.

– La patru.

Îmi scot Parker-ul cu bilă, îi scot capacul pentru a-l face operaţional. Ajunşi la patru, grăsana trage o cheie din sutien (unde a mai depozitat şi o trusă de machiaj, cutia cu Tampax-uri, flaconul de Whisky şi o omletă din şase ouă cu vedere spre Manhatan.

În vreme ce ea răsuceşte cheia în broască, eu scriu rapid pe zidul alb „Aici". Laconic, dar suficient pentru eventualitatea în care camaradul meu roşcovan ar trebui să depisteze locul unde aş putea fi reţinut.

– Intră, *baby*.

– *After you, Loli darling*!

O nouă salvă de duhori infecte. Pute a pizza rece, a resturi de tocană cu cartofi, a leşie (pregătită de şase luni), a rom vărsat pe jos, a fum de ţigară, a fund nespălat, a briantină din ulei de măsline, a veselă de ieri, a pisică prost dresată, a socoteală neglijată, a grămezi de haine vechi, a tencuială igrasioasă, a sală de aşteptare dintr-o gară din Guinea, a marijuana, a dulceaţă de băşini, a dragoste făcută pe fugă şi a încă patru sau cinci mirosuri pe care n-am timp să le definesc, sau aş risca să mă înşel (şi deci să te înşel, ceea ce n-ar fi corect).

Loli acţionează comutatorul. Vedere spontană – şi de ansamblu – a garsonierei ei. Ceea ce sare în ochi. E foarte mare, cel puţin o sută de metri pătraţi. Într-un colţ bucătăria, într-un colţ dormitorul, restul să trăieşti cum îţi place: televizor, o sofa desfundată, aparatură hig fidelity, bar rulant, bibliotecă plină de albume pentru colorat şi magazine

referitoare la sexualitate de la degetul apăsat pe clitoris până la dragostea în grupe de cincisprezece bucăți.

Știam că trebuie să mă aștept la ceva. Era gravat pe marmura destinului meu, cum spune vânzătoarea de pește din cartierul meu. Așteptându-mă, nu încerc nici o surpriză când fac constatarea. Pur și simplu, după ce mi-am îndreptat periscopul înainte, acum descriu o rotație de o sută nouăzeci de grade, ceea ce-mi permite să dau peste ceea ce bănuiam confuz, respectiv peste negrul înalt în haina de blană și peste însoțitorul lui, fostul grăjdar, așezați de o parte și de alta a ușii, fiecare cu câte o armă în mână. Cel înalt ține un pistolet și celălalt un revolver. Te informez că revolverul e cu Barillet, iar pistolul cu Grédy[1].

Le dau bineție cu un deget neglijent dus la draga mea tâmplă unde zvâcnește sângele dreptților.

– Salut, băieți, le arunc, sper că nu v-am lăsat să mă așteptați prea mult?

Grăjdarul cu picioarele crăcănate se apropie de mine ca o rață șontoroagă și mă palpează cu o dexteritate de vameș.

Asigurat că nu port nici o armă, îi face un semn boss-ului. Acesta din urmă își bagă în buzunar pistolul. Pe urmă, trage un etui de trabuce din adâncurile nădragilor, ceva mare din piele cu patru compartimente, care seamănă cu o cartușieră de cazac, și extrage un picior de scaun de același calibru ca cel fumat ceva mai înainte.

– Două în aceeași seară, nu vă temeți de palpitații, observ eu. Dacă eu aș fuma socotelile astea de măgar ar trebui să fiu transportat la reanimare!

Se comportă ca și când nu i-aș fi vorbit. Își aprinde trabucul uriaș potrivit tuturor regulilor, după ce i-a secționat capătul cu dinții lui de urmaș al antropofagilor.

Grasa Loli, cum nu se poate mai pudică, a ieșit. De reținut că prefer să am o explicație pe verticală cu acești doi bandiți decât una pe

---

[1] Joc de cuvinte doar pe înțelesul amatorilor de teatru bulevardier francez; însă, în ceea ce mă privește, tu o știi prea bine, sunt adeptul ecumenismului. (San-A).

orizontală cu ea. Frumuseţea asta nocturnă, o reluare a jocului de la mijlocul terenului, trebuie că dă mari bătăi de cap unor războinici.

Dar deodată ciulesc urechea, fiindcă mi se pare că aud zgomotul unei respiraţii venind din colţul încăperii precar izolate de un paravan.

Mă îndrept într-acolo.

– Stop! îmi strigă grăjdarul.

Eu îmi văd de drum şi-i spun:

– Un moment, tipule! Mă întorc imediat!

În spatele paravanului, dau peste prietenul meu Jérémie, legat fedeleş cu gura astupată, o arcadă spartă şi buza inferioară groasă ca o banană. Am impresia că a încasat o păruială cumplită, domnul Blanc, cu nişte castane americane.

Privirea lui, ceva mai bulbucată, mă învăluie în unde de recunoştinţă.

– Hei, băiete, că frumos te-au mai aranjat! exclam eu. Vezi, fiule, în pofida tuturor sarcasmelor tale, comerţul albilor ţi-ar conveni mai bine decât al negrilor. Aici nu mai contează „Nu te atinge de prietenul meu"!

Sunt forţat să-mi ţin gura, fiindcă găliganul în blană de astrahan îmi arde o lovitură de crosă drept în pomete, iar chipul meu de mascul paralizează instantaneu. Câtăva vreme am să fiu nevoit să vorbesc cu un pai.

– E limpede că nu ştiţi să respectaţi operele de artă! îi reproşez eu sâsâit.

Flegmatic, îşi pune pentru a doua oară în buzunar pistolul.

Succede o perioadă pe care unii – respectiv unele, fiindcă sunt funciar feminist – ar declara-o indecisă.

Amicii grăsanei Loli, dacă vrei părerea mea, n-au nimic să-mi spună, nimic să mă întrebe. Presupun că precedenta conversaţie cu Jérémie i-a edificat; pur şi simplu, vor să ne neutralizeze. Dar până unde va merge această neutralizare? *That is the question.*

Grăjdarul se apropie de mine cu nişte funii.

– Mâinile la spate! latră el.

Fără să se uite la mine.

Eu îmi zic că, pentru a mă lega, are să aibă nevoie de amândouă mâinile şi, prin urmare, va trebui să se despartă de revolver. Planul a şi

început să mi se organizeze sub capiteliul geniului meu. De îndată ce va începe să înfăşoare funia în jurul pumnilor mei, am să-i trag o lovitură de copită pe la spate în boaşe şi, aproape în acelaşi timp am să mă reped cu capul înainte asupra zdrahonului. Apoi, cum o vrea Providenţa. Dar sper să am timp să-i pun jos mai înainte ca ei să facă uz de arme!

Aşadar, poţi să judeci singur care a fost decepţia mea când l-am văzut pe grăjdar întinzându-i revolverul celuilalt mai înainte de a mă lega. Astrahanitul îl apucă şi mă ia la ochi cu un zâmbet absent. Arma asta e colosală. Cu un număr mai mare şi ar fi fost un tun de marină! Mi se pare, văzut de aici, în prim plan, că ocupă toată încăperea. Atunci n-am încotro, şi mă las legat ca un cârnat. Şi uite că începem toţi patru să tuşim ca nişte ofticoşi la vremea siestei, în sanatoriu. O tuse vlăguită şi seacă.

În ceea ce mă priveşte, mă apucă un acces violent. Şi pe urmă o mare ameţeală îmi fură picioarele şi pier.

Mă prăbuşesc.

Printr-o ceaţă gri, văd mişcându-se o lumină boreală. Mă forţez s-o captez. Nu-i uşor deloc.

Aud pe cineva fluierând melodia *Parisul e o blondă*.

Viziunea mi se precizează; îl disting pe Mathias care trebăluieşte. Poartă un soi de nas postiş, de culoare brună. Ai crede că interpretează *Nasul de Piele* al camaradului meu La Varende.

Încerc să mă ridic în fund.

– Nu mişcaţi, domnule comisar, aţi fi forţat să respiraţi şi mai mult. De îndată ce-am să-i termin pe tipii ăştia, am să deschid ferestrele şi curentul de aer va împrăştia gazul meu.

Afurisitul de roşcovan! Omul maşinăriilor infernale! Domnul Meşterică din poliţie! Numai el poate să vorbească şase limbi şi să fie un geniu în chimie şi fizică. Eu, când mă gândesc la el, îmi spun că sunt Premii Nobel care se pierd, zău aşa.

Îşi reia treaba, muncind cinstit, aşa cum se cuvine.

– Ai reacţionat în viteză! îi spun.

Are un râs limpede, ca unul care ar căuta ciuperci la marginea pădurii într-o dimineaţă de toamnă şi ar descoperi una de şase livre.

– Când v-am văzut plecând din bar, la braţ cu negresa aia grasă, fără să-mi aruncaţi nici o privire, mi-am spus că ceva nu-i în regulă. Şi când femeia a ieşit fără dumneavoastră, după trei minute, mi-am dat seama că trebuia să intervin urgent. Noroc că v-a venit ideea să-mi indicaţi uşa cu pricina. Întotdeauna am cu mine o grămadă de obiecte care vă amuză atât, ca un fals stilou Montblanc plin cu capsule soporifice. Am dat drumul uneia prin gaura cheii. Gazul acesta are efect instantaneu.

– Mi-am dat seama.

Se ridică satisfăcut.

– Gata, de acum n-au să vă mai facă neplăceri.

Deschide cele două ferestre ale uriaşei garsoniere. Când se întoarce se opreşte în faţa domnului Blanc, care stă în genunchi şi-şi ţine capul cu amândouă mâinile.

– Te-au maltratat cumplit, dragă Jérémie! îl căinează Roşcovanul. Stai aşa, am eu un strop de unguent.

– După el, dacă-ţi mai rămâne! fac eu palpându-mi pometele tumefiat.

– Oh! Mai rămâne, domnule comisar, pentru că o cantitate cât o alună vă ajunge la amândoi.

– Taxiul te mai aşteaptă?

– Da, şoferul e un albanez care a fugit din ţara lui prin munţi; e foarte curajos. L-am rugat să mă aştepte, dându-i jumătate dintr-o bancnotă de cincizeci de dolari. E în stare să aibă răbdare până-n zori ca să pună mâna şi pe cealaltă jumătate!

Domnul Blanc vorbeşte şi mai caraghios ca mine cu buza lui atât de umflată. Trebuie să ciuleşti bine urechea dacă vrei să nu pierzi nimic din relatarea lui.

Încă ameţit, îşi adună cu greu ideile pentru a alcătui crâmpeie de fraze convenabile. Nu-l bruschez. Începe să vorbească cu economie, tăcând din când în când pentru a-şi masa ceafa îndurerată.

– Aşa cum v-am zis azi dimineaţă, băieţi...

– Ieri dimineaţă! îl rectifică Mathias, mereu atent să se respecte exactitudinea.

– O.K., ieri dimineaţă, turnul Eiffel băgat în fund, nu putea fi decât o treabă făcută de negri. Or, cum în serviciul lui Liloine se află doi negri, am început de aici.

– Adică? întreb eu, cu o aviditate foarte profesională, pe care s-ar fi cuvenit s-o mai înfrânez puţin date fiind circumstanţele, dar natura mea impulsivă e greu de stăpânit.

– M-am întrebat dacă Duvalier, şoferul, sau Betty, camerista, au motive să-i poarte sâmbetele prietenului tău? A priori, văd doar o trăsătură comună: amândoi sunt în serviciul lui. Rareori se întâmplă ca slugile să aprindă lumânări pentru sănătatea patronului lor. Individul care te angajează, este în mod fatal duşmanul tău, pentru că retribuindu-te îţi este superior şi dispune de o putere pe care tu n-o ai. Problema suzeranilor şi a vasalilor nu datează de ieri de azi.

– Şi?

– Şi atunci m-am apucat să-i anchetez în grabă pe cei doi servitori, înţelegând prin asta explorarea celor două camere ale lor.

– Şi?

– M-am convins rapid că Duvalier şi Betty erau amanţi de la intrarea lor în serviciul lui Liloine. Anumite bileţele pe care le-am descoperit la grăsană dovedesc chiar că şoferul e gelos ca o sută de tigri.

Mie încep să-mi încolţească idei în stupină. Anumite confidenţe smulse lui Marcus îmi revin în circonvoluţiunile encefalului.

– Cred, Antoine, că amicul tău, care-i un mare fustangiu la fel de dat naibii ca şi tine, şi-a făcut de cap cu Betty! Ah! voi nu sunteţi rasişti, când e vorba să faceţi dragoste. Vă strâmbaţi nasul din cauza culorii pielii noastre, dar când se iveşte ocazia să vă culcaţi cu o negresă vă bateţi care mai de care!

– Ceea ce ai tu comun cu un melc, sunt balele! îi spun cu severitate. Poţi fi urmărit după dâra care o laşi! Dacă e chiar aşa de penibil să fii cioroi, fă-te norvegian şi nu mai bate lumea la cap!

– Ce zici! îi sare ţandără domnului Blanc.

Mathias îşi dă cu părerea fără să fie întrebat.

– Tu faci rarism în sens invers, Jérémie, îl asigură el.

Şi mai adaugă aceste cuvinte sublime pe care nu l-am mai auzit rostindu-le niciodată:

– Ar trebui să-ţi mai spun ceva! Tu eşti negru pentru că aparţii rasei negre. Eu sunt roşcovan dintr-un defect de pigmentaţie. Nu există o rasă a roşcovanilor.

Frumos, nu? Domnul Blanc care are o inteligenţă în mod clar deasupra nivelului mării, sfârşeşte prin a zâmbi cu buzele lui ca două banane.

Cum nu suflu nici o vorbă, ferecat bine în bozumflarea mea ostilă, Cioroiul revine la relatare.

– Spuneam, deci, că Marcus al tău, s-a culcat cu grăsana Betty.

– Cum ai aflat?

– De la lunganul ăla uricios.

– Boggy?

– Da. Am plasat câteva aluzii care l-au făcut să zâmbească, şi cum eu ştiu ce vrea să însemne un surâs în asemenea cazuri...

– Urmarea?

Uite că iar îi sare mustarul acestui incorigibil.

– Ei! ia-o mai încet! În zilele noastre sclavii au sindicatul lor!

– Ce plictisitor e individul ăsta când se înfurie! mă adresez lui Mathias. Ar fi trebuit să-l las la administraţia locală unde era angajat. Măturatul străzilor e cu adevărat ce i se potriveşte, vocaţia lui profundă. Singur, pe trotuare, nu vorbea decât cu găinaţurile pe care le împingea în canale!

Puţin mi-ar lipsi să nu-mi iau tălpăşiţa. Dar sunt cei doi tâlhari: omul în astrahan şi grăjdarul. Cred că aş avea să le pun şi lor nişte întrebări; dar mai înainte, am nevoie de raportul fiinţei ăsteia capricioase.

Mathias se apleacă asupra lui Jérémie.

– Ascultă, rosteşte el, n-o să ne petrecem aici toată noaptea. S-ar putea să mai vină şi alţii şi lucrurile să capete o întorsătură urâtă.

Soţul lui Ramadé scuipă chiaguri de sânge. Apoi, continuă să vorbească ţinându-şi braţele pe genunchi şi capul aplecat spre duşumea, fără a se uita la nimeni:

– M-am gândit atunci la o răzbunare a lui Duvalier, gelos, nevoie mare. Convingerea a fost definitivă când am aflat că oul, băgat în fundul prietenului tău, se afla mai înainte în biblioteca lui, care conţine atâtea opere de valoare: Henry Bordeaux, Pierre Benoît, Edmond About, Camil le Marbot, Delly, ca să nu-i enumăr decât pe cei mai importanţi.

– Cine te-a informat că oul aparţine lui Marcus?

– Betty. Ea a scăpat bucăţica la o întorsătură a conversaţiei. Între paranteze fie spus, cum îţi explici că amicul tău n-a precizat acest punct?

– Am să-l întreb mâine la spital.

– Ah! E la spital?

– A fost internat la insistenţele infirmierii lui: s-ar părea că-şi trăieşte ultimele clipe.

Domnul Blanc clatină din cap.

– Nu-i prea stimulator dacă te gândeşti că ţi se rupe gura pentru un individ în agonie.

– Ni se rupe gura pentru a cunoaşte adevărul, Jérémie. Asta se numeşte vocaţie. Dacă n-o ai, mergi să mături trotuarele din Saint-Suplice.

Bum! Am pronunţat toate astea cu asprime ca un şfichi de bici. Tipul se înmoaie.

– Ai dreptate, bătrâne. Eşti groaznic, dar ai dreptate. Bun, hai să vă termin. Aflând că Duvalier era amantul lui Betty, că Marcus se culca cu Betty şi că oul cu pricina se află în apartamentul lui, mi-am spus: „Precis că toate astea nu-s decât o biată răzbunare a unui biet negru, bătrâne." Raţionament de om gelos: „Turnul Eiffel înseamnă Franţa. Am să-i bag Franţa în cur acestui frenchman care face dragoste cu femeia mea!" Bun, numai că nu poate face treaba el însuşi. Ar însemna nu numai să-şi piardă o situaţie confortabilă, dar să mai nimerească şi la pârnaie pentru maltratare, viol calificat şi restul. Atunci, face apel la nişte oameni „competenţi". Tot datorită anchetei mele, am aflat că îşi petrecea serile libere la *Old Country* în compania a doi indivizi, ale căror semnalmente corespund domnilor aici prezenţi.

„Eu, lipsit de tact, îmi fac apariţia în localul ăsta pentru a afla cine au fost ticăloşii. Tot întrebând pe unii şi pe alţii, în cele din urmă am

nimerit peste miss Loli, obeza care posedă această garsonieră. Îmi spune că ştie despre cine-i vorbesc. Dacă vreau s-o aştept, are să-mi aranjeze o întâlnire. În clipa aceea m-am gândit că era momentul să apelez la tine şi atunci ţi-am telefonat. Abia am apucat să închid că grăsana s-a şi întors şi-mi spune: „E în regulă, vino cu mine." Ce altceva puteam face? Am însoţit-o până aici şi maimuţoii ăştia doi mi-au sărit în spinare şi au început să mă bumbăcească până ce mi-am pierdut cunoştinţa."

– Te-au interogat?

– Ba bine că nu! Pentru ce crezi că am gura zdrobită, bătrâne?

– Le-ai explicat ce căutai?

– Era chip să fac altceva?

– Şi ce ţi-au spus?

– Că sunt un nenorocit de sclav în serviciul albilor. Un fiu de căţea. Şi că tot ceea ce merit e o bucată de beton legată de gât înainte de a fi aruncat în East River. Părerea mea e că aţi sosit amândoi la momentul oportun.

Bun, cu turnul Eiffel treaba-i rezolvată. A dedus bine Cioroiul când a pronosticat acţiunea unui negru în stilul ritual. Şi Grasu şi-a dat bine seama afirmând că trebuia disociată afacerea Sida de cea a turnului Eiffel băgat în fund. Ceea ce reţin în principal din acest episod e că fostul măturător de elită a devenit cu adevărat un poliţist fără pereche, fiindcă să dezlegi acest mister în câteva ore de la coborârea din avion, într-un oraş ca New York-ul, jos pălăria, e o treabă foarte frumoasă!

Complet limpezit, mă apropii de fereastră pentru a respira aerul proaspăt al nopţii. De jos se aud frânturi de jazz. Se creează o atmosferă languroasă care ţi se lipeşte de pielea inimii. Te apucă nostalgii epidermice. Ţi se înmoiae sufletul. Un saxofon în noaptea Harlem-ului... trebuie să ciuleşti bine urechea. Să închizi ochii şi să te laşi dus.

Mă trezesc la realitate. Nu-i momentul. Ora spleen-ului trebuie lăsată pentru altădată, când situaţia va fi mai propice.

Mă aplec asupra individului în blana de astrahan.

– O să terminăm toate astea pe cale amiabilă, îi spun.

Fără să se uite la mine mă sfătuieşte să mă regulez cu un porc bolnav.

Îi răspund că am să mă gândesc la propunerea lui cu toată seriozitatea. Îi pipăi hainele şi-i iau pistolul. Cum nu puteam să ne facem intrarea în State cu arme, cum a procedat drăgălaşul de domn Le Pen, acesta va constitui o pradă de război. Domnul Blanc procedează aidoma cu fostul grăjdar. Eu, în plus, scotocesc portofelul îmblănitului pentru a-i afla identitatea. Constat că se numeşte Arthur Sullivan, impresar. El trebuie că-i exploatează pe muzicanţii de la *Old Country*, presupun. Dar pun pariu pe sutienul purtat de Nika Zarai contra bandajului herniar al reginei Mary că această raţiune socială ascunde (mai mult sau mai puţin) activităţi inavuabile.

Îi notez toate datele şi arunc portofelul pe jos. Dacă s-ar ocupa cineva de acest caz Sullivan, s-ar descoperi drog, proxenetism şi multe alte activităţi frivole. Dar ce-ai vrea să fac eu, pentru Dumnezeu? Mă aflu aici în chip de turist şi n-am nici o calitate s-o fac pe justiţiarul. Zorro e un salariat, bun pentru Galia nemuritoare. În America, Antonio nu valorează nici cât două vânturi de iepure într-o lingură de supă. O răzbunare. N-ar fi trebuit să se amestece cu slugile şi Liloine ăsta!

– Hai să plecăm! le spun sbirilor mei.

Domnul Blanc îşi pune mâinile în şolduri.

– Ce, asta-i tot?

E vindicativ, Jérémie. Cu mutra lui zdrobită, vrea despăgubiri, fizice şi morale. Mai ales morale. N-a încasat atâtea pentru a părăsi astfel locurile.

– Las-o baltă! îl sfătuiesc.

– Aşa îţi răzbuni tu prietenul? Nu i-ai promis că ai să-i aduci pe agresori?

– Nu ei l-au molipsit de Sida. Treaba cu turnul Eiffel e o simplă răzbunare. Marcus n-ar fi trebuit să aibă relaţii cu negresa o dată ce ea era metresa şoferului. Nici o glorie!

– Oh! Ce mi-e dat să aud! Te-ai mămăligit, bătrâne! Eşti groaznic!

Se îndreaptă spre Sullivan, îşi scoate cuţitul elveţian din buzunar şi-i taie legăturile.

– În picioare! îi porunceşte.

Individul se ridică, răuvoitor. Ochii lui sunt enormi, albi. Ca ai diavolului în filmele de groază.

– Am de gând să-ţi repar moaca împuţită, îl asigură Jérémie.

Cu o promptitudine de cobra (sau naja), îl înşfacă de reverele blănii cu amândouă mâinile şi-i trage haina peste umeri, imobilizându-i astfel braţele. Şi apoi, urmează o monstruoasă lovitură de cap în gură. Şi încă una în nas. Şi încă două în lampioanele individului. Năucit, amicul Lolitei se clatină pe picioare, cu capul devastat şi sângele mustind din toate părţile. Domnul Blanc dă drumul blănii, se dă un pas înapoi, îşi pregăteşte dreapta şi-l fulgeră cu un croşeu formidabil. Sullivan, *out*, cade pe spate şi fărâmă bietul armoar din placaj al negresei.

Dinţii îi sunt risipiţi peste tot, de parcă ar fi răsturnat o cutie de domino.

Imperturbabil, Jérémie trece acum la grăjdarul terorizat.

– Hei, nu mă nenoroci, camarade! face tipul cu picioare Louis Quinze. Am femei şi copii.

Dar în clipa de faţă Jérémie e un robot. Pentru a comunica ceva unui robot e nevoie de un cod şi un computer. Iar grăjdarul nu posedă nici unul nici altul. Pentru el, festivităţile sunt diferite. Domnul Blanc îl apucă de gulerul paltonului cu o singură mână şi cu cealaltă de fundul pantalonilor şi-l propulsează în perete. Schimodia loveşte o ladă deasupra căreia atârnă o oglindă ce-i foloseşte probabil negresei să se facă frumoasă. Totul se dărâmă şi se sparge. E teribil domnul Blanc când se înfurie; mai teribil ca zgomotul unui ou fiert tare şi lovit de o tejghea de zinc, aşa am eu impresia. Încă nesatisfăcut, apucă un picior al grăjdarului, îl trage în mijlocul camerei şi începe să-l învârtească cu acea încetineală studiată a sovieticilor care aruncă ciocanul în competiţiile de gimnastică. Rotaţia se accelerează progresiv.

– Daţi-vă la o parte! ne strigă Jérémie.

Ieşim pe palier. Aşteptăm. Crispaţi. Bum! Fleoşc! Strecor o privire. Grăjdarul a aterizat în colţul unde se află bucătaria. Un dezastru. Cel din Pavia? Un fleac, în comparaţie! Totul e făcut praf. Nimic mai tragic ca o locuinţă umilă devastată. Sărăcia în ruine, e sfârşitul. Cea mai cumplită amintire a genului, după mine? O inundaţie în Iugoslavia.

Dunărea dezlănţuită. O gospodărie umilă ruinată de ape şi doi ţărani bătrâni care privesc cum se scufundă bunurile lor mizerabile, în picioare pe un taluz. Groaznic! În asemenea cazuri te simţi frate. Le-am trimis ceva bani: dolari, îmi amintesc. Nici măcar nu ştiau ce era cu hârtiile alea verzi. Ceea ce mi-a sporit durerea. Flash-uri. Dâre de scânei prin viaţa ta. Ca cele izbucnite de sub roţile unor motociclişti care se iau la întrecere pe un drum de noapte.

Acum în vasta garsonieră a lui miss Loli domneşte liniştea de după furtună. Nu se mai aud decât prelingeri, scâncete, suspine. Mobile care mai trosnesc, fărâmate.

Domnul Blanc stă în picioare gâfâind în mijlocul ruinelor. Nu-i nici uşurat, nici mulţumit. Doar obosit de efort.

Obosit şi prostit. Ăsta-i sentimentul învingătorilor; se simt prostiţi. Întrebându-se dacă toate astea meritau osteneala. Dacă-i chiar aşa de bine. Nemulţumiţi să descopere că nu există nici o finalitate. Că în felul ăsta n-a fost schimbată viaţa.

Plecăm în tăcere. Bătrânul cu melon e tot acolo, tolănit pe scări, de parcă el ar fi construit imobilul cândva, şi de atunci se odihneşte. În cabaret, muzicanţii cântă *Ambiance*.

Drăguţ din partea albanezului care l-a adus pe Mathias că ne-a aşteptat.

CAPITOLUL ŞASE

De o valoare cu totul excepţională, în asemenea măsură încât a fost proclamat „Cel mai bun Capitol Şase" al literaturii de acţiune. Glorioasa Editură Bordas i-a consacrat două volume, iar Larouss-ul nu a ezitat să-l califice „Primul dintre Şase". Merită să fie citit de şase ori şi constituie, împreună cu proza lui Bernard Clavel şi cântecele lui Renaud, un stoc ideal de texte pentru dictare.

Trezirea e dificilă.

Loviturile abia a doua zi se dovedesc perfide. În mişcare, omul poate suporta orice şi-şi depăşeşte durerea. Îmi amintesc că am văzut în 79 la Pompei, când idiotul de Vezuviu a început să arunce cenuşă şi pietre, oameni fugind fără picioare. Terorizaţi, aceşti nenorociţi nici măcar nu băgaseră de seamă că nu mai aveau picioare! Dar a doua zi, îţi imaginezi durerea lor? Nu, dar tu îţi poţi imagina, Ioana?

Casc.

Ziua newyorkeză e luminoasă. Ceasurile zece dimineaţa! Sun să mi se aducă micul dejun. Betty nu se lasă aşteptată. Comparată cu miss Loli, pare chiar delicată, matroana. Când mă gândesc că din cauza ei şi pentru că dragul meu Marcus şi-a permis să facă dragoste cu ea într-o zi cu dispoziţie libertină, şoferul lui i-a băgat turnul Eiffel în fund! Într-adevăr, gelozia ne ia minţile, băieţi. Pierdem simţul măsurii. Pentru că ne vrem singurii stăpâni! Ne credem proprietarii altora. A femeii, a copiilor, a servitorilor şi a tuturor angajaţilor noştri. Ne vrem domnitori. Suverani absoluţi! Da de unde!... Bunica mea, care era întruchiparea

înţelepciunii ţărăneşti, îmi spunea că nu suntem stăpâni decât pe strachina de ciorbă, dar după ce o avem în burtă!

– Betty! Fii aşa de bună şi spune-i lui Duvalier să vină până la mine.

Se conformează.

Pe tavă se află chifle cu miere, destul de tăvălite şi cornuri care n-au acelaşi gust ca ale noastre.

– V-aţi lovit, domnul francez? mă întreabă ea constantându-mi fizionomia.

Mă ridic în pat astfel încât să-mi văd capul în oglinda de deasupra şemineului. Ce-i drept sunt vânăt, galben, zgâriat şi tumefiat cât cuprinde. Câteva clipe de poceală şi pe urmă îţi trebuie zile întregi să te repari.

– Trebuie că am răcit, fac eu, nu mi-am pus tricoul de corp.

Pleacă, perplexă.

Dau să mănânc dar falca mea e aproape blocată! Pe cuvânt, n-am crezut ca stricăciunile să fie chiar aşa de mari. În fond, bine a făcut domnul Blanc că i-a luat la poceală pe cei doi bandiţi. Chiar că meritau o lecţie.

Soseşte Duvalier, înţolit ca un valet, în pantalon negru şi jiletcă galbenă cu dungi negre. Cu un surâs larg cât o felie de pepene şi privirea încrezătoare şi mizericordioasă.

– V-aţi lovit, domnu' prieten? mă întreabă el.

– Nu m-am lovit eu, am fost lovit. Ghiceşte cine, băiete! Recunoşti că eşti incapabil? Amicul tău Arthur.

Frumosul lui zâmbet ca pentru un calendar al poştelor, telegrafului şi telefoanelor se estompează.

– Arthur? se bâlbâie el.

– Arthur Sullivan, negrul înalt de la *Old Country*, cel care i-a băgat patronului tău turnul Eiffel în fund.

Acum *driver*-ul îşi pierde cumpătul. Tipul nu-i un dur. Prima viclenie, cea mai elementară e suficientă să-l facă să se descopere, dacă din întâmplare se ascunde. Începi să strigi: „Oh! Ce groasă e!" şi el îşi scoate capul imediat din căpiţă, ca să vadă despre ce-i vorba.

Reuşeşte să mă întrebe:

– V-aţi văzut cu el?

– Da şi mi-a povestit tot. Nu-i deloc frumos să joci o asemenea farsă stăpânului tău. Şi încă unuia bun ca el! Nu ţi-e ruşine? Bun, a făcut dragoste cu Betty, dar numai ca să se distreze. Nu ţi-o fura! Ca s-o onoreze; să-i probeze simpatia lui. În Franţa aşa ceva se practică în mod curent. La noi, decă eşti mulţumit de cameristă, de secretară, hop! o şi încaleci! Ce-ai fi vrut să-i facă altceva? Să-i ofere flori? Numai nevestei îi aduci trandafiri.

– Da, da, înţeleg, domnu' prieten, murmura Duvalier, dezolat.

– Şi atunci, ce facem cu meschinăria ta, *baby*? Ajungi la puşcărie şi îţi pierzi slujba. Şi toate astea pentru că Domnul s-a purtat gentil cu amanta ta! Ce greşeală!

Duvalier ajunge cenuşiu.

– Oh! Nu, nu la închisoare, domnu' prieten! Faceţi ceva!

Îmi înmoi un corn în cafea. Gust american. Câăh! În aluat s-a pus scorţişoară! Şi pe urmă este prea dulce. Sunt irecuperabili, îţi jur. De acord, au ajuns pe Lună, recunosc, dar n-au fost în stare să deschidă acolo un Mac Donald sau o sucursală a firmei General Motors, n-am dreptate?

– Ca să scapi de pârnaie, dragă Duvalier, nu întrevăd decât o singură posibilitate şi încă stau şi mă întreb dacă...

– Spuneţi, spuneţi, mă imploră şoferul.

– Ia un scaun şi vino să te uiţi la mine cum mănânc.

Se execută grăbit. Ochii lui globuloşi seamănă cu două mere ale lui Adam care încep s-o privească pe Eva cum se dezbracă, dacă îmi pot permite o comparaţie atât de sclipitoare şi indelebilă.

– Singura modalitate de a ieşi din bucluc e să-mi spui tot, tipule.

– Aş vrea tare mult să spun tot, dar eu nu ştiu nimic, se boceşte plantatorul meu de turnuri Eiffel.

– Cum adică, nu ştii nimic? Tu ai organizat doar agresarea Domnului, şi pretinzi acum că habar n-ai de nimic!

– Asta da, aşa-i, dar am să ispăşesc, domnu' prieten.

– Când Domnul s-a întors de la spital, după ce a fost operat de

turnul Eiffel, băiete, cu siguranţă a vorbit de el cu Betty, cu Boggy şi cu tine. Obiectul se găsea în biblioteca lui mai înainte să-l furi tu. Ia uie, în cazul tău mai poţi fi învinuit şi de furtul turnului Eiffel. E o treabă gravă! A presupus cu siguranţă că cineva din casă îl luase.

Privirea începe să-i fugă. Viclenie şi prostie se luptă în galbenul lui hepatic. Dar eu nu-l scap din ochi.

Urlu la el brusc:

– Răspunde mizerabile! Libertatea ta, onoarea şi cariera sunt în joc!

– Da, da, domnu' prieten, am să răspund imediat.

Înnebunit, începe să dea din gură:

– Da, de răspuns am să răspund, domnu' prieten. Să vedeţi ce bine am să vă răspund!

– În cazul ăsta, te ascult, netrebnicule!

Foarte mulţumit de acest calificativ, Antonio. Netrebnic. Are un iz de franţuză veche, presimţi un tip erudit, dar care se străduie să nu arate. Din când în când îi mai scapă; te prinzi care-i fineţea analfebetului? Eu sunt un madré Dauphinois. Aşa a scris despre mine un tontălău din Lyon. E un saltimbac plătit, tipul în chestiune, asta-i meseria lui. Joacă în faţa unor săli goale. Acum, între Rhône şi Saône s-a terminat cu lucrurile superficiale. Ca să se distreze, lumea îl invită pe individul în chestiune. Înlocuieşte pârţurile trase cu fundul în sus. Trebuie să spun că are un cap potrivit pentru aşa ceva. Făcând-o pe agentul secret bulgar pentru benzi desenate înainte de război, plus douăzeci şi opt de bancuri verbale şi-a asigurat parcursul. Într-o bună zi, îmi trimite un articol al lui (fiindcă se face că scrie), bun de înfăşurat ouă. În el mă califica de „madré Douphinois". Să vezi ce ciudat: departe de a mă supăra, acest calificativ mi-a încălzit inima. O răbufnire de recunoştinţă m-a invadat. *Madré*. Oh! ce cuvânt bine găsit pentru un obscur! Madré! Dacă ai să cauţi în dicţionar, ai să găseşti: „inventiv, sucit"! Exact cum sunt eu, ce mai! Aş fi preferat ca acest calificativ să nu vină din partea unui mărginit, dar un cadou, e un cadou, nu se cuvine nici să critici nici să fii pretenţios în exces. Ar fi trebuit mai curând să-i mulţumesc acelui tip duşmănos, prost irigat, dar ştii cum e? Timpul trece. Un prost se aşează în faţa altuia şi îmbătrâneşti în ingratitudine.

Prin urmare, eu, madré Dauphinois, nu mai pot de plăcere că am folosit, timp pierdut, acest cuvânt „netrebnic" care nu s-a mai aflat niciodată în vârful peniţei mele. Nu-ţi trebuie mult să demolezi moralul unui tembel, şi încă mai puţin să-l înveseleşti.

Netrebnicul începe să clănţăne din dinţi.

Dar nu vorbeşti cu dinţii. Atunci, îşi dă toate silinţa să-mi nareze următoarea povestioară. Cu puţin timp înaintea agresiunii anale (rămasă în anale) a cărei victimă a fost, Marcus a oferit oul-turn Eiffel unei vizitatoare ce se arătase mărinimoasă cu el. Dama, o americancă brună cu reflexe aurii, se extaziase dinaintea operei de artă şi, cu toate că probabil reprezenta o amintire pentru el, Liloine i l-a oferit în mod spontan, ca un om generos ce se afla. După terminarea petrecerii, Duvalier a fost însărcinat s-o conducă pe respectiva persoană la hotelul ei (locuia la Méridien). Aceasta, toropită de oboseală şi, fără îndoială, epuizată de asalturile prietenului meu, a uitat oul în Lincoln. Ceea ce, descoperind, şoferul s-a decis să şi-l însuşească. A doua zi, când dama i-a telefonat şoferului pentru a semnala obiectul uitat, Duvalier a pretins că nu găsise nimic, emiţând ipoteza că oul se rostogolise afară din maşină când persoana coborâse. S-a aranjat cu şoferul şi l-a rugat să nu-i spună nimic lui Marc Liloine ca să nu-l supere. Duvalier nu aştepta decât aşa ceva, şi incidentul a fost închis.

Well, well! cum ar fi spus un britanic în locul meu, acum înţeleg de ce prietenul meu nu mi-a precizat că oul-turn Eiffel provenea din apartamentul lui: n-a vrut s-o compromită pe doamna căreia i-l oferise.

– Cum se numea dama în chestiune?

– Nu ştiu, domnu' prieten.

– Descrie-mi-o!

– Mai înaltă ca mine, bronzată, cu ochi frumoşi, domnu' prieten.

Semnalmentele mi se par vagi, dar n-au importanţă atâta vreme cât Duvalier a păstrat oul. Acestea fiind spuse, e foarte probabil ca bănuielile lui Marcus să se fi îndreptat asupra femeii respective. Cum se explică faptul că n-a pomenit nimic despre ea?

Îl concediez pe Duvalier şi-mi încredinţez trupul de Apollo apei

parfumate a unei băi de treizeci de grade. E timpul să mă duc la spital şi să-i fac o vizită prietenului meu.

Am un obicei, ca majoritatea bărbaţilor, cred: în fiecare seară, îmi golesc buzunarele şi le depun conţinutul pe o tavă, sau pe masă. Astfel, a doua zi, schimbând costumul, plasez totul la loc, potrivit ritualului meu: portofel, carnet de cecuri, chei, stilou, revolver, bani, agrafe ridicate de pe trotuare (fiindcă aşa demarezi o avere), etc.

Lustruit, loţionat, ras, strălucitor, operaţional din pod până în pivniţă, încep să mă îmbrac. Cămaşă bleu, costum bleu care nu se boţeşte, cravată în dungi galbene şi albastre. Un Brummell!

Îmi garnisesc buzunarele. Portofelul la stânga, precum şi stiloul. Carnetul de cecuri la dreapta. Pistolul (domnului Sullivan) la curea, în partea din spate a costumului. Banii în buzunarul hainei la dreapta, Sesam, mărunţiş, briceagul în buzunarul pantalonului. Agrafele nu le mai iau cu mine: sunt destinate să rămână acasă.

Dar ce rămâne oare pe marmura consolei? Un obiect curios: etuiul de ace descoperit ieri în cutia de mănuşi a BMW-ului.

E vechi, lăcuit. Cu un delicat buchet de flori de câmp pe una dintre coperţile de lemn. Câteva pagini de mătase frânjurită, de culoarea lemnului de trandafiri trecuţi şi câteva ace înfipte cu grijă, de dimensiuni destul de importante, dintre care câteva au urechea aurită.

Sucesc şi răsucesc obiectul între degete. (Natural; între ce-ai fi vrut să-l răsucesc? Suntem teribil de tributari expresiilor gata făcute.) Obiectul ăsta să provină din Franţa? Să fi aparţinut mamei lui Marc şi el să-l fi păstrat ca pe un portboneur? Nu-i exclus. Şi totuşi, coana Liloine era o femeie aspră, mereu afumată cu vinul podgoriilor noastre în nas. Delicateţea acestui etui pentru ace nu se potriveşte deloc cu rugozitatea ei naturală.

După o ezitare, îi dau drumul în buzunarul din stânga al hainei. Am să-l întreb pe Marc ce reprezintă el, trecând să-l vizitez la spital.

Mă informez ce fac sbirii mei. Asist la o scenă mişcătoare: Béru la căpătâiul domnului Blanc, punându-i comprese pe răni. În dimineaţa asta, mutra lui Jérémie e ca un poem epic! *Cântecul lui Roland*! Şi

n-are o para chioară, viţelul! cum spunea unchiul meu Mathieu ori de câte ori rostea prenumele fiului său, Roland.

– E cam terminat, amicul! bodogăne Béru. Fir-ar al naibii, de ce nu mă chemi când se încinge vreun scandal până la urmă! Dacă aş fi fost acolo, şi-ar fi păstrat prospeţimea de maimuţoi, pe când acum seamănă cu măruntaiele unui iepure, prostul ăsta!

– Unde-i Mathias?

– A plecat.

– N-a spus nimic?

– La telefon, da. Roşcovanul a vorbit timp de o jumătate de oră. Nu ştiu cu cine. Nu mi-a zis nimic. Şi cum vorbeau americăneşte, eu care vorbesc numai engleza, n-am înţeles.

– Bun, să ai grijă în continuare de domnul Blanc şi să caşti bine ochii. Eu am plecat.

În hol, Boggy citeşte New York Times, aşezat într-un fotoliu confortabil. Când mă zăreşte îşi lasă jos ziarul.

– Aveţi nevoie de mine, mister Antonio? mă întreabă fără urmă de politeţe.

Îmi spun că, dacă aş avea nevoie de el, ar fi numai pentru a-i trage în portret un pumn de zile mari. Imposibil să-l suporţi pe gândacul ăsta! Mă întreb dacă propria lui mamă poate încerca o oarecare tandreţe faţă de el! O fi făcând dragoste, ticălosul ăsta? Mă îndoiesc. Sau doar cu caprele! Ce femeie ar ceda „farmecelor" lui? Într-adevăr, nu reuşesc să pricep cum de bietul Liloine a putut să-şi anexeze serviciile unui asemenea individ necinstit şi fără scrupule.

Cu cât mă uit mai mult la el, cu atât îl presupun mai stricat şi ticălos!

– În dimineaţa asta, nu, mulţumesc! îi răspund.

Prefer taxiurile serviciilor acestui tip care mă spionează. Fiindcă simt că-mi înregistrează toate faptele şi gesturile.

Consternation Hospital e alături de *City*. O clădire curioasă colţuroasă care seamănă cu un pachebot nimerit într-o intersecţie

ultraaglomerată. Până şi numele de „Consternation Hospital" scris cu litere aurite sub fiecare unghi, subliniază noţiunea de vapor.

Mă prezint la „Informaţii" şi-i cer unei portoricane, ale cărei buze seamănă cu pneul unui camion, vopsit în roşu, numărul rezervei domnului Marc Liloine. (Pronunţ numele amicului meu ca americanii.)

O privire versată îi permite individei să se asigure că am o coadă frumoasă, ceea ce o incită spre complezenţă. Începe să cânte la pianul unui ecran video, fiindcă acum totul e informatizat prin spitale. Cât ai clipi, câteva rânduri se înscriu pe ecran. Le parcurge cu o privire blazată şi mă anunţă:

– Domnul Liloine e la reanimare şi e imposibil să-l vedeţi.

Această frază e mai rea decât o căldare de apă rece care mi s-ar arunca în cap. La reanimare! Chiar o fi ajuns la capătul drumului, vechiul meu prieten? Groaznică nostalgia asta! Ca într-un mănunchi final al unui foc de artificii, revăd totul: pe tatăl lui, satul nostru, pârâiaşul cu raci, plimbările noastre pe bicicletă, pe Marchandise, fetiţa căreia îi scoteam chiloţii în scorbura unei salcii bătrâne, băcănia Longegrin de unde ne cumpăram zahăr candel.

„Domnul Liloine e la reanimare!"

Aşa departe de meleagurile noastre, în acest spital american unde nimic nu seamănă cu viaţa de pe la noi. Îmi muşc buzele. Mă forţez să mă gândesc la altceva cu orice preţ. Trebuie că-i drăgălaş poponeţul portoricanei! Se numeşte Gelita Gomez. Gelita, parcă ar fi vorba de un produs farmaceutic, nu? Împotriva ciclului dureros, a se lua în fiecare dimineaţă, la sculare, patru picături de Gelita într-un pahar cu apă! Dar nimic nu mă ajută: durerea mă copleşeşte. Lacrimile îmi curg calde pe obraji. Imposibil să le îndiguiesc. Gelita, (de vânzare în toate farmaciile) se uită la mine dintr-o parte, stingherită. Trăim într-o societate în care bărbaţii n-au drept să plângă că altminteri sunt trataţi ca nişte muieri, sau homosexuali bătrâni şi emotivi.

– E o rudă de-a dumneavoastră? mă întreabă ea. Mereu acelaşi refren. Dacă eşti rudă ai dreptul la o lacrimă. Stoarsă în goana mare.

– Fratele meu!

– Oh! Sunt dezolată, mister Liloine. Dar să ştiţi, mulţi oameni care merg acum pe stradă au trecut pe la reanimare.

O aprob.

Numai că aceia n-au avut Sida, fir-ar al naibii!

– Eşti un amor, îi şoptesc. Îmi place la nebunie corpul tău bronzat şi-mi imaginez că ai un sex roz bombon adorabil, sub o frizură neagră. Feeric. *Ciao*!

O las perplexă şi mă întorc la cenuşiul cotidian. Soarele încearcă să se strecoare printre clădirile înalte, dar nişte nori şăgalnici îi pun beţe în roate, care mai de care. Consider că n-o să le meargă şi că el va avea până la urmă ultimul cuvânt!

Bun, tot ce pot face pentru Marcus e să-i descurc iţele istoriei. Probabil că nu va afla niciodată cum s-a terminat şi nici prin câte mizerii am trecut, dar, dacă nu-l pot face să profite de victoria mea, voi acţiona în memoria lui. Cohen a scris că morţii *nu-s absenţi, ci invizibili.*

Va trebui să treci la treabă fără să-i vezi. Pe bâjbâite!

O maşină mare opreşte în faţa intrării spitalului. O femeie tânără ajută o bătrână să coboare, ceea ce nu-i prea simplu fiindcă bătrâna e pe jumătate paralizată, adusă de spate, şi în baston.

Mă aplec spre *driver*, care stă sprijinit de portieră aşteptând să fie descărcată mama-mare fără să dea nici o mână de ajutor.

– Aţi putea să mă duceţi la Harrisburgh, în Pennsylvania?

Cel în cauză e un negru gras cu faţa ciupită de vărsat, cu barbă, gura plină de chewing-gum, ochii injectaţi de sânge şi un fes de lână pe cap, tras până la sprâncene.

Se uită la mine; din gură îi iese o băşică roz, care se umflă. Se umflă şi plesneşte. O recuperează cu limba.

– Dacă plătiţi şi drumul de întoarcere! îmi răspunde în cele din urmă.

– Evident.

– S-ar putea să vă coste mult.

– Viaţa nu-i facută decât din riscuri acceptate, i-o întorc eu.

– Păreţi străin şi poate că nu ştiţi că sunt 170 de mile de la New York până la Harrisburgh. Aş avea nevoie de mai mult de trei ore. Cu trenul sau cu Greyhound, vă economisiţi bişţarii.

– Am instincte de cheltuitor. În plus, îmi place să am libertate de manevră.

– Nu pot să rezist tot timpul ăstă fără să nu îmbuc ceva.

– Sandviciul este opiumul poporului, îi spun.

O bandă de mâncăi cum sunt americanii n-o să-mi strice acum planurile cu haleala lor, că altminteri îl trimit pe Lenny Stone (aşa stă scris pe placa cu fotografia lui de *outlaw*, ca întotdeauna pentru ilustrarea lucrătorului) să-şi picteze din nou bradul în verde toporaşi.

Trebuie că şi-a dat seama de enervarea mea, pentru că în cele din urmă oftează:

– O.K.! O.K.! E în regulă cu croaziera, omule.

Mă instalez în maşină şi el demarează. Atunci, scot din buzunarul interior o bucată din harta Pennsylvaniei pe care am detaşat-o ca să nu mă încarc inutil şi i-o întind.

– De fapt Lenny, nu merg până la Harrisburgh, ci în regiunea aceea încercuită cu albastru care se numeşte Overdose City, e cu cel puţin douăzeci de mile mai înainte.

– Treizeci şi două, mă rectifică şoferul; cunosc locurile, acolo m-am născut.

Şi izbucnesc în râs.

Veselia lui o dată potolită, îmi aruncă:

– Asta m-a decis să accept cursa, omule; altminteri te-aş fi trimis să strigi ca un vânzător de biblii!

Şi scoate o nouă băşică în măsură s-o consterneze pe Sanctitatea sa.

Ăsta-s eu. Să închiriez o maşină şi să gonesc la o depărtare de peste două sute de kilometri de New York, numai pentru că cineva (Marcus presupun) a trasat un cerc albastru în jurul numelui unei localităţi din Pennsylvania.

Dar am mai făcut eu şi altele, nu-i aşa? Şi mai trăznite. Şi cât am să mai bântui prin lumea asta josnică, n-o să fie astea ultimele care să te lase cu gura căscată.

În timpul drumului mă împrietenesc cu Lenny. Are el o latură de

canalie grosolană, gata să te trimită la baie fără prosop, dar în fond e un grăsan cumsecade, al cărui stomac ocupă un loc preponderent. Puţin câte puţin acesta i-a înlocuit creierul şi, *probably* sexul. Grăsimea se lăbărţează vicleană pe scaunul desfundat al maşinii lui. Mâncând porcării cât e ziua de lungă fără să-şi mişte curul enorm, se instalează în el. Dar lui puţin îi pasă. Cine ştie dacă nu-i cumva mulţumit de acest flux adipos? Să nu-ţi închipui că obezii îşi deplâng soarta. Cunosc unii încântaţi de rotunjimile lor. Kilogramele înmagazinate, a căror progresie o citesc pe cântar constituie pentru ei un gen de bun inalienabil. Îl fac să fructifice, mâncând din ce în ce mai mult.

Îl interoghez în legătură cu Overdose City. Ca să aflu ce-i cu localitatea asta, ce se învârteşte pe acolo, care-i sunt particularităţile, şi altele.

Ceea ce-mi spune e interesant. Overdose City e un târguşor ridicat pe o insulă a Susquehanna River, nu departe de centrul nuclear despre care s-a vorbit atât în martie 1979, din cauza „scăpărilor" sale. De atunci, practic, s-a golit de locuitori, fugiţi de pericol, care mai de care. Pe vremea aceea a plecat Lenny, precum şi surorile lui. În vechiul lui bungalow dărăpănat n-a mai rămas decât mama şi o mătuşă infirmă. Are de gând să treacă pe la ele să le îmbrăţişeze, sentiment rezultat dintr-un dar firesc. Drama localităţii Overdose City constă în faptul că moare pe încetul cu populaţia ei de oameni bătrâni. Pe acolo găseşti case de cumpărat la un preţ de nimic! Albii care au mai rămas pe loc pot fi număraţi pe cele douăzeci de degete de la mâini şi picioare. Până şi pastorul e negru. Doar câţiva funcţionari pedepsiţi continuă să reprezinte rasa *white*.

Şoferul meu profetizează că acoperişul oalei infernale până la urmă are să sară în aer, ceea ce ar însemna o calamitate pentru acele locuri din Pennsylvania. Li s-au construit adăposturi antiatomice, dar la următoarea explozie a centralei blestemate, autohtonii se vor grăbi să se ascundă în grotele din Indian Echo Caverns. Lenny prevede dezastrul. Şi mai prevede, deşi nu-i un pesimist, că într-o zi, toate centralele atomice de pe planetă au s-o ia razna. Şi ştii de ce, tipule? Simplu! Pentru că totul se uzează, şmechere! Ai mai văzut ceva construit de mâna omului care

să dureze o eternitate? Basme! Până şi piramidele se năruie. Va veni o vreme când vor ajunge o grămăjoară de pietre; Veneţia va naufragia în laguna ei şi turnul nostru Eiffel va semăna cu un closet public.

Acest ultim exemplu îmi aminteşte de Marcus.

Cine vrea prea mult sfârşeşte prost! Ce-a căutat în Statele Unite, dauphinezul ăsta inventiv? Să facă avere? Ei şi? Pe urmă? Ajuns în sala de reanimare, probabil, că nu va fi el cel care să achite factura!

Cum tăcem amândoi, osteniţi de pălăvrăgeală, Lenny dă drumul la radio şi atacă un pachet de pop-corn gros ca pilota bunicii.

Eu aţipesc, legănat de ruliul plăcut al voluminoasei maşini americane.

Oprirea curului... Dar ce zic eu! Oprirea vehiculului mă redă crudei realităţi. Constat că suntem într-o staţie de benzină. Grăsanul meu comandă plinul. Apoi se întoarce spre mine:

– Ia zi, tipule, ar trebui să începi prin a-mi da un ban pentru benzină şi pentru sandviciuri; nu-s bancher.

Îi întind o hârtie de o sută de dolari.

– E destul?

– Pentru moment, mda. Vrei şi dumneata ceva?

Cobor din maşină, preferând să-mi acord mie încredere şi nu lui, privind alegerea alimentaţiei.

– Suntem încă departe de cimitirul dumitale natal?

– Cam la vreo cincizeci de mile. Aţi tras un pui de somn, nu-i aşa?

– E cea mai bună modalitate de întrebuinţare a timpilor morţi.

Intrăm într-o sală sinistră cu tapetul de culoarea diareei de copil, cu un contoar mare împărţit în compartimente frigorifice conţinând produse cu pretenţia de a fi comestibile. Şoferul meu dă năvală spre ele şi-şi clădeşte o himalaya cu de-ale gurii în tehnicolor, prea colorată pentru a fi cinstită. Îşi compune într-o clipită un tablou hiperrealist în care sandviciurile roşii-coacăze alternează cu altele verde-măr, galbene, respectiv bleu ca mările sudului. Îşi cumpără o duzină, plus un bac cu sticle de Coke. Îmi spun că prin cumpărăturile lui mişună atâtea calorii care ar putea asigura supravieţuirea într-o tabără palestiană timp de opt

zile. Societatea de supraconsum îmi dă ameţeli. Mie, când frecventez restaurantele de lux şi văd returnându-se farfurii încă pline, îmi vine să mă aşez în genunchi în mijlocul sălii şi să-i cer iertare Domnului din partea noastră a tuturor ticăloşilor care mâncăm fără să ne fie foame! N-aş putea fi niciodată chelner într-un restaurant fiindcă le-aş arunca clienţilor în mutră felurile de mâncare neconsumate.

Aleg un banal sandvici cu carne rece, plin cu rondele de castraveciori, o cutie de bere şi gata, îmi ajunge. Grăsanul trage după el un sac întreg, mestecând întruna. I s-au îngustat ochii de atâta fericire. Sper să nu juiseze în nădragi conducând, fiindcă ar risca să ne proiecteze într-un stâlp!

Peisajul e vălurit, dar industrial. Eu consider că uzinele ar trebui lăsate în oraşe, să nu fie transferate la ţară cum se preconizează în zilele noastre. Dacă vrei să murdăreşti peisajul, n-ai decât să construieşti o fabrică de ceva acolo, cu acoperişurile în dinţi de ferăstrău, ziduri fortificate, anexe de unele şi de altele şi toate accesoriile care le scoate untul oamenilor. Mi-e greaţă! O greaţă profundă! Mai ceva decât dacă mi-ai gâdila glota cu o pană de păun, pasărea asta de rău augur.

După vreo două ore ajungem la destinaţie.

La prima vedere, locul pare de o plăcută banalitate. Râul cu numele ăla de nepronunţat rostogoleşte ape de un cenuşiu bătând spre verde. Un pod de piatră, simplu, cu arcade pline de muşchi. Şi pe urmă ai ajuns pe insulă. Atunci îţi dai seama, după vreo două sute de metri, că nu-i nici o fericire şi că, de fapt, te poţi distra mai bine la carnavalul de la Rio decât aici. Imaginează-ţi case sărăcăcioase din start, complet abandonate, înconjurate de parcele de pământ înţelenit. În depărtare masa înfricoşătoare a centralei. Vezi maşini dezmembrate putrezind prin şanţuri, jalonând drumul care conduce spre sat, ca tancurile arăbeşti pe şoseaua Ierusalimului, lăsate pe loc pentru a atesta faptul că războiul a trecut pe acolo.

Groaznică dezolare! Vederea unei maşini de poştar, brusc, devine revigorantă.

– Pe vremuri, îmi spune Lenny, viaţa era frumoasă aici. Chiar şi pentru negri. Şi pe urmă au construit bordelul ăla al morţii care a început să pută a rahat că toată lumea se scăpa în nădragi. Sfânta mea mamă a fost prima care ne-a implorat să plecăm. Şi a avut dreptate. Prefer New York-ul cu toată omenirea lui acestui sat asasinat.

Abia îl ascult. Mă uit cu mirare la ţinutul unde am debarcat şi-mi spun: „Ce-o fi căutat Marcus în locurile astea dezastrice[1]? Chiar o fi venit pe aici? Dacă da, acum cât timp? Poate cu ani în urmă!"

Trecem prin dreptul panoului indicator care marchează intrarea în Overdose City. Îmi aduce aminte de Harlem cu străzile lui părăsite în întregime. Strada principală a târgului nu comportă decât o treime din efectivele ei iniţiale. Pe ici pe colo vezi ferestre „locuite", uşi deschise, o maşină în faţa unei case, un magazin funcţional.

Lenny încetineşte.

– Vezi stradela asta, tipule? Acolo stăm noi.

– Ei bine, hai să-i zicem bună ziua mamei dumitale, propun eu.

– Cum adică *să-i zicem*?

– Doar dacă prezenţa mea nu vă deranjează, în care caz te-aş aştepta în maşină.

– Dar treaba pentru care aţi venit?

– N-am nici o treabă pe aici. Sunt ziarist la Paris şi scriu o serie de articole asupra ambianţei locurilor unde au fost ridicate centrale nucleare. Am venit să privesc, să adulmec, să constat! *You see, baby*?

Lenny clatină din cap. Faptul îl cam depăşeşte pe mister Bibendum, să cheltuieşti atâţia dolari numai ca să vii şi să vizionezi un sat în care nu-i nici Lourdes, nici Washington, nici Mont Saint-Michel.

Oamenii au nişte idei tare ciudate!

Ce-i toată maimuţăreala asta? Ce vor să dovedească? Că-s geniali? Pentru Lenny, geniul e identic cu perna de piele din taxiul lui: se aşează pe ea ca să nu facă escare pe fesele lui enorme, ca nişte roţi de caşcaval. Dar, fatalist ca toţi cei din rasa lui, îi va face o vizită mamei sale.

---

[1] Chiar şi pentru a reflecta inventez neologisme. Niciodată nu trebuie să lâncezeşti în confortul tău cerebral. (San-A).

Oarba şi paralitica, fabulă! Emoţionant ca spectacol. Mama poartă nişte ochelari aşa de groşi că par a fi din beton. Tanti, se mişcă într-un fotoliu cu rotile. Am impresia că femeia a cam luat-o razna! Nu ştiu dacă i s-a iradiat tărtăcuţa cu ocazia scurgerilor din centrală, dar nu-i în toate minţile.

Mammy Stone, deşi mai mioapă ca uşa unui hambar, îl recunoaşte din capul locului pe Lenny al ei. Îmbrăţişări, strigăte de bucurie.

Îmi dau seama deodată cât e de inoportună prezenţa mea în mijlocul acestor regăsiri. Îi şoptesc lui Lenny că am să mă duc să fac nişte săpături prin Overdose City în vreme ce mama lui îi va încălzi cartofii cu friptura de pui. Am să mă întorc cam peste o oră.

Îmi spune că-i în regulă. Şi am luat-o pe ulicioara întortocheată, mărginită de magherniţe şchioape. Nu te-ai crede aici în ţara cea mai bogată din lume. Pământul e gloduros, plin de gunoaie, de cutii din carton, de ambalaje stricate. O potaie ciudată, stil fox-terrier cu păr scurt trece dârdâind ca o jucărie mecanică. Pe praguri zăresc negrii cu picioarele lor lungi adunate sub ei şi împungând, în poziţia unuia care se uşurează, cu trunchiul legănându-se, mâinile împreunate înainte, ochiul absent. Miroase a iarbă pe aici, nu a fân să facem deosebirea.

Televizoarele sunt date la maximum. Câţiva puşti strigă cât îi ţine gura. Cu un pas de hoinăreală, revin pe strada principală. O atmosferă opresantă apasă asupra micului oraş. Aici, timpul nu-i la fel ca în alte părţi. Reprezintă o cantitate neglijabilă. Zilele, nopţile sunt amestecate la grămadă în acelaşi sac, iar autohtonii se descurcă aşa cum pot. Există pentru a exista, pur şi simplu, ca nişte peşti roşii de acvarium. Doar un magazin din trei e deschis. Buticuri de primă necesitate, adică cele care vând alimente sau doctorii.

Merg cu mâinile în buzunare, recapitulând evenimentele de la coborârea mea din avion. Bietul Marcus zăcând la pat, la capăt de drum, animat încă de o supremă nevoie de răzbunare. În fond, ar fi trebuit să mă asigur în privinţa persoanei banditului aceluia înalt în blană de astrahan: domnul Sullivan. Nu-i promisesem prietenului meu să i-l aduc pe cel care i-a implantat turnul Eiffel? Dar unde să-l duc? În sala de îngrijiri intensive din Consternation Hospital? Şi pe urmă capul golit de

sânge al bursierului, întins pe masă. Şi nevasta lui care-şi uită de văduvie pentru a plonja în decolteul prohabului meu! Şi expediţia în Harlem. Muzicanţii de pe estrada mizeră. O melodie de jazz mă încălzeşte. Îmi umple craniul cu langoarea ei disperată. Cum mai urlă oamenii în mii de feluri. Mereu plângeri... Apeluri disperate. Frica viscerală, frica monstruoasă de Necunoscutul strivitor. Viaţa e un solo de saxofon, un solo al nopţii, în toropeala afumată a unui local de negri.

Talitali tali tali Tatataaa... tatataaa...

Ce-o fi făcând taica Liloine în momentul ăsta, în vreme ce băiatul lui e pe moarte? Ce oră e în Franţa? Nouă seara... Probabil că s-a dus la culcare bătrânul. Dacă n-o fi prins gustul tembelizorului şi o sta cu nasul lipit de ecran, ca un fluture de noapte?

Ia uite, un bar! Ultimul din Overdose City, presupun. Vinde cartofi prăjiţi agrementaţi cu ketchup, Coca-Cola, patiserii care par să fie din ghips. O tejghea lungă. Taburete care ţi se clatină sub fund. În spatele tejghelei, un om de culoare, cea a bronzului luminos, cu o haină albă *very* scârboasă şi un capăt de fular roşu, stil Renaud, înnodat în jurul gâtului. Intru, mă caţăr.

– *French fried potatoes*!

Încuviinţează şi aruncă o cantitate zdravănă de cartofi tăiaţi la maşină în tigaie.

– Ce beţi?

– Aveţi bere?

– Bineînţeles.

– Atunci, o bere.

Televizorul, dintr-un colţ, retransmite un meci de base-ball. Dar e o prostie pentru noi să ne uităm, nefiind debili. Nişte indivizi care aruncă o minge şi încep să alerge de parcă cineva le-ar fi subtilizat portofelul!

Coloured men supraveghează prăjitul cartofilor. Se gândeşte la lucruri triste.

– Nu e prea multă lume la Overdose City, îi spun eu.

– Mai puţină decât vă închipuiţi! răspunde el sarcastic.

– Trebuie că merge greu comerţul, nu?

– Eu servesc personalul de la centrală. Vin pe seară, se mai încinge lumea şi pe urmă se întorc toţi pe la casele lor să-şi reguleze nevestele sau să se uite la televizor şi totul devine vesel ca un cimitir.

– Nu sunteţi de pe aici?

– Nici n-aş vrea.

Strecoară cartofii crocanţi şi-i răstoarnă în ploaie pe o farfurie de carton pe care o pune dinaintea mea, precum şi o sticlă uriaşă de ketchup.

– Poftă bună.

Ce-i drept, mi-e cam foame. Sandviciul meu a rămas undeva departe. Trebuie să-l iau la întrebări pe individ. Dar ce să-l întreb? „Nu cumva vi s-a întâmplat să-l zăriţi pe prietenul meu Marcus?"

– Straşnici cartofi aţi făcut!

– De douăzeci de ani de când tot prăjesc ar fi păcat să nu-mi reuşească.

Şi adaugă plin de mândrie:

– Schimb uleiul de două ori pe zi: ăsta-i tot secretul!

Iar eu, continuându-mi gândul, aproape fără voia mea, îl întreb:

– Vă pricepeţi la maşini?

– Ca toată lumea, de ce?

– La maşinile străine, de exemplu?

– Şi ce-i cu asta?

Of, cum să-mi formulez întrebarea? Dar, în fine, dacă tot am demarat să-i dau înainte, nu?

– Ştiţi ce-i un BMW?

– O maşină nemţească, nu?

– Vi s-a întâmplat să zăriţi vreuna în necropola dumneavoastră? Una bleu deschis, de exemplu?

În loc să-mi răspundă, articulează:

– Poliţist?

– Mai mult sau mai puţin.

– Eram sigur!

Are tenul brun gălbui aşa cum ţi-am zis, dar ochii nu-i sunt oblici, ba mai mult, sunt mai curând deschişi la culoare, ca nuca, mă înţelegi?

– De ce, arăt a poliţist?

– Da. Am simţit că doreaţi să-mi puneţi întrebări.

– Dar nu mi-aţi răspuns totuşi. BMW-ul bleu ca cerul.

– Şi de ce aş răspunde?

– Ca să-mi faceţi un serviciu. Vreţi să vă dau ceva bani?

– Eu vând cartofi, nu informaţii.

Cronţăn câţiva cartofi, mai adaug sare. Slăbiciunea mea: sarea. Într-o bună zi o să-mi facă felul. Numai să nu-l iau prea tare pe individ. Cu calm, la un pahar de vorbă.

– Sunt eu poliţist, dar buticul meu e la Paris. Am venit să dau o mână de ajutor unui prieten din copilărie care-i pe moarte.

Abia dacă mă mai ascultă. Din când în când, se face că l-ar interesa partida de base-ball de pe ecran. Poate că-i sunt antipatic sau că n-are încredere în mine.

Imperturbabil, continuu:

– Ştiu bine că toate astea nu vă interesează; dar ca să vă explic demersul meu... Pentru mine ar fi interesant să aflu dacă un BMW a apărut pe meleagurile astea. Nu-i nimic în legătură cu apărarea naţională a Statelor Unite.

Făcând abstracţie de ce mi-a declarat, scot o bancnotă de cincizeci de dolari şi o las pe tejghea. Mutra generalului Grant, întoarsă spre mine, schiţează un zâmbet dispreţuitor.

– Mai am încă trei să le pun în circulaţie, îi spun. Asta-i pentru a mi se ierta că am pus întrebarea, celelalte trei pentru a vă mulţumi că mi-aţi răspuns.

Aştept ronţăindu-mi cartofii până la ultimul. După care îmi beau berea. Are un gust ca de rahat, ceea ce e destul de frecvent când e vorba de bere, aşa mi se pare mie.

„Sângele amestecat" ridică din umeri.

– Timpurile sunt grele, face el.

Deschide un sertar şi cu un bobârnac propulsează înăuntru bancnota mea. Cu inima în sărbătoare, îi mai scot şi pe ceilalţi Grant, bărboşi şi ironici.

De data asta nu se mai atinge de ei, dar se sprijină în coate exact în faţa celor trei bancnote pentru a le examina mai îndeaproape.

– Sunt autentice, îl asigur eu.

Cartofarul începe să şopteaşcă fără a se opri din contemplare:

– Un BMW albastru deschis, înmatriculat la New York, a staţionat dinaintea localului meu o jumătate de zi. Am ieşit afară să-l admir.

– Interiorul era din piele bleumarin?

– Exact.

Îmi arată dolarii.

– Pot să-i iau?

– De ce n-aţi putea, vă aparţin doar.

Îi înşfacă rapid. Un zâmbet de om cinstit îi înveseleşte faţa încordată. Azi a făcut o afacere bună!

Îi răspund la zâmbet.

– De multă vreme? îl întreb.

– Ce anume?

– A staţionat BMW-ul dinaintea localului dumitale?

Stă şi se gândeşte.

– Să tot fie vreo trei patru zile.

Sar în sus.

– Numai atât?

– Păi da, nu vă convine?

– Am crezut că s-a întâmplat acum mai multe săptămâni.

– Nu, nu. Sunt sigur. N-a fost nici ieri, nici alăltăieri, dar probabil cu o zi mai înainte.

– L-aţi văzut pe şofer?

– Nu. Când a demarat, n-am văzut decât o femeie pe locul pasagerului. N-am putut zări persoana care conducea, era prea târziu.

– Mai daţi-mi de băut. Un scotch dacă-i posibil, sau mai degrabă, nu: un gin-tonic.

Dacă a văzut BMW-ul acum patru zile nu era Liloine cel care conducea. El era prea bolnav pentru a putea efectua acest drum. Atunci, cine? Va trebui să mai am o discuţie aprinsă cu Duvalier. Nu ţine el cheile maşinii prin buzunare, mitocanul de gelos?

Lucrurile ascunse în spatele lucrurilor, ce tot îţi îndrugam eu! Sau poate ascunse „în faţă", du-te şi află.

S-a întâmplat pe când îmi ridicam la gură ginul-tonic, tare mai să iei foc (două părţi gin, una tonic), că am rămas încremenit. Ai putea derula genericul finalului peste mine, aşa cum ţin paharul la patru centimetri de buze, cu privirea scurgându-mi-se de stupoare.

Ce motivează această comoţie?

Trecerea pe stradă a unei persoane.

O damă.

Frumoasă şi plină de prestanţă. Blond pal. Bronzată.

Cecilia Heurff.

CAPITOLUL ŞAPTE

Extrem de dramatic. Fertil în răsturnări de situaţii. De o calitate literară ireproşabilă. Anumite pagini ar putea fi citite prin saloane şi edicule publice. Rămâne totuşi accesibil idioţilor.

Îmi depun ginul-tonic pe tejghea şi dau fuga la uşă.

Frumoasa doamnă se aşează în maşina ei şi pleacă mai înainte ca eu să iau iniţiativa de a mă manifesta. Ar fi trebuit să alerg după ea? Să-i vorbesc? Nicidecum, e mai bine să înregistrez faptul şi să urmăresc mersul lucrurilor.

Mă uit cum dispare maşina madamei Heurff. Mă stăpâneşte o anume mulţumire. Sălbatica bucurie de a constata în ce măsură instinctul meu e fiabil. O hartă găsită în cutia de mănuşi a BMW-ului. O zonă încercuită cu creion albastru. Şi Antonio a şi dat bice cailor!

Liloine a avut de a face cu Overdose City. Precum şi colaboratoarea lui. Ca şi personajul venit cu maşina lui Marcus acum patru zile!

Ce se petrece interesant în această localitate în descompunere? Dacă persoanele, pe care le-am menţionat numai ce, bat cinci sute de kilometri dus întors, cu maşina, înseamnă că drumul merită osteneala.

A doua deducţie: Locul unde s-au dus e în apropierea barului, pentru că îşi parchează maşina înaintea lui sau prin apropiere. Şi atunci?

Gânditor, mă întorc la tejghea să-mi dau pe gât paharul. Omul de culoare, cu haină pătată, se uită la mine curios.

– Aveţi cu adevărat probleme, aşa mi se pare, sfârşeşte el prin a rosti.

Şi îmi mai toarnă o porţie de gin peste ce mai rămăsese lichid în paharul meu.

– Deocamdată am doar una singură, amigo.

Îşi oferă şi lui o jumătate de pahar de bacardi, adaugă un strop de sirop şi o rămurică de mentă. Degustă, uitându-se mereu la mine pe deasupra paharului. Probabil că „udă" norocul ce-l reprezintă pentru el prezenţa mea.

– Aş vrea să-ţi pun o întrebare dificilă, amigo.

– Ihî, Ihî, acceptă el continuând să se alcolizeze (din Roma[1]).

– Oameni de afaceri din New York, cum nu se poate mai bogaţi, vin la Overdose City, localitate care cade în ruine. Au un loc de întâlnire foarte aproape de barul dumitale, pentru că îşi opresc maşinile aici în faţă. Întrebare: la cine se duc?

Meciul de base-ball tocmai s-a terminat. Un şpicher volubil începe să vorbească despre apropiatele alegeri americane. Se duce lipsă de candidaţi valabili, cei care ar fi avut capacitatea comiţând greşeala de a face amor în afara patului conjugal, ceea ce-i scandalos, un Preşedinte U.S. fiind obligat să-şi calce doar nevasta şi în plus printr-o cămaşă de noapte cu rendez-vous!

Negustorul de cartofi prăjiţi îşi continuă degustarea extatică. E mai curând înclinat să plănuiască în ce fel îşi va chivernisi cele două sute de dolari daţi de mine, decât să se gândească la ce mă preocupă. Are să pună o sută la bancă, cincizeci îi va trimite bătrânei lui mame, al cărei fibrom începe să-i facă necazuri. Cu ceilalţi cincizeci o să se ducă să se distreze la Graziella Parker care ţine un mic bordel familial în capătul opus al oraşului, împreună cu sora ei şi cu verişoara ca să-i stoarcă pe tipii de la centrală, cu glandele anchilozate.

Şi totuşi nu. Precum zeiţa Miroska, el e gând în gând cu mine, vânzătorul de cartofi prăjiţi, pentru că iată-l că suspină şi mi se adresează pe un ton de medium:

– Oameni din înalta societate, aici, în cartier...

---

[1] Joc de cuvinte tipic san-antonian, cu detentă dublă. Să se alcolizeze din Roma = Coliseul din Roma. Dar bacardi fiind din rom, e şi aici un calambur fonetic. Bravo, San-Antonio!

Bernard Pivot (de la Academia Franceză pe termen scurt.)

Îşi scarpină baza nasului, ceea ce-i mai puţin necuviincios decât să-şi scarpine cărarea curului[1], ţin s-o subliniez aici cu toată energia disperării, credincioasa mea însoţitoare.

– Să vină de la New York până la Overdose City?

Îţi jur că individul fosforează. E un om loial. Cinstit, integru (n-am zis curat, fiindcă haina lui e o mizerie) grijuliu să-i dea Cezarului (adică mie) restul la cele patru bancnote de câte cincizeci de piaştri.

– Aş zice că vin la Tony Lamotta, face el în cele din urmă.

– Cine e Tony Lamotta?

– Un tip din vechea mafie care domnea peste Chicago prin anii 60. Într-o zi, nişte duşmani de-ai lui l-au răpit şi l-au legat de calea ferată înainte de trecerea trenului. L-au aşezat în aşa fel încât i-au fost tăiate amândouă picioarele chiar din dreptul şoldului. Dacă a rămas în viaţă mi se pare un miracol. Conductorul trenului nu l-a văzut la timp pentru a putea evita accidentul, dar a reuşit totuşi să oprească garnitura. În tren se afla un chirurg care s-a ocupat în mare grabă de el...

– Şi de atunci, Lamotta al dumitale trăieşte aici?

– S-a născut prin aceste locuri. Cât a zăcut în spital, prietenarii s-au aruncat pe averea lui şi l-au despuiat ca o bandă de piranhas. El, infirm, cu moralul la pământ, n-a mai avut decât o singură idee în cap: să se facă uitat de toată lumea. A cumpărat casa părinţilor lui, la vreo douăzeci de metri de barul meu. Acolo s-a ascuns în compania bătrânei lui mame şi a unei surori care suferă de mongolism.

– Şi pe urmă, prietene? Zău aşa, povesteşti bine, şi nişte întâmplări superbe...

– Păi, lumea-a început să şoptească, după vreo câţiva ani, că Tony şi-a alcătuit un soi de echipă cu câteva elemente care-i rămăseseră fidele. Bineînţeles, el nu se mişcă din vizuina lui, dar îşi manipulează banda din scaunul rulant.

– Extraordinar, exult eu, cucerit, mai există folclor în Statele Unite!

– Nu-i aşa?

---

[1] San-Antonio foloseşte cuvinte grosolane, din dorinţa de a lansa o provocare; ca pentru a-şi descuraja numeroşii suporteri care solicită primirea lui în Academie.
Sainte-Beuve.

Îi fac semn noului meu amic să mai toarne un rând. O să ne cam afumăm dacă vom continua să tragem aşa la măsea. Dar simt că am pus degetul pe un formidabil furnicar. Aşa ceva merită să fie udat, înţelegi?

– Cum te cheamă, frate dragă?

– Nadadekoné, tatăl meu e japonez şi mama irlandeză.

– Frumos amestec, încrucişare de primă calitate, glumesc eu. Mie îmi zice Antonio.

Ne strângem mâna pe deasupra tejghelei. Ceea ce simt pentru acest om reprezintă ceva mai mult decât recunoştinţă: e prietenie.

– Bun, continuă, Naka. Echipa amputatului în ce s-a specializat? Face o strâmbătură.

– În privinţa asta, nu vă pot spune decât ceea ce se aude, nu uitaţi!

– Dă-i drumul, ştiu eu să triez!

– S-ar părea că atunci când oamenii au probleme grave de reglat, vin să-l vadă pe Lamotta şi imediat treburile li se aranjează.

– Moşteniri anticipate, reglări de conturi?

– Aşa ceva, da.

– Lamotta îşi primeşte clienţii face „devizul", îşi programează sbirii şi încasează banii?

– S-ar părea că aşa stau lucrurile, într-adevăr.

– Poliţia nu şi-a băgat niciodată nasul în afacerile lui dubioase?

– După câte ştiu eu, nu.

– Toată regiunea e la curent, iar sticleţii îşi astupă ochii şi urechile?

– Poate că au vreun motiv?

Al treilea gin începe să mi se urce la cap. Cum Nakadekoné apucă din nou sticla, îl opresc.

– Stop, băiete, trebuie să rămân operaţional! Cât îţi datorez pentru băutură?

– Nimic, cu câţi bani mi-aţi dat n-ar fi corect din partea mea să vă mai pun să plătiti consumaţia.

Arunc o hârtie de douăzeci de dolari pe contoar.

– Cu ce mi-ai povestit, n-ar fi corect să accept o asemenea favoare. Salut, fiule, ai avut noroc cu tot necazul tău.

– Ce noroc şi ce necaz? mă întreabă el.

Iar eu josnic de cinic cum mi se întâmplă în fiecare an bisect, îi răspund:

– Norocul de a avea o mamă irlandeză şi necazul de a avea un tată japonez.

Capriciile mele. Frumosul Antonio nu-şi ascultă decât instinctul. Nu se conduce decât după elanurile lui, înţelegi?

Prin urmare, trebuie să gândesc mai înainte de a mă duce la Tony Lamotta. Dar mă decid să reflectez după. Amputatul şef de bandă mă pasionează şi am chef să-l văd de urgenţă. Deci, străbat în douăzeci de paşi cei douăzeci de metri care ne separ şi iată-mă în faţa unei case înguste din cărămidă roşie înnegrită de timp şi poluare, din două etaje şi un pod cu vasistasuri.

Patru trepte mărginite de două rampe din fier ruginit. O uşă vopsită în verde cu măciulia mânerului din alamă. Sun.

Se declanşează o neplăcută forfotă! Nu ştiu dacă Lamotta practică vânătoarea cu câini, sau are o crescătorie, dar în locuinţa lui sunt mai multe javre.

Le aud pe bestiile astea înfuriate, aruncându-se în uşă şi-l rog pe Domnul ca ea să reziste asaltului, altminteri boaşele lui Antoine, dragele mele, se vor transforma în mărunţaie vândute în piaţă la solduri.

O voce ascuţită îi mai linişteşte pe sălbatici. Se întredeschide un vizor. Sunt examinat. Cei din interior îşi pun întrebări în legătură cu mine. Încerc să fac impresie bună afişând un zâmbet Colgate în stare să ude chiloţii unui colegiu de fete. Obţin un rezultat relativ, fiindcă se trage zăvorul iar uşa se crapă doar de cincisprezece centimetri, un lanţ gros de siguranţă menţinând-o apropiată de toc. În plus, e blindată ca un contratorpilor.

Decelez o bucată de fund, un braţ drept şi un ciuf roşu.

O voce de beţivă ionizată (cea care a liniştit dulăii) mă întreabă:

– Cine sunteţi şi ce doriţi?

Îmi scot cartea de vizită şi o strecor prin interstiţiu.

– Vreţi să-i arătaţi asta lui Tony şi să-i spuneţi că sunt un prieten al lui Marc Liloine? Trebuie să-i vorbesc urgent.

O mână zbârcită de vârstă, străbătută de vene albastre, neobişnuit de reliefate, înhaţă dreptunghiul de plastic încins şi se retrage. În urma ei nu rămân decât trufele umede ale javrelor (semn evident că se bucură de o sănătate perfectă) înghesuindu-se în deschidere.

Sper să fie evacuate afurisitele astea de potăi dacă Lamotta mă primeşte, înainte de a fi rugat să intru.

Se scurg trei minute bune, pe care le-aş fi putut utiliza să-mi fierb un ou în coajă, mai înainte ca bătrâna doamnă, grasă şi roşcovană să se întoarcă.

Începe prin a-mi da înapoi legitimaţia, ceea ce e foarte gentil din partea ei, apoi mă anunţă că merge să închidă câinii, ceea ce-i şi mai şi! Toate astea durează cât i-ar trebui unui tun să se răcească după ce a tras un proiectil. În fine, uşa e împinsă pentru a se trage lanţul, şi pe urmă deschisă; am în faţa mea o matroană bătrână, incredibilă, îmbrăcată într-un pantalon, în ciuda celor şaptezeci şi opt de ani, cu un pulover gros, cu guler întors şi pe deasupra cu încă o haină de lână. E încălţată cu nişte bascheţi murdari şi poartă ochelari cu rama groasă rotundă care-i accentuează proeminenţa privirii ei mioape şi strabismul convergent. Dar ceea ce are mai şocant această creatură e părul de foc, ciufulit încât îţi lasă impresia că are capul în flăcări.

Un mic detaliu: fumează o bucată de trabuc a cărui cenuşă s-a acumulat în întregime în lâna puloverului.

Aud lătrături, mârâituri, în spatele unei uşi de sticlă, care trebuie să fie cea de la bucătărie. Locuinţa miroase a câine ud şi a bere borşită. Arată vetust, murdar cu mobile disparate, supraîncărcate de obiecte indecise, de haine aruncate, de resturi de mâncare şi de sticle mai mult sau mai puţin goale.

Roşcovana bătrână îşi târâie bascheţii extenuaţi până într-o odaie transformată în fortăreaţă. Rosteşte într-un aparat fonic:

– Noi suntem!

Un declic, şi uşa (blindată şi ea) se deschide automat, descoperindu-mi o încăpere surprinzătoare. N-are ferestre ci un soi de verandă constituită din blocuri de sticlă mată, probabil antiglonţ. Camera nu-i aerisită decât printr-un sistem de ventilaţie. E vastă pentru că a fost

dărâmat un perete despărţitor pentru a face din două încăperi mici una mare.

Într-un colţ, se află un pat prevăzut cu o aparatură care-i permite amputatului să se ridice în capul oaselor fără ajutorul mâinii de lucru străine. În faţa verandei, un birou năpădit de hârţoage, cu un telex şi aparate telefonice. Foarte aproape, un clasor metalic.

În centrul încăperii, un soi de masă cum vezi prin gospodăriile ţărăneşti, supraîncărcată de un talmeş-balmeş de obiecte: cărţi, trabuce, băuturi, arme, video, televizor, biscuiţi, dulceţuri, tranzistori, etc.

Şi, înfipt în spatele acestei mese, Tony Lamotta în persoană, într-un fotoliu de infirm cu motor electric. Un tip de vreo cincizeci de ani, foarte gras, foarte flasc, cu părul negru şi unsuros, tenul palid, gura senzuală, privirea bănuitoare, neagră strălucitoare. Poartă o haină de interior din velur grena, constelată de mătreaţă şi pete; un fular de mătase crem, dezgustător. Un pled, pe absenţa picioarelor lui. Două revolvere de calibru mare sunt fixate de o parte şi de alta a braţelor fotoliului în nişte teci de gangster din piele prelucrată. Ţine în mână un soi de cutie metalică prevăzută cu o antenă şi această antenă e îndreptată spre mine.

– Ridică mâinile! îmi ordonă el aspru.

Mă conformez.

– Mamă, are un revolver la curea, ia-l.

Bătrâna mă scotoceşte şi descoperă arma. Lamotta întrerupe contactul detectorului său de metale.

– O să vi-l dea la plecare, îmi spune; nu suport să vină cineva la mine înarmat.

– Vă rog să mă scuzaţi, nu aveam intenţii rele, domnule Lamotta.

– Sper! Mamă! Găseşte-i un scaun!

Bătrâna eliberează un scaun cromat de grămada eteroclită pe care o suportă şi, cu o lovitură de picior, îl propulsează în direcţia mea. După care se retrage.

Gangsterul aşteaptă să mă aşez şi trece la atac:

– Deci, aşa, sunteţi poliţist francez? Niciodată n-am avut nimic de a face cu Franţa! Nici măcar n-am pus piciorul în ţara asta de prostănaci.

O! la la! ce părere ai, tipul mă apucă direct de coarne! Păi nu merge aşa, n-o să avem prea mult de a face amândoi; povestea noastră de dragoste riscă să se termine urgent.

– Iar acum nu mai există nici o posibilitate să mai puneţi piciorul în Franţa! declar eu rece arătând spre pledul care atârnă de pe fotoliu.

Teribil! O clipă îmi spun că are să explodeze şi o să-şi descarce amândouă revolverele în mine pentru a răzbuna o asemenea impertinenţă. Dar nu, se stăpâneşte şi izbuteşte chiar să zâmbească.

– Foarte nostim, declară Lamotta. Vă ascult.

– Aşa cum v-am transmis prin excelenta dumneavoastră mamă, sunt un prieten al lui Marc Liloine.

– Nu-l cunosc.

Categoric! Fără replică.

E adevărat ce spune sau îşi „acoperă" clienţii cu un impenetrabil secret „profesional"?

Ca să mă conving, împing un pion pe tabla de şah:

– Marc Liloine e patronul doamnei blonde care numai ce a ieşit de la dumneavoastră.

– Nici o doamnă blondă n-a trecut pe la mine.

La fel de muşcător. Şfichiuie. Nu merită osteneala să-l şicanezi sau să încerci să-l pui cu botul pe labe prin intimidare. Mai dur decât banditul ăsta nu poate fi decât un pietroi, şi ăla de granit!

– În acest caz, dacă reacţionaţi în felul ăsta, nu-mi rămâne decât să plec, pistolul şi mi-am luat valea!

– Treaba dumneavoastră.

– Şi cu toate astea aş fi avut ceva bani să investesc în afacerea asta, risc eu.

– Aţi greşit uşa!

– Păcat, îmi plac mult oamenii ca dumneavoastră.

Mă ridic.

La rândul lui, aruncă şi el o întrebare marcată în patru colţuri de bun simţ.

– Cine v-a îndreptat spre mine?

– Joan of Arc, mister Lamotta, fiindcă mă are în grațiile ei. Salut, și fiți atent când traversați căile ferate: un tren poate ascunde un altul! Înțelegi, cu replici de genul ăsta îți faci prieteni!

Mama lui Lenny a mobilizat întreaga familie cu ocazia vizitei copilului minune și e plin de lume în locuința umilă. În special oameni bătrâni, plus o pipiță pictată exagerat, cu o rochie frufru, stil Andalusia; o târfă de profesie, gândesc. Genul de paraşută care se parfumează mai înainte de a se lăsa trasă în poză! O găsesc destul de excitantă, iar ea, deloc rasistă când e vorba de un dolar, sucombă imediat farmecului meu parizian.

Tare sunt caraghioși negroteii ăștia. Cu ei n-ai nevoie să le expediezi invitații pentru a organiza o fiesta. Apariția mea, deși prevăzută, îl indispune pe șofer.

– Sunteți grăbit? mă întreabă. Altminteri aș vrea să mă mai bucur puțin de rudele mele.

Îmi fac socotelile rapid. Grăbit? Nu în mod special. Ce-am să fac la New York o dată întors? Marcus a fost victima a două atentate: inoculare cu Sida și introducerea drăgălașului turn Eiffel în fund. Noi am descifrat una dintre enigme. Mai rămâne doar de elucidat principala. Ceva îmi spune că Mathias a prins un fir. Problemele medicale, științifice, reprezintă domeniul lui.

– Te mai las încă două ore, tipule, îți convine?

– Trăsnet!

– Să nu sugi prea mult din biberon, aș vrea să mă întorc întreg.

– Mă luați drept un alb? Noi ăștia nu avem nevoie să tragem la măsea ca să fie sărbătoare!

Ceea ce nu mă împiedică să observ pe masă o grămadă de sticle de bere, moarte în floarea vârstei, plus câteva flacoane de bourbon, golite binișor.

Prezența mea deranjează asistența și atunci mă hotărăsc să trag un pui de somn în mașina lui Stone.

Mă instalez cât mai confortabil cu putință, și-mi cobor storurile. Dar nu mă prinde somnul. Prea multe subiecte de preocupări mă

copleşesc. Cine l-a vizitat pe Lamotta acum trei zile folosind BMW-ul lui Liloine? Ce-a căutat misterioasa Cecilia la amputat? Ce rol joacă banditul mutilat în toată această poveste? El s-o fi mandatat pe Térésa, frumoasa mexicană, să-i facă prietenului meu acea injecţie fatală? Vezi, tipule, îmi alcătuiesc un film pe 16 mm astfel conceput: „În anturajul lui Marcus s-a pus la cale să i se facă de petrecanie. Din dorinţa de răzbunare, fiind un dur, deloc comod în raporturi, sau pentru că interese importante intră în joc? Mister (provizoriu)."

Mi-l imaginez lesne pe Boggy şi Cecilia în cârdăşie pentru a pune la cale murdăria asta. Boggy are un cap elocvent. Prezenţa în relaţiile lor a unui tenor al crimei ca Lamotta mi se pare aproape o evidenţă. Acest cuplu, pornind legat împreună, încheie un contract cu schilodul. Lamotta organizează contaminarea cu Sida a bietului meu Marcus. Trebuie ca Marcus, consăteanul meu, să aibă, inexorabil, o moarte urâtă, *dar să moară în patul lui.*

Da, da, simt că ard!

Senzaţia unei prezenţe mă face să-mi ridic pleoapele admirabile. Un chip întunecat cu pete de portocaliu, roşu, bleu, verde... Verişoara lui Lenny, cea îmbrăcată numai în volane cu o despicătură generoasă a corsajului. Se uită la mine cum încerc să dorm, zâmbind plăcut şi larg ca o scoică deschisă.

Răspund la curtoazia ei cu alta, îmi părăsesc postura lungită pentru a mă aşeza convenabil şi-i fac semn să vină lângă mine, ceea ce abia aştepta.

Parfumul ei pătrunde în taxi împreună cu ea, şi atunci – oh! pardon doctore! – mă simt sufocat. Înţeleg ce poate gândi o muscă atunci când i se pulverizează un jet de insecticit sub nas!

– Ai părăsit sărbătoarea? şi îi zâmbesc.

Negresa face o strâmbătură:

– Numai bătrâni, iar Lenny e un butoi de bere, care nu se gândeşte decât la mâncare şi la băutură!

Mie îmi plac destul de mult negrii, în pofida pielii lor reci şi a lipsei de experienţă în amor. Gentileţea lor fanatică e cea care mă

cucereşte. Poţi să le ceri orice, execută imediat! Prost, dar cu o bunăvoinţă dezarmantă.

Aspectul care mă preocupă în această împrejurare, e perspectiva Sidei. N-aş vrea s-o iau pe urmele prietenului meu şi să contractez aşa o porcărie în State. Dacă cioara asta îşi introduce în iterstiţii orice mădular la întâmplare, trebuie că e sirop-pozitivă, cum repetă Grasu! Atunci, prudenţă, Antoine! E drăguţ să-ţi poţi înmuia biscuitul ori de câte ori ţi se iveşte ocazia, dar trăim nişte timpuri tare păcătoase. Probabil că nu bomba H va fi cea care ne va expedia sub pământ, ci sculele noastre impetuoase!

Fetişcana, pe nume Grace, ar fi ştraşnic să faci dragoste cu ea, nu? O plăcere, ce mai! Că n-a inventat ea tirbuşonul cu pasul invers n-are nici o importanţă, pentru că se găsesc deja în vânzare prin toate magazinele cu obiecte pentru farse şi distracţii, dintre care cel mai bun se află în pasajul Argue, 45, din Lyon[1].

Mă întreabă cum l-am cunoscut pe Lenny. Îi explic cum că într-o zi, azi dimineaţă, oprea în faţa unui spital din care eu tocmai ieşeam. Mi-a plăcut, l-am întrebat dacă ar binevoi să lucreze pentru mine. El m-a găsit simpatic, şi a acceptat. Şi de atunci, o imensă prietenie ne-a sudat. Fata e cu ochii în lacrimi.

O chestionez asupra meseriei ei. S-ar părea că e secretară la pastorul Luther Roy. E măritată? Oh! Nu, încă nu. Are amanţi? Se înnegreşte şi mai tare de confuzie. Drept cine o iau? E virgină, Grace! Visul ei, de când a văzut rulând *Arnaque*, e să se căsătorească cu un alb după chipul şi asemănarea lui Paul Newman. Şi, tocmai a observat că aş avea aerul acestui actor. Cu alte cuvinte, să nu te pui cu hazardul, nu?

Eu, aflând că e fecioară, îmi domolesc temerile. O tipesă fată mare, în zilele noastre, n-are rost să ratezi un asemenea chilipir. Mă simt gata să-i deschid nişte perspective şi o groază de alte chestii.

Mâna îmi pleacă pentru o explorare de principiu. Mai întâi munţii Auvergne. Impecabil! Tari, ceva ireproşabil. Înveselit, fac abstracţie de cele două kilograme de ruj pentru a-i rula un pupic de bun venit. Tipa

---

[1] Du-te acolo din partea mea şi o să ţi se facă reducere. San-A.

cedează fără ezitări ca o fată îndesată cu idealuri până în chiloţi şi care îşi vede realizându-se visul ei secret. De acum în colo mâna mea scociorâtoare o porneşte pe canionul coloradesc. De astă dată se dovedeşte puţin timidă şi-şi ţine coapsele strânse deasupra blănii. Dar degeţelul san-antonian nu dă niciodată înapoi şi ajunge întotdeauna până la capăt. Atunci, are loc o penetrare rotativă, cu admisie de urgenţă în centrul de cazare.

S-au şi adunat patru negrişori, cu mutrele lipite de geamurile maşinii. Descoperindu-i, Grace scoate un strigăt şi mâna mea[1].

Respiraţia i s-a accelerat şi ochii i-au devenit tulburi. Nu-i simplu să mai dai înapoi când ai ajuns aşa departe!

Îi murmur:

– Unde locuieşti, frumoasă prinţesă de eben?

Face un gest pentru a-mi arăta o casă apropiată.

– Nu-i nimeni la voi?

– Toţi s-au dus la mama Stone.

– De ce nu mi-ai arătat colecţia de timbre poştale, *darling*?

– N-am aşa ceva.

– În acest caz, ce colecţionezi?

– Capace de bere.

– Doamne! Şi eu care doar la aşa ceva visez; să dăm fuga!

O dată ieşiţi din maşină, o apuc de mână ca să mă ghideze până la coliba ei din fibrociment. Un negru uricios şi înalt scuipă în direcţia noastră când pătrundem în interior. Mă gândesc că drăgălaşa Grace va avea parte de represalii după plecarea mea. Să te culci cu un alb când eşti o fermecătoare fetişcană de culoare, e temerar, mai ales în plin cartier *dark*!

Locuinţa miroase îngrozitor. Într-o bună zi am să-mi leg trompele nazale, ceea ce mi-ar permite să-mi suport mai uşor contemporanii. Căsuţa comportă trei camere: una mare pentru toată lumea; camera părinţilor şi cea a copiilor în care, de-a lungul pereţilor, se înşiruie paturi înguste.

---

[1] Prodigioasă concizie al cărei secret îl deţine San-A.!

Mediocritatea locului nu te incită deloc spre zbenguieli sexuale. Dar tu ştii cât sunt de impetuoase glandele solicitate? Ale mele sunt de pe acum pe linia de plecare, şi motorul duduie.

– Care-i patul tău, Frumuseţe?

Îmi arată unul acoperit cu un şal din mătase roşie cu franjuri. Te-ai crede într-o cazarmă! Paturile astea adunate la un loc au un nu ştiu ce suprarealist. N-are importanţă! Cel al întunecatei mele cuceriri e propice celor mai arzătoare iniţiative. Fetişcana se dezbracă în doi timpi şi trei mişcări. Pentru o fecioară, e un gest cam îndrăzneţ, nu? Dar tinerele negrese, când au impresia că au dat peste Făt-Frumosul visurilor lor, devin pe dată bunul lor deplin.

Sunt frapat de duritatea sculpturală a sânilor ei! Sunt aşa de frumoşi că mă simt intimidat. Toate operele de artă te impresionează, şi îi poţi considera o operă de artă fără teama că te-ai putea înşela. Dimpotrivă, ca toate femeile din rasa ei, are popoul prea rotund şi prea sus căţărat. Când drăgălaşele astea sunt îmbrăcate ai impresia că poartă un samar; dar în pielea goală, anomalia explodează. E mai bine, prin urmare, să i se privească numai partea din faţă, pentru a nu fi inoportunat de intenţii ascunse. De altfel, fiind o primă întâlnire (care are şanse foarte serioase să fie şi ultima), e suficient.

O iau la prelucrat cum ştiu eu: numai că sârmuliţele creţe ale triunghiului ei, îmi înţeapă nările şi mă fac să strănut.

Fetişcana nu se aştepta la această formă de delicateţe, şi uite-o că începe să râdă! Într-un asemenea moment!

– Mă gâdili, gângureşte ea.

Ah! Ce părere ai, pentru a face dragoste în stil mare, cei din lumea a treia ar mai avea nevoie de câteva secole în plus de educaţie! E greu de etalonat juisarea comună a două entităţi, cum remarca acum câteva zile contesa de Paris la barul lui San-Antonio de Bourgoin-Jallieu...

Îmi răstoarnă principiile asupra frivolităţii, Grace. Dacă ce-i practic eu o face să râdă, atunci ce-ar vrea? Bâta autoritară a poliţiştilor? Vergeaua de ridicat draperii? Fără prolog, fără texte preliminare? Direct o acuplare barbară? O virgină! Un bărbat ca mine!

Nu au să ajungă aşa la premiul Nobel pentru fizică! Încă se mai

cățără prin copaci, haioasele astea! Numai instinctul de reproducție le călăuzește. Lucrul cel mai trist din lume e o socoteală descumpănită. Plină de bunăvoință, de inițiative îndrăznețe, dar tratată cum nu se cuvine! Teribil de neplăcut, ca senzație! Amărât, rămân așezat de-a curmezișul patului. Ea continuă să-mi surâdă și să mă privească încântată.

Așteaptă să-mi vadă performanțele. Sana Superdotatul! Trebuie să treci la fapte fără preaviz, nici vaselină! Să redevii tribal! Să copulezi ca pe timpurile preistorice! Ca un animal, ce mai! Ar trebui probabil să scot mugete? Să mă apropii în salturi și urlând? Dansul ursului? S-o penetrez ca Ferdinand taurul? N-am chef de așa ceva! Popol depune armele! Am o chestie inteligentă! N-am ce-i face! Un membru care gândește! Și iată că mă declar forfait, îmi adun ustensilele în slipul „Eminance" (punctul meu cardinal).

Biata căprită încă nu s-a prins de eșec. Se oferă fără a păstra nimic pentru ea. Supărătoare situație. Și pe urmă, cum nu se întâmplă nimic, mă întreabă:

– Nu mai vrei?

– Pentru mine o virgină e ceva sacru! îndrug eu.

Plânge cu toată fața.

– Nu, nu, nu trebuie, nu-i adevărat. Nu-s virgină, sunt curvă!

Oh! Asta-i lovitura de grație! De la ce ai scăpat, Antoine! Dacă ea ar fi acceptat procedurile mele aș fi dat de dracul! Ce suvenir riscam să duc cu mine! Toate bolile venerice omologate și neomologate, cu Sida în chip de primă! Șancruri cum vezi pe planșele în culori ale Larousse-ului Medical!

Noi știa, seducătorii, ducem o existență periculoasă! Ne jucăm cu viața noastră!

Mă cuprinde o sfântă de furie! Virtuoasă. Să fii tras pe sfoară de o târfuliță de culoare! S-o crezi neîntinată pe când ea face trotuarul! Ia zi, ce-i cu neuronii mei, își fac bagajul? Discernământul meu a trecut la rubrica profituri și pierderi? Mă sclerozez precoce?

Și tu bănui același lucru, nu? Ce să fac pentru a opri procesul? Există oare ceva granule, pilule? Ședințe de raze? Se tratează cu laser sau cu vinișor, așa ceva?

Aici ajung cu panseurile mele când se produce ceva neaşteptat. Mica fereastră păcătoasă care luminează încăperea umilă sare în ţăndări şi o masă întunecată sare în cameră urmată de încă una, şi apoi de a treia.

Ştii despre ce-i vorba? Trei indivizi! Chinezi! Ce supleţe! Ca nişte câini care sar printr-un cerc de hârtie. Au plonjat şi s-au ridicat impecabil după ce s-au dat peste cap. Parcă ar fi nişte băieţandri, atât sunt de delicaţi în pantalonii negri şi bluzele de pânză, negre şi ele. Pe dedesubt n-au decât pielea şi li se distinge pieptul scobit, spân, cu coastele împungând.

Fiecare ţine câte un pistol în mână şi s-au dispus în arc de cerc, cu genunchii îndoiţi, într-o postură de felină. Grace se pune pe urlat. Unul dintre chinezi îi strigă „Gura" pe un asemenea ton că fata şi-o închide urgent.

– Ce vrea să însemne asta, băieţi? îi întreb.

Cel din mijloc îşi bagă arma în buzunarul drept şi scoate din cel stâng un instrument format dintr-un lanţ, terminat la ambele extrimităţi printr-un mâner metalic. Începe să-l învârtească. Ca om cu experienţă ce sunt, îmi duc imediat mâinile la gât. Şi bine fac, pentru că lanţul propulsat cu precizie se încolăceşte de lujerul meu, prinzându-mi mâinile. Dumnezeule, în pofida protecţiei asigurate de degete, mă sufoc! Icnesc ca într-un vomitarium roman, într-o seară de banchet la Cezar.

Lansatorul se apropie, apucă cele două mânere şi trage. Mă iau după el. Şi ceilalţi doi şi-au pus armele în buzunare şi ieşim.

Înainte de a păşi peste prag, unul dintre chinezi îi aruncă fetei:

– Dacă ne-ai văzut, eşti moartă!

Aruncă o bancnotă verde pe duşumea.

– Ca să repari, fereastra!

Corect, nu?

Afară, negrul înalt, care ne-a scuipat mai adineaori, mestecă o rămurică privind aiurea. Trecem prin faţa lui. Chinezul care conduce comandoul repetă:

– Dacă ne-ai văzut, eşti un om mort!

Dar avertismentul lui e superfluu. Individul nici măcar n-a băgat

de seamă că am existat într-o zi, toţi patru! Nu ştiu cum am fi putut arăta ca să constituim pentru el o prezenţă! Aşa că, mă înţelegi!

E pentru prima oară că sunt tras de căpăstru ca o vită de povară. Ce-i mai bizar, sunt mâinile mele în chip de fular. Bine trebuie că mai arăt. Subiectiv, mă văd mergând pe stradă până la o maşină mare americană, de culoare albă, cu aripile puţin cam mototolite. Sunt îmbrâncit în spate. Unul dintre chinezi ia loc alături de mine. Ceilalţi doi urcă în faţă. Demaraj lin. Domnii nu suflă nici o vorbă, iar eu, abia făcând rost de oxigenul necesar să-mi asigure supravieţuirea, sunt împiedicat să le pun întrebările care urcă în mine, şi să le strig protestele care mă saltă în sus.

Rulăm pe şoseaua spre Harrisburgh, dar, înaintea acestei cochete localităţi, cotim pe un drum de pământ care pleacă spre cucerirea colinelor, ridicând un enorm nor ocru ce se învălmăşeşte în urma noastră, ca gazele de eşapament ale unui motor terminat, năclăit de ulei.

Drumul durează vreo douăzeci de minute. Iată-ne ajunşi într-un loc prăpăstios, departe de toate. Un vânt acid miorlăie în jurul maşinii noastre. Cei trei indivizi coboară. Îmi spun că aici gloriosul meu destin va înscrie ultimul cuvânt. Câteva gloanţe în burtă şi Santantonio n-ar mai fi decât o radioasă amintire în memoria francezilor care, în afară de el, n-au mai fost răsfăţaţi de nimeni în decursul acestui deprimant secol douăzeci.

O nemărginită indiferenţă mă resemnează. Acum sau altă dată, ce mai contează? Tot jucându-mă cu focul era firesc să ajung aici. Privesc lucrurile cu calm, cu clarviziune.

Banda de neisprăviţi care s-a încrâncenat împotriva bietului Marcus a fost perturbată de sosirea noastră, a mea şi a prietenilor mei, pe circuit. I-o fi cerut domnului Lamotta să facă rapid curăţenie. A fost cu atât mai simplu pentru el cu cât hazardul m-a adus până la scaunul lui rulant. Când i-am trimis, cu puţin mai înainte, cartea mea de vizită prin scumpa lui mamă, probabil că şi dăduse instrucţiunile înainte de a mă primi. După ce am ieşit din casa lui, am fost urmărit şi apoi ridicat. Iar acum, a sosit ora fatală. Bine, foarte bine. Când joci la ruletă numai numerele cu soţ, n-are rost să faci scandal dacă nu iese cel care-ţi convine!

Cei trei chinezi sunt tineri, cu feţe la fel de enigmatice ca aliniamentele din Carnac[1]. Adevăraţi teroriştii cu sânge rece. Îţi dai seama imediat că nu s-ar da îndărăt de la nimic şi că, să împuşte un om sau să mănânce un peşte fiert în aburi, pentru ei este acelaşi lucru.

Îmi fac semn să cobor. Uşor de spus, greu de făcut. Cu mâinile înnodate în jurul gâtului eşti stânjenit în mişcări.

Reuşesc totuşi să ies din maşină. Doi dintre ei mă lipesc de caroserie. Al treilea îmi descheie cămaşa şi degetele lui reci bâjbâie pe pieptul meu pentru a-mi număra coastele. Ai zice că îşi ia un reper. Şi, efectiv, apucă un stilou de reclamă şi face un semn pe pielea mea. Apoi, individul se concentrează, cu privirea lui oblică aţintită pe pieptul meu. Mâna dreaptă îi încremeneşte cu degetele înainte. Îmi dă câteva lovituri uşoare în locul marcat, ca pentru a se exersa. Şi apoi, cotul lui îndoit se trage înapoi, ca săgeata pe coarda întinsă la extrem a unei arbalete. Şi-l lansează. Ceea ce mi se întâmplă e indescriptibil. Nu cunoşteam tipul ăsta de lovitură Te Ta Ni. Parcă m-ar fi percutat în piept un tren de mare viteză.

O senzaţie de completă dislocare internă. Simţurile îmi sar în ţăndări. Vederea mi se scufundă în ceaţă, auzul se zdrobeşte de un brad, mirosul mi se scurge şi nu mai ştiu ce se mai petrece cu celelalte două, dar faptul nu are nici cea ami mică importanţă.

Ciripit de păsărele. Gânguresc în englezeşte, cu toate astea mi se pare destul de vesel. Îmi revin, începând cu auzul. Pe urmă vine la rând lumina şi soarele care străluceşte cum poate străbătând frunzişul unei păduri. Apoi îmi este restituit pipăitul. Simt sub degetele mele o suprafaţă rotunjită şi lustruită, pe deasupra cu nişte reliefuri. Parcă ar fi... Da: un volan de maşină. În piept îmi dăinuie o greutate de două sute nouăzeci şi cinci de kile care mă obligă să stau curbat înainte. În fine, bine că nu sunt mort. Sau, dacă sunt mort, înseamnă că există o viaţă după viaţă, cum nu-mi prea venea a crede când trăiam. Indiferent că-s una sau alta, trebuie să mă descurc cum pot, să mă organizez. Totuşi dacă aş fi răposat n-aş mai fi simţit nici o durere. În caz contrar, ar fi o disperare!

---

[1] Sat ridicat pe ruinele Tebei în Egipt. (n.tr.)

Mi se ridică pleoapele. Zăresc bara de direcţie, un planşeu de maşină acoperit de cauciuc, tradiţionalele pedale în număr de trei: ambreiaj, frână, accelerator. Ai zice că mă aflu la volanul unei maşini. Hai, băiete! Puţin nerv!

După un moment de enormă concentrare, reuşesc să mă ridic. Asta da, cum zicea halebardierul care nu vorbea numai de halebarda lui, e băţoasă chestia!

Vrei să te fac să râzi?

Nu?

Dar să plângi? Nici asta?

Poate să te plictisesc?

Eşti de pe acum?

Bine, în cazul ăsta, pur şi simplu am să-ţi povestesc.

Iată-mă la volanul unui vehicul tip camping-car. Singur. Totul se petrece într-un luminiş. Pustiu dacă facem abstracţie de păsările şi de veveriţele cu coada întoarsă ca o halbă în timpul verii.

Aştept năucit, cu greutatea aceea apăsându-mi pieptul. Lovitura administrată de chinez, face o avere, un magazin de sport. Ca s-o aplici eficient e nevoie de cunoştinţe anatomice.

Ia spune, de ce nu m-au lichidat, indivizii? Răi şi cruzi cum îi bănuiam, ar fi fost o încântare pentru ei! Dar nu: m-au adus în maşina asta.

Culisez geamul care-l separă pe şofer de partea „locuibilă". Nimeni. Banchete acoperite cu moleschin roşu, de-o parte şi de alta a unei mese rabatabile, ale cărei picioare fixe servesc de suport patului în care se poate transforma. În capăt, cu un dulap-bucătărie a cărui uşă e deschisă. Totul e în ordine, curat, impecabil. Se pot vedea conserve aliniate pe un raft protejat printr-un panou de sticlă.

Acest camping-car e atât de neaşteptat încât rămân cu gura căscată. Da, da, priveşte: tu n-ai rămâne cu gura căscată? Să ştii, băiete, când zic eu ceva, poţi să mă crezi. Eu nu mint decât în cazuri de forţă majoră! Niciodată gratuit! Nu-i chiar aşa rău!

Forţele revenindu-mi şi durerea disipându-se, acţionez cheia de

contact. Motorul porneşte la prima solicitare. Mă uit la tabloul de bord: acul jojei de benzină indică rezervorul aproape plin.

O sudoare rece îmi inundă cărarea mediană, pentru că îmi trece prin minte că maşina ar fi putut fi o capcană şi că, punând contactul, aş fi putut declanşa explozia... Dar cum nimic asemănător nu se petrece, cuplez viteza întâi. Vehiculul se pune în mişcare. O apuc pe un drum forestier din capătul luminişului. E plin de hârtoape dar pământul fiind uscat, le negociez fără probleme. Dar fir-aş al naibii, nu pricep nimic din toată tărăşenia asta *yellow*! Ce vrea să însemne?

Cum panta e abruptă, rămân în a doua. Sunt aşa de zăpăcit că am impresia că sunt în vacanţă!

Te aştepţi la ce-i mai rău. Te crezi mort. Şi iată că natura te răsfaţă cu clorofilă de prima calitate, că păsărelele îţi cântă o alboradă, că soarele îţi trezeşte bucuria. Dispui de libertate, de o maşină, de un viitor...

Dacă nu m-ar durea încă gâtul, aş începe să cânt, parol! Ies din pădure. O panoramă infinită se propune privirilor mele. Văd ogoare fecunde, uzine scoţând fum, ferme, răzoare, cerul plin de nori în diferite culori...

Imn al vieţii. Drumul numai făgaşe face loc unuia plin de praf.

Şi recunosc pământul ocru de mai înainte.

Şoseaua coboară spre câmpie şerpuind leneş. Zăresc ceva mai în jos un vehicul alb venind în direcţia mea, cu lumini pe acoperiş şi ridicând o tornadă roşie, în trecerea lui.

Pe măsură ce înaintăm unul spre altul, el se precizează şi ajung să recunosc o maşină a poliţiei. Ce-o fi căutând prin locurile astea accidentate? Un presentiment îmi spune că e aici pentru mine. Să fie vorba de poliţişti falşi? Dar ce-ar putea să însemne aşa ceva? Nu, într-adevăr, nu-s în stare să pricep. O voce interioară (cea a piticului meu personal) mă sfătuieşte să opresc maşina şi să mă ascund, dar mă aflu pe un teren deschis, fără arbori, o câmpie stearpă unde abia creşte iarba. Încotro m-aş putea duce? Şi de ce m-aş ascunde de poliţişti? Sunt o victimă. N-am nimic a-mi reproşa.

Bun, îmi gonesc impresia neplacută şi continuu să cobor panta.

Când ajung la o curbă mare în agrafă, zăresc maşina poliţiei de-a curmezişul drumului. Doi sticleţi stau de o parte şi de alta a vehiculului. Unul are o stea pe piept. E şeriful, ca prin filme. Amândoi poartă uniforme maro cu bej, ghete de piele, pantaloni de călărie şi pălării stil poliţia călare din Canada.

Contrar tradiţiei, şeriful nu-i un butoi ţâfoaie de bere, ci un bărbat înalt şi frumos care seamănă cu Randolph Scott (sau cu un nepot al lăptăresei lui).

Şoseaua fiind obstruată, vrând nevrând opresc. Scot capul prin portieră.

– Ceva nu-i în regulă, domnule şerif? îl întreb.

– Coborâţi! îmi răspunde el.

Mă conformez.

Aşteaptă să ma apropii de el.

– Documentele!

Scot portvizitul pe care cei trei chinezi au avut amabilitatea să mi-l lase şi i-l prezint. Îl deschide şi, trage fără menajamente actele strânse acolo.

– Poliţist? mă întreabă fără urmă de mirare, cum scrie aşa de bine doamna Yourcenar în „Furtună într-o chiuvetă de pe bulevardul Henri-Martin".

Când zic că mă întreabă, de fapt, el constată.

– Da, de ce?

– Actele maşinii?

Opa, treaba începe să se complice. Acum, dragul meu auditoriu, trebuie să fac o alegere. Viaţa e arta de a alege (cum se spune la Privas). Să le vorbesc despre răpirea mea şi tot ce-a mai urmat ar aduce a bandă desenată pentru elevi plini de coşuri, sau să-mi ţin gura şi să rog Cerul ca talonul cenuşiu al maşinii să se afle în torpedou. Optez pentru a doua versiune.

– O clipă, mă duc să le iau din camping-car.

Şeriful articulează sec:

– Nu mişca!

Şi pe urmă, îi face un semn asistentului său, un băiat tânăr care aduce cu Stan Laurel.

Acesta din urmă urcă în camping-car. Scotoceşte pe acolo şi iese aproape imediat. Se apropie de şeful lui mult iubit ca să-i şoptească ceva secret în mâneca de aer. Din clipa aceea, şeriful îşi scoate Coltul şi-l ţinteşte spre mine.

– Puneţi-vă amândouă mâinile pe maşina noastră, vă rog!

– Ce se întâmplă?

– Faceţi ce vă spun!

Tonul nu permite nici un protest. Prin urmare iau postura ce mi se ordonă. Îmi cer să-mi trag picioarele şi mai înapoi, ca să mă aflu total într-o poziţie precară, mâinile susţinându-mi un echilibru instabil.

– Fii cu ochii pe el, îi ordonă lui Stan Laurel.

Laurel e îndrăzneţ, pentru că se apropie mult de mine după ce şi-a scos şi el pistolul.

Şeriful urcă în camping-car. Ştiam eu că am să dau de bucluc. Când eşti un intuitiv, prevezi belelele mai înainte ca ele să se producă.

N-am idee ce vede şeriful pe scaunul pasagerului, dar în orice caz îl interesează. Sare din maşină şi merge să deschidă uşa culisantă, laterală, pentru a se introduce în interior.

Timpul trece.

Greu. O muscă mare albastră care mă ia drept un rahat (şi nu se înşeală prea tare) îmi tropăie pe nas, iar contracţiile pe care le operez pentru a o alunga trebuie că sunt teribil de caraghioase.

Nu-l mai văd pe şerif. E un om care nu se grăbeşte. Un atent, un minuţios.

Glasul lui izbucneşte în tăcerea abia tulburată de zumzetul insectelor:

– Pune-i cătuşele, Hardy.

Stan Laurel scoate de la centiron o pereche de brăţări din oţel călit. Cu o mână ţine revolverul şi cu cealaltă o pereche de cătuşe. Se apropie şi mai mult de mine. Ştii cum e? Ţi se întâmplă adesea să vorbeşti fără a reflecta, contrar oglinzilor care reflectă întotdeauna şi nu vorbesc

niciodată, norocoasele. Se întâmplă de asemeni, dar mai rar, să treci la acţiune fără să te fi hotărât în prealabil.

Şi atunci: primo: îi trag una la gioale pe la spate. Secundo: plonjez fulgerător asupra lui Laurel după o întoarcere rapidă. Terţio: îi iau Coltul. Cvadrio: îl ţintesc pe acesta în tâmpla asistentului. Din fericire capota maşinii poliţiştilor se află între şerif şi mine, altminteri înstelatul m-ar fi pus jos ca pe un grevist.

Când o apuci pe un drum, nu trebuie să faci stânga-mprejur niciodată, băieţaşule, chiar şi atunci când e fără ieşire, ţi-o spune nenea Tonio.

– Aruncă-ţi Coltul şerifule, îi strig, altminteri îi trag un plumb paiaţei ăsteia, şi te aranjez şi pe tine imediat după.

Număr secundele mental: zero zero unu, zero zero doi...

La zero zero opt, un revolver aterizează la câţiva metri de maşină.

– O.K.! fac eu.

Mai înainte de a mă ridica, îi pun lui Stan Laurel propriile lui cătuşe. După care mă apropii zâmbitor de şerif.

– Dezolat că trebuie să utilizez metode banditeşti, îi spun, dar nu mi-aţi lăsat posibilitatea să aleg.

Îşi moşteneşte şi el cătuşele.

– De ce m-aţi arestat?

– Parcă n-ai şti! mi-o întoarce frumosul băiat.

– Nu, colega, nu ştiu. Am fost răpit de trei chinezi în Overdose City, în după-amiaza asta şi m-au părăsit în acest vehicul în mijlocul naturii după ce mi-au aplicat o lovitură cumplită.

– Aha, bombăne şeriful, atât de incredul că riscă să cadă la pat.

– N-are importanţă dacă mă credeţi sau nu, dar ăsta-i adevărul! Cum se face că m-aţi interceptat pe drumul ăsta nenorocit, departe de toate, cu excepţia speranţei? Un denunţ anonim, presupun?

În privirea lui citesc că am pus degetul pe rană.

– Şi, bineînţeles sunteţi mai înclinat să credeţi o voce furtivă la telefon decât un confrate francez, care se bucură în ţara lui de o reputaţie ireproşabilă! Ştiu eu că America e ţara Western-urilor, totuşi...

„Hai puţin cu mine până la afurisitul ăsta de camping-car să vedem amândoi despre ce e vorba! Şi spuneţi-i tolomacului ăla să vină cu noi în loc să pună mâna pe radio cum se pregăteşte s-o facă!"

În torpedou se află un cuţit lung de măcelar a cărui lamă e plină de sânge.

Trecem apoi în interiorul vehiculului. Nu-i nevoie să mai căutăm. Frumosul şerif a lăsat capacele celor două banchete ridicate. Într-una (ele servesc de ladă, ca întotdeauna în astfel de caravane) descopăr cadavrul lui Duvalier. În a doua pe cel al amicului său, negrul înalt în blana de astrahan.

Ce să-ţi spun mai mult?

Ah! da: amândurora le-a fost secţionat capul.

CAPITOLUL OPT

Pentru care n-am cuvinte să-l calific, atât e de atât! Acest capitol incalificabil e conceput în trei dimensiuni, ceea ce face lectura mai uşoară, deşi necesită o scară. Cititorul va constata că s-a instalat lumină electrică, şi prin urmare e superfluu să se doteze cu o lanternă de buzunar pentru a lua cunoştinţă de cele relatate.

Cine rămâne înmărmurit, dacă nu Sana. Şi faţă de înmărmureala mea – clasa întâi, soarta se dovedeşte puţin binevoitoare.

Pentru că, mă simt deodată strâns zdravăn de un braţ în comparaţie cu care bronzul n-ar fi decât un biet elastic. Un blocaj cumplit. Paralizie integrală. Imediat îmi spun: chinezii!

Dar nu, descriind cu ochii un traveling spre spate, zăresc o manşetă bej. După care, simt o apă de colonie pe bază de tabac blond. Şeriful! Dar cum a scăpat de cătuşe? Să le fi lăsat eu prea libere?

Cu mâna liberă îmi ia revolverul înfipt la curea. Mi-l propteşte în spate.

– Mâinile sus, şi fără nici o tentativă prostească, că altminteri îţi ciuruiesc plămânii!

Mă supun şi atunci el îmi dă drumul.

– Sunteţi magician? îl întreb. Executaţi şi numărul cu lada împănată de săbii?

– Ţine-ţi gura şi întoarce-te cu faţa la mine.

N-am încotro.

Privirea lui, doi tăciuni aprinşi. De o incisivitate că dacă ai fi Jean

Dutourd[1] sau Michel Droit, ai introduce cuvântul în dicţionar (îndesând bine, ar intra, sunt convins).

Cătuşele îi atârnă de o încheietură. Constat atunci un lucru căruia nu-i dădusem atenţie puţin mai înainte. Are degetul mare al mâinii stângi tăiat chiar de la bază. Atunci, îţi dai seama că i-a fost uşor să-şi tragă mâna din brăţară!

Steaua pe care o poartă n-a fost desprinsă dintr-un pom de Crăciun. E călit în luptă, artistul. Ia uite, „călit" nu l-am mai întrebuinţat până acum. Sunt mulţumit că mi s-a ivit ocazia. Am citit adesea acest cuvânt prin cărţile frumoase bune de colorat ale domnului Robe-Brulée, şi îmi făcea poftă, dar nu ştiu de ce nu îndrăzneam să-l folosesc. Îmi spuneam că, pentru a mânui un asemenea cuvânt, ar trebui să fii într-adevăr profesionist. Şi pe urmă, vezi tu: am prins curaj. Să trecem peste, şeriful e călit în luptă. Şi deloc comod!

Îi strigă adjunctului său să se apropie. Celălalt se prezintă.

Şeriful, ţinându-mă tot timpul sub bătaia armei, ia cheile cătuşelor din buzunarul lui Laurel şi-l eliberează cu cele patru degete care-i servesc de mână[2].

– Acum, Hardy, mergi şi goleşte-i buzunarele ticălosului ăsta, n-am chef să ne mai dea bătăi de cap!

Băiatul, care nu mă are la stomac, se grăbeşte să execute ordinul. Banii, cheile, sesamul şi alte umile unelte aflate în buzunarul unui bărbat, se îngrămădesc pe masa mică, lăcuită a camping-carului.

Şeriful controlează toate astea cu un singur ochi, în vreme ce continuă să mă observe cu celălalt. Omul care-şi poate disocia privirea fără a fi atins de un strabism grav divergent, îşi limitează puţin riscurile existenţei.

– Faci o greşeală, şerifule, habar n-aveam de cele două cadavre aflate în lăzile banchetelor.

– Ai să povesteşti toate astea judecătorului, nu-s eu...

---

[1] *Jean Dutourd* (1920) – scriitor francez, combate mediocritatea şi ideile preconcepute. (n.tr.)

[2] Dacă n-aş face cărţi, cred că aş începe să scriu: îmi place la nebunie. (San-A.)

Şi tace brusc, alertat de un mic obiect pe care Laurel tocmai l-a scos din buzunarul meu. Ghiceşti ce-ar putea fi? Nu? Vechiul etui de ace pentru cusut pe care l-am descoperit în BMW-ul lui Liloine.

Întinde mâna spre el.

– Asta îţi aparţine?

Pot formula două răspunsuri posibile. *Da* sau *nu*. De ce oi avea sentimentul că alegerea mea va avea o importanţă capitală? Mereu aceste intuiţii care mă răsucesc şi mă învârtesc.

– Da, fac eu, hotărât.

Şi-mi ofer luxul de a adăuga:

– Al cui veţi fi vrând să fie?

Schimbare de situaţie! Şeriful îşi pune revolverul în teacă şi deschide etuiul.

– Trei ace! exclamă el. Dintre care unul are urechea aurită.

– Ei şi? ripostez eu.

Dondăne, pocăit:

– Îmi pare rău... de ce s-a întâmplat; am fost victima unor delatori care încearcă, probabil, să vă facă rău.

Execut un gest nedefinit, jumătate în glumă, jumătate în serios.

– Să nu mai vorbim despre asta, şerifule.

Pe bietul om îl trec toate năduşelile.

– Chiar aţi... aţi trece cu vederea ce s-a întâmplat?

– În ceea ce te priveşte, şerifule, da.

Mai că ar vrea să-mi sărute mâna, să se prosterneze în faţa mea, să-mi propună o pipă plină de afecţiune în chip de calumet al păcii.

– Mulţumesc, rosteşte el. Dacă mi le-aţi fi arătat (face un gest spre acele de cusut) imediat, am fi evitat toate aceste neplăceri penibile.

– Poate că am avut motivele mele să n-o fac, nu? obiectez eu sever.

Se clatină ca un ursuleţ panda atârnat de un parbriz.

– Natural.

Un laş, dragă interlocutorule, de parcă viaţa lui ar fi depins de bunul meu plac. Ei comedia naibii, ce să însemne acest etui pentru ace de cusut?

În capul meu, gândurile încep să fermenteze, să facă spume, să tremure de nerăbdare. Misterele plouă cu găleata. Mă chinuie. Cele două cadavre! O vendetă? Cineva a vrut să-l răzbune pe Liloine, dar cine? Ticălosul de Boggy?

Cine îi decapitează astfel pe oameni? Echipa de ucigaşi ai lui Lamotta? Şi acest etui pentru ace, a cărui simplă vedere i-a paralizat pe poliţişti, i-a transformat în mieluişei behăitori, ce putere misterioasă zace în el?

– Am putea face ceva pentru dumneavoastră, domnule? se informează şeriful.

– Să mă duceţi la Overdose City dacă e posibil.

– Cum să nu! Şi... camping-carul?

– L-aţi găsit abandonat aici unde se află, aşa să scrieţi în raport.

– Foarte bine. Negreşit.

Nimic mai simplu, amice! Ţi-a intrat gutuia în gură, nu?

Ca întotdeauna, ţi se oferă două căi. Cea a raţiunii şi cea a nebuniei. Tu mă cunoşti prea bine, întotdeauna o apuc pe cea de-a doua: din spirit sportiv, pentru a-mi satisface gustul de risc şi din bravadă. Dar acum, ezit.

Ajungând pe strada mare, sinistră, din Overdose City, îmi spun: „Să mă întorc la Lamotta, flancat de cei doi poliţişti, pentru a încerca să cultiv efectul surpriză, sau să merg cuminte la maşina amicului Stone şi să mă întorc la New York?"

Înclin spre opţiunea securităţii. Lamotta e un dur care oricum nu va vorbi. Dacă i-aş face din nou o vizită, aş risca să fiu răpit pentru a doua oară cu mai puţine şanse de a o scoate la capăt cu bine.

La alde Stone, toată lumea e afumată şi zace în somnolenţa de după beţie. Când dă cu ochii de mine, Grace se miră foarte. Şi-a înecat eşecul amoros în băutură şi ai zice că are câte trei ochi în fiecare orbită.

– Hello – mi se adresează ea, ce-aţi făcut cu chinezeii?

Cu o voce de putinei când începe untul să se adune.

– S-au întors la Pekin, îi răspund.

Încerc să-l recuperez pe şofer, dar prea e criţă pentru a putea

conduce. Atunci, ajutat de un bătrân cumsecade şi sobru, îl car până la maşină, eu fiind cel care se aşează la volan, scurtând la maximum ceremonia de rămas bun dintre negrul cel gras şi familie.

E întuneric bine când ajung pe Five Avenue de Beethoven. La New York problema e că-i foarte greu să parchezi. Atunci mă debarc în parchingul privat al imobilului, îndes două sute de dolari în buzunarul lui Stone şi-l las în voia viselor lui erotice sau gastronomice. Ce stupoare când are să se trezească!

Ascensorul mă poartă până la apartamentul lui Marcus şi Betty vine să-mi deschidă. E în lacrimi. Grăsana e plânsă, ceea ce-i face nişte ochi roşii ca două clitorisuri în ordine de marş.

Nu-mi lasă timp să-i pun vreo întrebare:

– Domnu' a murit! hohoteşte draga de ea, prăbuşindu-se în braţele mele răzbunătoare. Domnu' e mort.

Vestea, deşi mă aşteptam, mă ia pe neaşteptate! Ceea ce încerc e un frig interior imens, iar pe urmă un val de amintiri disparate îmi răbufnesc din memorie ca sângele dintr-o arteră secţionată. Satul nostru cu casele de chirpici, găinile ciugulind pe mijlocul uliţei, cocoşii care le călcau care mai de care. Cârciuma primăriei şi perdeaua ei din mărgele, vara, dinaintea găurii negre a intrării. Mirosea a limonadă. A bălegar. Tatăl lui Marcus bătea potcoavele încinse la roşu. Caii pufăiau de îndată ce căpătau încălţări noi. Era o pasăre care prevestea ploaie şi alta care confirma timpul frumos. Turturelele cumetrei Béranger, mercerie şi ziare. Şi pe urmă, fata pe nume Marchandise în burta scobită a sălciei celei mari, lăsându-se pipăit fără prea multe fasoane. După aia, nici nu ne mai simţeam degetele. Şi înmormântările cu copiii din cor, cu preotul bătrân, albinele şi toate mirosurile. Marcus îmi răscoleşte inima cu atâtea şi atâtea amintiri. N-aş mai sfârşi desfăşurând panglica fericirii de altădată. Cum e cu putinţă ca în decursul unei copilării să aduni aduceri aminte care să dureze toată viaţa?

New York-ul a rămas pustiu. Ce mai caut eu aici? La ce bun să mă mai războiesc? Să mă mai bat cu răufăcători ieşiţi din comun, lipsiţi de mentalitatea celor cu care am de a face pe la noi?

O dau la o parte pe Betty pentru a intra în apartament. Béru e la bucătărie ocupat cu înfulecatul. În cămaşă, cu pălăria împinsă pe ceafă, un pantof scos, *because* îl doare unghia intrată în carne.

– Ah! Tu erai! Ştii că prietenul tău a decedat? Condoleanţe.

– Când s-a întâmplat?

– Imediat după masă. Infirmiera blondă şi frumoasă a venit să caute cearşaful în care a ţinut el să fie învelit. S-ar părea că nu a suferit. S-a stins...

– Ca o lampă care nu mai are gaz, ştiu! las-o baltă.

Mă aşez în faţa Grasului, şi durerea pune stăpânire pe mine. Îmi plâng prietenul din copilărie. Lacrimile sunt igiena sufletului. Trebuie să le laşi să-ţi cureţe suferinţele.

Mişcat, Béru mă bate pe braţ.

– Lasă, lasă, băiete, îngână el, trebuie să te scuturi. Uite, mănâncă nişte cârnăciori în memoria lui. Provin din Sarthe; prietenului tău nu-i prea cădeau bine produsele prefabricate ale mâncătorilor de rahat de pe aici. Rămăsese francez. Ştia să trăiască. Şi vinişorul ăsta de Bourgogne, Tonio? Ia înmoaie-ţi puţin nasul şi ai să vezi că iar ai să prinzi gust de viaţă, parol!

Ce-i mai frumos e că-i dau ascultare, fiindcă o foame de căpcăun îmi scormoneşte măruntaiele.

– Să fie într-un ceas bun! jubilează Enormul; dacă mănânci ai să uiţi. M-am dus chiar eu în persoană să cumpăr o friptură dintr-o piaţă din cartier. Era sub ciolofan şi are un gust de închis; dar cu un strat zdravăn de muştar, merge.

Pălăvrăgind întruna, începe să mă servească el, pentru că Betty, zdrobită de durere, nu mai e bună de nimic. A rămas sprijinită de bufet şi continuă să plângă la înaltă tensiune.

– După ce mâncăm, am să-ţi arăt ceva descoperit de mine.

– Ce anume?

– Surpriză, tipule.

– Şi ceilalţi prieteni ai noştri?

– Nici o veste de la Roşcovan.

– Mă nelinişteşti!

– Nu eu, el! mă rectifică.

– Jérémie?

– E la Boggy.

– Ce face acolo?

– Îl îngrijeşte.

– De ce l-ar îngriji, e bolnav?

– A dat de dracu'.

Bérurier îşi închide degetele, îşi mângâie pumnul astfel obţinut şi adaugă:

– În fine când zic că a dat de dracu' trebuie să înţelegi că a dat peste mai mulţi, ca urmare a găselniţei despre care-ţi vorbesc. Dar ai să vezi tu imediat. Mănâncă!

După ce am terminat masa, Maiestatea sa îşi îmbracă pantoful delincvent şi mă conduce spre camera mea. Trecând prin faţa lui Betty, îi porunceşte cu asprime:

– Make the vesela and go to your bed ca să boceşti, cucoană. De atâtea ore de când ai dat drumul la robinet, am început să mă simt ud, fir-ar al naibii!

Furios, mi se adresează:

– Îţi dai seama că tipa a refuzat să-mi înmoi biscuitul sub motiv că e în doliu! Adevărul e că nu suport fasoanele! Nu toate argumentele sunt bune să-ţi taie cheful! Apropo, trebuie să-ţi zic o chestie: nu l-am mai văzut pe Duvalier de azi dimineaţă.

– Eu, da, îl asigur.

– Apropie-te, San-A!

Grasu s-a aşezat pe perna mea. Moliciunea scaunului improvizat incitându-l, trage un vânt pentru catedrale gotice. Îmi propun să nu uit şi să întorc pe partea cealaltă tragica pernă, când m-oi culca.

– Vino mai aproape! insistă fenomenul ratat.

Intrigat, îi dau ascultare.

– Uite-te acum la lampa de pe noptieră.

Încep s-o examinez.

– Ai văzut despre ce-i vorba?

Astfel ghidat, nu-mi trebuie prea mult timp ca să descopăr un microfon mic pitit în pompoanele abajurului.

– Datorită fleacului ăsta, tot ce-am vorbit noi aici a fost ascultat sau înregistrat, declară Mamutul.

– Cum de-ai descoperit secretul, Grasule?

– Un concurs de împrejurări, declară Béru. Am venit în camera ta biscotte am vrut să-i telefonez Berthei mele în linişte, având cuvinte tandre să-i spun, din cauza depărtării care-mi îndurerează inima. Fac numărul şi vin să mă aşez pe patul tău, aşa cum stau şi acum. N-am ţinut seamă de fusul oral şi am găsit-o pe Berthy dormind cu Alfred, presupun, fiindcă am impresia că i-am recunoscut vocea. Mă ia la zor că nu-i o oră să scoli oamenii din somn. Eu, furios, îi trântesc telefonul în nas cu atâta violenţă încât aparatul a lovit abajurul, iar el a produs un zgomot metalic. Te prinzi?

– Perfect.

– Mă uit cu atenţie şi dibui microfonul.

– Bravo! Pe urmă?

– Dacă te uiţi bine, ai să vezi că un fir foarte subţire e lipit de firul electric, şi merge direct la priză.

– Văd.

– Priza asta pare să fie o priză multiplă, constaţi, uită-te sub pat?

– Într-adevăr.

– Ei bine, nu, dragule! În realitate priza multiplă e un releu. M-am dus să-l previn pe Blanc care mi-a venit în ajutor. L-aş fi preferat pe Mathias, care tu îi cunoşti ştiinţificăriile de toate neamurile, dar în absenţa lui, am încercat să halucinez misterul eu împreună cu cioroiul.

– E rău că-i spui „cioroi", dar e bine că o faci în faţa mea, îi strecor eu.

– Din greşeală, se scuză Béru, am vrut să zic cioroiul şi cu mine. Individul pretinde că receptorul nu poate bate pe o rază prea mare, din cauză că releul e mic. Şi atunci, am scotocit în tot apartamentul. Zero! Pe urmă, ne-am urcat în garsoniera lui Boggy. L-am percheziţionat până n-am mai putut, dar pe neaşteptate a sosit deşiratul. Doamne, ce

tărăboi s-a iscat... Ştii că şi-a scos cuţitul ca să mă perforeze? Ha, ha, habar n-avea el peste cine a nimerit! Am mai administrat eu pumni în viaţa mea, dar ca ăştia, zău că ar trebui înscrişi în cartea recordurilor! Nu mai are nas, dar deocamdată n-are rost să-l internăm în spital. Dacă mâine o să fie tot în comă, o să chem un vraci.

– Aţi descoperit receptorul la el în cameră?

– Nu. De altfel, dacă îţi aduci aminte, am mai căutat pe la el şi ieri.

Nu pot să nu observ:

– Prin urmare, individul care a pus acest microfon acum ne ascultă?

Rotofeiul sforăitor începe să râdă.

– Drept cine mă iei? Prima mea reacţie după ce am descoperit microfonul a fost să-l desfac şi să-i scot capsula sensibilă.

Incitat, plesnesc din degete.

– Grasule!

– Te ascult?

– Mi-a venit o idee!

– Nu chiar aşa repede, o să ţi se încingă capul ca Sahara!

– Dacă nu-i Boggy cel care a amenajat acest Watergate în miniatură, trebuie că-i altcineva.

Se hlizeşte la mine:

– Acum chiar că ai crescut în stima mea, isteţule!

Puţin îmi pasă mie de sarcasmele lui demne de milă. Fleacuri ca astea trezesc doar indiferenţa şi o uitare rapidă.

– Acel altcineva, nemaiauzind nimic va presupune două lucruri: fie adevărul, respectiv că microfonul a fost descoperit şi neutralizat, fie că e în pană ca urmare a unui contact prost făcut. Ca să ştie cum stă, va veni să facă o discretă verificare.

– Înţeleg unde vrei să ajungi. Trebuie să mă ascund în camera ta?

– Poate nu chiar în camera mea, ci în cea alăturată, care este biblioteca. Trebuie făcută o gaură în peretele din faţa lămpii şi să cşti bine ochiul tău care vede mai bine.

– Dar dacă pelerinul în chestiune a şi venit să verifice?

– N-avea nici un motiv s-o facă, pentru că am fost absent. Abia după ce am să ies de aici va trebui el să reacţioneze, dacă îmi urmăreşte mişcările.

Mamutul, înainte de a se ridica de pe perna mea, o onorează cu o ultimă băşină cu repetiţie, ca de cal. Gen salvă jugulată.

– Mă duc să caut cutia cu unelte din bucătărie. O să fie groaznic dacă n-am să dau peste o bormaşină. Şi tu încotro o iei?

– La spital să-i aduc lui Marc un ultim omagiu.

Şi durerea mea începe iar să plângă. Lacrimile sunt întotdeauna importante în momentul în care le verşi.

Dar americanii ăştia sunt complet smintiţi! Aflu de la spital că prietenul meu se află la morgă şi că aceasta e închisă până mâine dimineaţă, dată fiind ora înaintată.

E aproape miezul nopţii şi mă regăsesc singur în imensul oraş infernal, care continuă să se agite şi să gâfâie sub luminile becurilor. Aici viaţa nu se întrerupe niciodată. Mulţime, baruri, taxiuri, magazine. Şi acele mii de firme care întinează străzile! Şi acele mii de feţe multicolore, pentru o clipă unificate prin cruzimea lividă a neoanelor.

Descumpănit, Antoine! Indecis. Blegit. Puţin învins. O Doamne, ce durere ciudată!

În dimineaţa asta, părăsind spitalul am oprit un taxi pentru a mă duce la Overdose City. Şi acolo, am descoperit destule! De ce să pretind că sunt învins, când am obţinut un asemenea avans? Ce-i cu mine de fac un complex de incapacitate, atâta vreme cât carburaţia e excelentă? A prins capătul bun al firului, comisarul.

Hai, Tonio! Dă-i bătaie! Ai să-l poţi răzbuna pe prietenul tău!

Fac un pas în afara trotuarului şi ridic un braţ. Un taxi galben opreşte imediat.

De ce oi fi plecat de la Liloine fără a-i relata lui Béru necazurile prin care am trecut în Pennsylvania? De ce n-am pomenit nimic de Lamotta, de etuiul magic, de moartea lui Duvalier şi a negrului aceluia înalt care a luat turnul Eiffel drept un termometru cu mercur?

Chiar vrei să-ţi spun?

Am uitat.

Da, dragă, cum ai auzit: am uitat. Decesul prietenului meu să-mi fi tulburat minţile?

Taxi-driver-ul e un alb scund şi prefăcut, slăbănog, cu un aer nemulţumit şi plin de ticuri neliniştitoare dintre care principalul îl face să mişte din cap din treizeci în treizeci de secunde. Inutil să angajezi o discuţie cu el. Nu-i un guraliv. Fiecare la locul lui în maşină. Cum n-am nimic să-i spun, se potriveşte de minune. Se vorbeşte atât fără a se spune nimic! Uneori, sunt îngrozit de atâta insignifianţă! Toată saliva asta irosită, care ar fi fost aşa de bine folosită în dragoste! Dar nu, ei trebuie să toarne cuvinte, cuvinte, cuvinte! Indiferent ce fel, dar să facă zgomot, să povestească ceva, să uite de timpul urât şi de bolile care-i macină.

Nu-ţi vine a crede, dar ce consum de energie! Dacă oamenii ar tăcea ar deveni mai productivi, dar în orice caz mai inteligenţi. Se prostesc trăncănind. Şi tot trăncănind, încep s-o ia razna, cum se zice pe la noi (nu-i aşa, Marcus?). Şi tocmai din cauza asta, cu cât trece mai mult timpul, cu atât scriu mai mult şi tac mai mult. E atât de confortabil să-ţi ţii gura, la o masă, de exemplu, când toţi s-au adunat, şi-şi taie vorba! Fiecare îşi pregăteşte ce va avea de spus, fără să-l asculte pe cel care a cuvântat mai înainte. Duelul ăsta monstruos! Încet, încet ajungi să nu mai ai chef să te întâlneşti cu nimeni. Dacă tu nu vorbeşti, de ce să te duci şi să asculţi?

Mă toropeşte somnul în maşina galbenă a prefăcutului. Oboseala, emoţiile. America mă plictiseşte! Ce idee să vii ca s-o cucereşti când eşti născut între Grenoble şi Lyon, când ai făcut avere aici, când bătrânul tău părinte te aşteaptă, iar femeile sunt gata să ţi se ofere? Când poţi merge şi mânca delicatese în locuri atât de apropiate unele de altele!

– Aici e?

Ce glas de arhanghel mă întreabă? Descriu un viraj pe o aripă. Mă ridic pe bancheta desfundată împuţită de sudoarea a două generaţii. Mutra de asasin a şoferului este întoarsă spre mine. Ies la suprafaţă.

– Vorbiţi, aici e, da sau nu? se oţăreşte el.

Mă uit pe fereastră. Zăresc copacul cel mare, casa luxoasă, şi grădina plină de verdeaţă.

– Da, da. Aici e. Puteţi să mă aşteptaţi?

– Imposibil.

Renunţ să-l mai conving. Oftând, îi întind banii pe care el îi înhaţă, aşa cum un cameleon înghite o muscă, dacă îndrăznesc să spun aşa.

Pe când el se pregăteşte să-mi dea restul, arunc o privire spre casa Ceciliei. Ia uite, e aprinsă lumina şi jos şi sus. Să aibă loc vreo recepţie? Aşa s-ar părea, fiindcă în faţa casei staţionează două maşini.

Ceva (sau mai curând cineva: piticul meu) îmi şopteşte că toate astea ar putea să prezinte un interes cert, respectiv un anume interes. O expresie care mă face să râd în şuete, studii, trăncăneli e „vom vedea mai departe", sau „vom reveni", „vom aborda subiectul în cele ce urmează". Şi până la urmă, îţi dai seama că nu se mai „revine" şi nici „nu se mai abordează subiectul" cu nici un preţ. Astea-s artificii, nori artificiali ai discuţiilor, manevre ipocrite pentru gogomani naivi (pleonasm).

Eu, când te anunţ că „vom vedea mai departe", „vedem mai departe". Nu-l las niciodată baltă pe cititor. Îi furnizez, îi livrez totul la timpul şi ora cuvenită.

Bun, îţi aduc la cunoştinţă că despre serata de la Cecilia am să-ţi vorbesc mai târziu, voi reveni, voi aborda subiectul în cele ce urmează. Deocamdată, examinez cele două maşini, amândouă înmatriculate în Statul New York: Una este un Chevrolet banal, cealaltă un Porche memorabil, negru, decapotabil, dar capotat în prezent; echipat cu telefon. Mie ideile mi se nasc pe nepusă masă. Văzând acest telefon aşezat pe consola centrală, gândul că m-aş putea servi de el mă ia cu asalt. Dar ca să telefonez cui? La ora exactă? Lui Béru, ca să aflu dacă Mathias s-a întors? *Nada*! cum zicea amica Esmeralda.

Atunci, ştii ce? Frumosul Antonio îşi scoate carnetul cu minuni. Am notat aici toate datele protagoniştilor acestei afaceri. Găsesc ceea ce caut *of course*. Formez numărul.

Aud zbârnâitul telefonului în dublu exemplar: în receptor, ceea ce

e logic, dar şi în casă, pentru că pe Cecilia o sun. La al treilea apel ridică şi-i aud timbrul delicat al vocii care anunţă: „Cecilia Heurff, vă ascult!"

Eu îmi modific glasul la fel de uşor cum un negustor care vinde maşini de ocazie le modifică kilometrajul, ireparabil ultraj. Aleg o vorbire dulce şi uşor peltică de asiatic.

– În privinţa francezilor nu merge treaba deloc bine, rostesc eu în viteză. L-au masacrat pe Boggy şi...

Întrerup legătura. Faptul dramatizează şi mai mult apelul. Îmi place să arunc o piatră într-un banc de peşti. Nu-i răneşte, dar îi sperie. Şi atunci se împrăştie ca să revină ceva mai târziu pentru a verifica dacă a luat foc lacul sau nu.

După ce ma produs acest mic efect, părăsesc Porche-ul şi, îndoit de mijloc alerg până la verandă şi mă ascund într-un boschet cu flori trecute. Cecilia a coborât storul californian pentru a nu se vedea înăuntru dar ultimele lame se opresc la doi centimetri de partea de jos a geamului, ceea ce îmi oferă o priveliştе asupra salonului acestei doamne.

Fermecătoare reuniune, într-adevăr. Invitaţii sunt în număr de trei. Îi recunosc pe doi dintre ei. Să ţi-i spun? Ce zici, fată frumoasă, te-ar interesa să afli? Ce-mi propui în schimb? Nimic? Îţi baţi joc de mine, drăgălaşo! Ascultă, fă măcar un gest. Arată-mi chiloţii, de exemplu. De acord? Oh! Doamne, tu numeşti asta chilot? Dar e o poşeţică de fetiţă care merge la prima împărtăşanie, dragă! Nu ţi-e teamă că-ţi răceşte comoara aşa de sumar îmbrăcată? Dacă ţi-ai pune un plasture pe cutia de scrisori, te-ai simţi mai confortabil! Nu te-ai uitat în oglindă să vezi cum se pierde danteluţa printre pliuri, Ninette? Slipul tău e cât o batistuţă. Robert Schumann nici nu şi-ar putea şterge nasul cu ea! Dar ai dreptate, e suficient. Şi atât de sugestiv că o să-mi explodeze amigdalele! Ştii că e mai bine decât nimic? Mult mai bine! E în regulă, eşti servită dar tu gândeşti nu glumă. Cu acest delicat triunghi al dragostei desfăşori o activitate intelectuală intensă. Fără imaginaţie amorul n-ar fi decât un dans al săbiei. Ai făcut bine că l-ai ales alb, nimic nu poate fi mai frumos. De mare clasă. Te poţi duce la alde Rothschild cu capul sus, n-ai să faci explozie. Fiindcă ai fost fair-play, am să mă execut.

Cei trei invitaţi ai Ceciliei sunt: un tip înalt, pleşuv, elegant şi afectat pe care nu-l cunosc; fermecătoarea infirmieră blondă a bietului Marcus şi... Pe asta ţi-o servesc ca fel de bază. Mai arată-mi puţin chilotul, şi îţi garantez că merită. Admirabil, mersi! A treia participantă la serată nu-i alta decât doamna văduvă Cower; da, nevasta lui Harry Cower, care a fost primul decapitat în această teribilă afacere. Matroana cu care am făcut dragoste când am descoperit, după ea, cadavrul tronsonat al omului ei! Să-ţi vină rău, nu? Noutatea te-a lovit în moalele capului, nu-i aşa?

Cele patru persoane discută aprins.Geamul e prea gros ca să aud ce se vorbeşte, dar pariez că e în raport cu telefonul meu intempestiv. Cucoanele sunt mai vehemente decât bărbatul, ca întotdeauna, deşi până la urmă, tipul e cel care ia o hotărâre şi ridică telefonul.

Lui mandea, în mijlocul boschetului bizar, îi merge mintea, durere mare, în ciuda imensei oboseli care îi apasă dovleacul.

Mă interpelez într-o manieră familiară. Îmi spun între patru ochi: „Ce-ai face tu în locul meu, artistule, o dată ajuns în acest punct culminant al povestirii de o bogăţie să faci pe tine?"

Şi ştii ce-mi răspunde celălalt eu al meu? Îmi spune textual următoarele: „Prostănacule, priveşte, Porsche-ul aparţine bărbatului, poţi să fii sigur. Deci, Chevrolet-ul este al uneia dintre cele două femei. Fiindcă îmi pui întrebarea, eu, în locul tău, aş merge să mă ascund în partea din spate a maşinii mari. Aşa se procedează întotdeauna într-un roman de acţiune şi de suspans, de ce te-ai lipsi de cea mai nobilă şi cea mai performantă cucerire a unui scriitor de romane poliţiste? Dacă, la plecare, individa care conduce respectiva maşină nu-şi dă seama de prezenţa ta, îţi joci partida cu ea în câmp deschis. Dar s-ar putea ca amândouă femeile să urce în aceeaşi maşină. În care caz, ai să-ţi joci partida cu ele (doar „le"-ul de la plural e singura diferenţă)".

Fie vorba între noi şi fundul damei care vinde ziare în gara Sainte-Flatulence, consider că vorbeşte straşnic eul meu. Întotdeauna a fost o umbră de sfat bun, iată de ce nu mă despart niciodată de ea, doar pentru o scurtă clipă, când este amiază şi mă aflu în plin soare.

Bun, perfect, mă întorc la maşini şi intru în Chevrolet. E un model cu două portiere, deşi cea din spate e mai îngustă, *you see*.

Rămâne de făcut partea cea mai neplăcută: aşteptarea. Dar ţi-am mai explicat de nenumărate şi nenumărate ori că am darul răbdării în asemenea cazuri, eu ăla care dau imediat în clocot. Încep să navighez pe unda tulbure a gândurilor mele. Să revăd oameni, locuri care îmi sunt dragi. Să eşafodez proiecte. Să filozofez asupra prostiei universale, dar mai ales să visez la femei superbe, vicioase şi înfocate: la cele pe care le-am cunoscut, şi la cele pe care le voi cunoaşte într-o zi. Vor avea pentru mine chiloţi impregnaţi de parfumuri fine şi sexul adânc ca un mormânt în care s-ar cufunda mister Melesteu, acest erou cu ciocul lung fixat pe un gât lung.

Să-ţi spun cât timp s-a scurs până la venirea şoferiţei, mi-e imposibil. Spiritul meu vagabondează. Ştiu că mă gândesc la Franţa, şi în consecinţă, la mama, la Marie-Marie, la Antoine Blondin, la muştarul Amora extra-forte, la Conciergerie, la pânzele lui Amthieu, la Turul Franţei, la Antoine Blondin, la biserica Saint-Chef, la un mic hotel de pe strada Chalgrin (dacă Chalgrin nu moare), la un butic drag aflat în galeria Argue din Lyon, la formidabila Andrée, care mă sugea aşa de bine în serile de toamnă sub podul Lafayette, la mama, la Antoine Blondin, la ciulamaua de viţel a mamei, la un prost bătrân, de care am mai pomenit *in this book* (dar vreau să-l uit pentru totdeauna, ceea ce nu va fi greu deloc), la turnul Eiffel (nu la cel băgat în popoul lui Marcus: la cel adevărat), la mâncarea de peşte de la Tétou, la Jean Valjean, la Château d' Yquem – 1967, la războiul de o sută de ani, la bordelul cucoanei Ripaton, la fotografia preşedintelui Albert Lebrun din Almanahul Vermot 1938, la strada Croissant, la surâsul din colţul gurii al lui Philippe Bouvard, la insula Saint-Louis, la casa lui Aillat unde mi-a murit puţin din tinereţe, la Bourgoin-Jallieu, la strângerea de mână a defunctului meu tată, la Albert Préjean, la fiul morarului, prietenul meu, la acea mansardă unde grăsana Ilda mă călărea pe când eu stăteam pe un scaun, la Antoin Blondin, la maşina decapotabilă la care am îndrăznit să gândesc în timpul unei anumite înmormântări, la o groază de alţi oameni şi alte lucruri, la viaţa mea, ca să zic aşa şi cum ai fi vrut să fac altfel?

Dar, după această ninsoare de gânduri, după aceşti munţi înnouraţi de gânduri, răsună un zgomot de voci şi de paşi. Prind din zbor frânturi de fraze: „Să aşteptăm ce va avea el de spus..." „Vorbim mâine"... „Oricum ne vedem la împrăştierea cenuşii". Acum, un râs general salută ultima replică. Mă străbate un fior.

„Împrăştirea cenuşii"... Prietenul meu ajuns cenuşă! Dragul Marcus de altădată. Pescuitul nostru de raci. Într-o zi am adormit pe malul pârâului, în timp ce el tocea la istorie. La un moment dat, s-a ridicat şi s-a dus să ridice „balanţele" mele. Înăuntru erau doi raci frumoşi pe care el i-a răsturnat în căldăruşa lui. Asta m-a scos din sărite şi am început să vociferez ca un vânzător egiptean. Atunci, fără să scoată o vorbă, Marcus s-a întors la căldăruşa lui şi i-a vărsat conţinutul într-a mea, turnând şi ceea ce pescuise el. Opărit, umilit, am aruncat toţi racii în râu. Ne-am adunat bagajele în tăcere. Şi, pe drumul de întoarcere am început să râdem amândoi de mutrele noastre bosumflate. Da, da, Marc, frate iubit, îmi amintesc de toate. Şi acum, tu zaci mort, la câţiva kilometri de aici, în morga unui spital american. Mâine vei fi redus la cenuşă! La cenuşă! Ce idee. Noi suntem catolici din naştere, fir-ar să fie! Pentru noi ăştia, finalitatea o reprezintă viermii. Deloc apetisant, dar suntem supuşi acestei fatalităţi. Ne descompunem pe încetul în mormânt, frate Marcus. Se operează un cumplit strip-tease: pielea, carnea şi voi, oase, vă veţi transforma în ţărână! Ars, e fără îndoială mult mai igienic, dar impertinent. Ţi-ai pierdut respectul faţă de părinţii care te-au conceput, te-au prelucrat, te-au fabricat aproape aşa cum se ţese o tapiserie. Iar tu distrugi printr-o flacără monstruoasă acest dar infinit. Nu, nu, prietene! Viermii! Viermii! Camarazii noştri. Ei sunt cei care ne prelungesc, dacă stai să te gândeşti. Ei cei care ne fac să mai mişcăm o ultimă oară. Îi salut de pe acum. Bine aţi venit „la mine", viermi albi plesnind de sănătate. Aşezaţi-vă la masă şi consumaţi, ceea ce şi aşa s-ar fi consumat! Poftă bună, fii ai muştelor!

Nu văd cine ia loc în Chevrolet. Tot ce ştiu e că-i doar o singură persoană.

CAPITOLUL NOUĂ

Care va face istorie!
Chiar şi curmale!
Mai întâi pentru că e o continuare admirabilă
a capitolului opt, şi apoi pentru că pregăteşte,
nu mai puţin admirabil, capitolul zece.
Dacă l-aş fi putut citi înainte de a-l fi scris, mi-aş fi pus
mai puţin creierii la stors.
Degustă!

În timp ce Chevroletul rulează, eu calculez (cum mărturisea o locatară a madamei Claude). Trec în revistă cele trei personaje care se aflau la Cecilia şi îmi spun că, dacă barbatul era însoţit, putea fi numai de infirmiera blondă, atât de superbă. Vaca aia de văduvă n-avea cum să-şi introducă hoitul într-un Porche Carrera fără a fi în prealabil cioplită. Deci, conversaţia o voi purta cu mama-mare. Nu-mi pare rău! Ieri, mi-a făcut-o bătrânica! Felul în care m-a violat subit! Iar eu, idiot frumos în puterea vârstei, chiar o credeam trăsnită în moalele capului de spectacolul soţului ei decapitat! Crede-mă, numai eu sunt în stare să înghit farse de un asemenea gabarit! Sunt bun să comand costume prin corespondenţă sau să cumpăr acţiuni ale zăcămintelor petrolifere din parcul Montsouris!

Dama a dat drumul la radio şi muzica se pune pe vociferat mai să fisureze tabloul de bord! Părăsim aglomeraţia în care locuieşte Mrs. Heurff cu nimfomana ei, luminile se răresc şi dispar. Viteza creşte. Încerc în minte să reconstitui drumul până la New York. Îmi amintesc că pe la jumătatea drumului se traversează un gen de lagună. Marea pătrunde în interiorul uscatului şi e emailată de mici insule urbanizate

legate între ele de poduri arcuite. În acest sector ar trebui să intervin. Locul e pustiu. I-aş porunci şoferiţei s-o ia pe unul dintre aceste poduri şi am circula prin arhipelag până la descoperirea unui locuşor propice.

Continuu prin urmare să-mi rod zăbala. Păcat că nu dispun de o cagulă, fiindcă tare aş mai fi vrut să-mi păstrez anonimatul.

Maşina merge în viteză, dacă pot spune: după exemplul tânărului cântăreţ, care-şi caută drumul. Rulând peste un pod, provoacă o vibraţie. Am ajuns!

Mă desfăşor pe tăcute. Radioul acoperă zgomotul slab al mişcărilor mele. Muzica a încetat şi un individ transmite ultimele ştiri. Mereu aceleaşi: Iranul, Gorbaciov, Congresul, base-ball-ul.

Îmi scot revolverul din buzunar. Şi pe urmă, ştii ce? Sistemul D al lui Antoine: îmi slăbesc cravata, o ridic până în dreptul frunţii şi o fixez acolo. Cele două capete îmi cad peste faţă. Suficient pentru a-mi masca încântătorul fizic de seducător. Trebuie să-ţi meargă mintea, nu? Probabil că arăt chiar înspăimântător prin suprarealismul meu.

Ajungem la un semafor, pentru că individa frânează şi lumini purpurii invadează interiorul maşinii. Atunci, mă ridic complet dintr-un salt şi avansez ţeava armei pe deasupra banchetei din faţă.

– Bună seara, fac eu.

Contrar tuturor pronosticurilor, cea care conduce maşina nu-i tanti Cower, ci tipul chel. A dat-o în bară frumosul comisar. Ce-aţi vrea, până şi minţile cele mai luminate se pot înşela, nu?

Omul tresare şi se întoarce.

– Priveşte drept înainte! îi poruncesc eu.

Îmi rotesc periscopul spre exterior. Iată-ne în lagună. O străbat un păienjeniş de drumuri şi poduri. E vorba de o zonă industrială. Pe anumite insule se ridică uzine, pe altele casele muncitorilor.

– Părăseşte drumul principal! îi ordon eu.

– Cine eşti dumneata?

– Ia-o la dreapta când semaforul va trece pe verde, eludez întrebarea.

În spatele nostru e un autobuz Greyhound, plin de oameni adormiţi. Trebuie că vine de departe, poate de pe cealaltă Coastă? Gâfâiala lui

chiar în urma noastră e neplăcută. Ai impresia că un monstru se ţine după tine.

– Ce vrei de la mine? insistă şoferul meu.

– Să găsim un loc liniştit, unde am să-ţi explic totul în amănunt.

E un bărbat elegant. Hainele lui sunt ultra şi miroase a apă de toaletă de cincizeci de dolari centilitrul. Pare a fi un intelectual, aşa cred.

Semaforul trece pe verde.

– Dă-i drumul: prima la stânga după pod, ia-o pe preselecţie!

Demarează. Dar într-o străfulgerare, îmi joacă o festă! Atâta hotărâre, sire! Chiar când se lansează maşina, deschide portiera, şi se aruncă pe burtă pe şosea, în vreme ce maşina se opreşte iar autobuzul din spate frânează în disperare ca să nu dea peste noi. Eu, în spate, mă aflu în postura celui mai celebru idiot din lume expus în muzeul de ştiinţe naturale. Practic strâns cu uşa, ţinând revolverul în mână. Complet prostit, frumosul tău Antonio, draga mea. Dacă erai pe cale să-i pregăteşti o cunună de lauri, păstreaz-o pentru o friptură de iepure sau de veveriţă când are să înceapă sezonul de vânătoare! Îl văd pe omul din Chevrolet ridicându-se şi alergând spre autobuz, exact în clipa în care şoferul deschide uşa pneumatică ca să ne ia la înjurături. Omul se prăvăleşte în deschidere.

Mi-a tras clapa! Ce să fac? Ascund revolverul sub bancheta din faţă şi escaladez spătarul lat. Iată-mă la volanul Chevroletului al cărui motor merge întruna. Nu-mi rămâne decât să apăs pedala! Ceea ce fac. Demarez ca o furtună. Trec peste pod într-o viteză nebună, virez prin faţa farurilor care-mi apar în faţă din sens opus pentru a intra pe strada din stânga pe care mi-o doream. Drumul îngust e mărginit de mare pe ambele părţi. Merge în unghi drept în direcţia unei enorme uzine iluminate. Arunc o privire în oglinda retrovizoare. Iată că mă urmăreşte o maşină! Nu autobuzul, un automobil particular. Să fie vorba de un tip oarecare, alertat de incident şi care mă filează? Sau e o simplă întâmplare? Uneori mai dai şi peste eroi. Îşi fac apariţia pe neaşteptate în mijlocul laşităţii universale care ne înconjoară. Se întâmplă foarte rar,

dar specia nu-i definitiv dispărută. Să fi nimerit chiar eu peste unul dintre ultimele specimene? Halal ghinion, nu?

Ajung în dreptul uzinei, fac la dreapta şi mă angajez pe un alt pod. În spate, urmărirea continuă. În ghinionul meu, am norocul să nu fie o maşină a poliţiei. Dacă ar fi fost sticleţi m-ar fi prins până acum, fiindcă Chevrolet-ul mi se pare cam leneş în privinţa motorului. Supapele lui au nevoie să treacă pe la Vaticanul automobilelor. Nu-mi place deloc cum funcţionează, iar când apăs prea tare pe accelerator, pe undeva patinează.

Intru pe o nouă insulă, unde se aliniază un coşmar de căsuţe joase şi sărăcăcioase, toate la fel în infinita lor mediocritate. În acest moment, maşina care mă urmăreşte începe să claxoneze nebuneşte. O face într-un ritm elaborat, de-ai zice că vrea să-mi cânte ceva. Dacă ascult cu atenţie, aş putea crede că e vorba de *La Marseillaise*, cântec vechi franţuzesc din secolul al optsprezecelea. Simultan, şoferul asociază acestui imn patriotic apeluri vehemente cu farurile. Maşina care mă urmăreşte trece înaintea mea, depăşindu-mă suplu. Am plăcerea să-i identific conducătorul: Mathias!

Să nu râzi, fiindcă mi s-au uscat buzele, în schimb inima îmi e în sărbătoare. Roşcovanul! Aici, în toiul nopţii!

A tras pe dreapta la câţiva metri înaintea mea. Fac şi eu la fel şi dau fuga spre el.

– Urcaţi repede, domnule comisar! îmi strigă profesorul Floarea-Soarelui.

Asta era şi intenţia mea!

O dată instalat alături de el, demarează în mare viteză. Ruginitul n-a fost niciodată un mare şofer. Are înclinări mult prea ştiinţifice pentru a savura bucuriile oferite de o maşină. Conduce ca tata-mare, ca pensionarii de duminică plecaţi să culeagă lăcrămioare prin pădurile din Ile-de-France, însoţiţi de bunicuţe care-i conjură să nu depăşească şaizeci la oră. Iată de ce nu m-a ajuns mai repede din urmă cu Fordul lui aproape nou.

Conduce cu dinţii strânşi, crispat pe volan cu ochii atât de căscaţi încât parbrizul le serveşte drept lentile de contact.

– Ia spune-mi, sfinte Cristofoare, nu ştiam că se mai întâmplă şi minuni în S.U.A.?

În loc să-mi răspundă, e din ce în ce mai atent. Încearcă să repereze în mijlocul arhipelagului drumul principal care duce spre New York. Îi vin în ajutor, pentru că simţul de orientare e înnăscut în mine.

– Ia-o la dreapta, Roşcovanule!

– Credeţi?

– Evident, altminteri ajungem la Chicago cât ai zice peşte.

Când dă cu ochii de naţională, i se luminează faţa şi-mi acordă o privire recunoscătoare, urmată de un sincer hohot de râs.

– Aveţi un fel foarte ciudat de a purta cravata. Parcă aţi fi Mac Enroe cu fularul legat pe frunte.

Ia uite, aşa-i. În frenezia acţiunii, pur şi simplu am pivotat capetele cravatei într-o parte. O aşez în poziţia ei originală.

Cel mai gălbior dintre cadeţii mei o apucă pe şoseaua principală. New York-ul *by nicht*!

– Nu vrei să trec eu la volan? îl întreb.

– Nu, de ce?

– Ca să te fac să pricepi că nu mergem după mort, tipule.

Vexat, bodogăne faimosul proverb transalpin, cum că *cine merge piano, merge sano*.

– Crezi că ai putea vorbi şi conduce în acelaşi timp, sau preferi să ajungem la destinaţie?

Şi atunci îşi dă drumul glandelor, Mathioche. Cu coatele în lături, cu privirea aţintită pe zgârie-norii fantomatici în ceaţa nopţii, începe să-mi explice.

Tipul, în al cărui Chevrolet m-am ascuns nu-i altul decât profesorul Mac Heubass, cel care lucrează în Consternation Hospital şi l-a operat pe Liloine de turnul Eiffel. Când l-a vizitat ieri, nu i s-a părut să fie prea curat, domnul doctor. Modul în care n-a vrut să-i spună roşcovanului că a păstrat obiectul, uitându-se totuşi maşinal în direcţia lui, l-a cam pus pe gânduri. Şi el, Mathias, precum şeful lui eminent, Tantonio, funcţionează puţin pe bază de intuiţie. Atunci, *in this morning* a plecat

de pe Five Avenue pentru a închiria maşina în care ne aflăm. Apoi s-a postat în faţa vilei profesorului, care locuieşte pe Richmond, adică în Staten Island, la sud de Manhattan (aflase adresa pur şi simplu din cartea de telefon). Heubase şi-a părăsit domiciliul pe la unsprezece dimineaţa. S-a dus la spital şi a rămas acolo până la şase. Apoi, s-a întors acasă şi s-a schimbat. La opt seara, pleca din nou la volanul vechiului Chevrolet pentru a se duce la Cecilia Heurff. Un Porche a apărut puţin mai târziu cu două cucoane: o grăsană cam scrântită (Mrs. văduva lui Harry Cower) şi o blondă sublimă (infirmiera lui Marcus). Ascuns pe aproape, Mathias observa totul. Cele patru persoane au luat o masă sumară, model american, compusă din sandviciuri, salată de fructe, totul stropit cu vin alb sau cafea. Noaptea, târziu, a apărut un al cincilea individ, cum nu se poate mai misterios. Purta un impermeabil lung şi negru, o pălărie de fetru cu boruri largi, ochelari negri, şi o bărbiţă. Mathias s-a gândit că o fi un eclesiast al vreunei religii puţin întâlnite pe la noi. Individul avea aspectul unui trădător din filmele de spionaj dinainte de război.

N-a rămas decât vreo cincisprezece minute. Părea grăbit. Nici măcar nu şi-a descheiat impermeabilul şi a stat chiar în mijlocul micului grup. Practic a fost singurul care a cuvântat. Dădea instrucţiuni, era evident. Apoi a plecat tot aşa de repede precum venise, la volanul unei maşini bleu, parcate destul de departe de casa Ceciliei.

După plecarea lui, ceilalţi au continuat să parlamenteze. Cecilia s-a dus să caute un dosar pe care au început să-l consulte cu frenezie. La sfârşit au părut să fie toţi de acord. Atunci am apărut şi eu. Nevrând să-mi tulbure ancheta, Mathias s-a ţinut deoparte, mulţumindu-se să observe desfăşurarea evenimentelor. Când musafirii s-au pregătit de plecare, a decis să continue filajul Chevrolet-ului, cu atât mai mult cu cât m-a văzut ascunzându-mă în interiorul lui. Şi ce bine inspirat a fost, procedând astfel!

– Evident, domnule comisar, conchide el, a fost organizat un complot împotriva prietenului dumneavoastră Liloine. Medicul şef, infirmiera, madam Heurff, persoană autorizată să acţioneze în numele lui şi soţia omului de bursă decapitat au făcut front comun împotriva lui.

– El e mort! îl informez eu.

Mathias ridică picioarul de pe accelerator pentru a putea să-şi evacueze în voie răbufnirea de compasiune.

– Sunt dezolat pentru dumneavoastră, domnule comisar.

Şi adaugă aproape imediat:

– În starea în care se afla, n-ar fi putut ajunge prea departe.

– Dovada...

Şi rostesc pentru mine, pentru el, pentru memoria lui Marcus:

– Amintirea legată de el, care-mi revine în minte cu cea mai multă insistenţă, e mersul nostru la pescuit de raci, cândva, în satul lui, şi cel al mamei mele.

Mă las purtat de gânduri. Sentimente înceţoşate. Ceva confuz asemănător unei muzici răzbătând de departe, care încetează şi se umflă iar după bunul plac al vântului.

Lucrurile ascunse în spatele lucrurilor...

Mathias oftează:

– Ce facem acum?

– Ar fi bine să-i recuperăm pe amicii noştri din apartament pentru că am declanşat alarma...

Îi povestesc de intervenţia mea telefonică menită s-o panicheze pe Cecilia şi pe invitaţii ei.

– Forţe nocive se pregătesc împotriva noastră, Ruginitule, desferecate de mine însumi. Am vrut să plesnească abcesul, *you see*?

Apreciază tentative, ca amator luminat ce e.

– Bine gândit, domnule comisar. Cred că aţi procedat înţelept.

– N-ai vrea să mai accelerezi puţin, băiete, ori dacă nu pasează-mi manşa.

Frânează şi trage pe dreapta.

– Optez pentru a doua soluţie, domnule comisar, niciodată n-am fost un pasionat al volanului.

Am fost nevoiţi să sunăm îndelung la grilajul castelului, până să vină cineva.

Bérurier e cel care ne deschide, numai în cămaşă (de zi), cu socoteala depăşind cu vreo douăzeci de centimetri pulpanele (reamintesc faptul

isterico-istoric că Maiestatea sa e dotată cu patruzeci de centimetri virgulă doi! Bună-ziua, pagube!

Fiind un om cu principii, şi-a pus pe cap incredibila lui pălărie ca să ne deschidă, de-ai crede că, în ceea ce-l priveşte, sediul adevăratei nudităţi ar fi craniul în curs de defrişare.

– Ah! voi sunteţi, băieţi! Dacă n-aş fi adormit, mi-aş fi făcut griji.

– N-a venit nimeni să verifice microfonul ascuns?

– Nu, stimate domn, nimeni!

– Unde-i Betty?

– Am făcut puţină dragoste cu ea ca să-i derivatizez supărarea. Prinţesa s-a lăsat în voia mea cu plăcere. Sau s-a prefăcut impecabil, iar eu nu aveam nevoie de mai mult.

– Cum se explică faptul că n-a răspuns ea la repetatele mele sonerii?

– Era sfârşită, sărmănica. Doliul, plus ce i-am servit eu, e mult pentru o singură zi! Şi, trebuie să-ţi spun că din camera mea se aude mai prost soneria decât dintr-a ei. O servitoare, mai ales o negresă, cum îi schimbi obiceiurile, e pierdută. Ei, Mathias, pe unde mi-ai umblat, frumosule blond? Îţi laşi prietenii să-şi facă griji că ţi s-o fi întâmplat vreo nenorocire.

– Lasă că o să-ţi povestim mai târziu, Grasule, tranşez eu cu ajutorul cuţitului meu elveţian cu multe lame, fără de care armata elveţiană n-ar mai fi ceea ce este. Îmbracă-te urgent, o ştergem. Între timp, noi doi mergem să-l alertăm pe Jérémie.

– Arde pe undeva? glumeşte Maiestatea sa.

– Nu încă, dar torţa menită să aprindă focul e deja pregătită. Haide, mişcă, Alexandre-Benoît!

Urcăm la ultimul etaj, unde se află garsoniera păcătosului de Boggy. Domnul Blanc mai are încă reminiscenţe de om al junglei. E destul să ciocănim trei secunde ca uşa să se întredeschidă de trei centimetri (nu mai mult, pentru că e dotată cu un lanţ de securitate).

– Cine-i acolo? întreabă negrul cu şosete albe.

– Sana şi Mathias!

Ne primeşte ca o laleala neagră, atât de dragă lui Alexandre Dumas.

– Nu dormeai, Jérémie?

– Nu, tocmai citeam o carte teribil de pasionantă despre războaiele punice. Păcat că-i scrisă în engleză, anumite cuvinte îmi scapă!

Ce să mai zici că atunci când l-am descoperit pe cioroiul ăsta era măturător în arondismentul şaisprezece!

– Unde ai găsit *this book*?

– Aici. Biblioteca lui Boggy nu se aseamănă cu cea a patronului său, fără intenţia de a te vexa.

– Ştii că Liloine a decedat?

– Acum aud prima oară. Prostul ăsta de Bérurier îl masacrează pe Boggy, pe urmă îmi spune să-l veghez şi mă lasă baltă. Îmi pare rău pentru tine, Antoine. Ştiu că ai ţinut mult la prietenul tău. Ce-ai de gând să faci?

– Să-l răzbun, nu?

– Mi se pare evident. Ancheta avansează?

– Zboară! Marc a fost victima unui complot. N-am descoperit-o încă pe faimoasa Thérésa care i-a inoculat Sida, dar nu voi întârzia s-o fac. O să-ţi povestesc totul, în cele mai mici amănunte pe parcursul drumului. Pentru moment trebuie s-o luăm din loc, fiindcă se va isca probabil o vijelie.

Domnul Blanc îşi freacă nasul.

– Nu-mi convine că trebuie să-l părăsesc pe Boggy; ştii că grăsanul tău l-a demolat complet sub pretext că-l ameninţa cu un pumnal. E prăpădit rău de tot.

– Inconştient?

– Mai curând amnezic. Trebuie să-ţi spun că porcul i-a plasat un pumn în tâmplă în stare să facă o gaură într-un cuirasat. Veniţi să-l vedeţi, parcă ar fi senil.

Intrăm în partea rezervată dormitorului şi, într-adevăr, îl descoperim pe Boggy prăvălit între perne, cu capul atârnând, şi privirea rătăcită. Din gura întredeschisă se prelinge un fir de bale şi, din când în când, scoate nişte sunete pe nas de parcă ar intenţiona să fredoneze ceva.

– Crezi că ar putea merge? îl întreb pe infirmierul ocazional.

– Cu condiţia să fie susţinut.

– Bun, luaţi-l amândoi de câte o aripă şi coborâţi-l la Liloine. O

să-l lăsăm în grija lui Betty şi o să-i spunem că l-am găsit în starea asta. Să cheme ea un doctor.

Am lăsat uşa apartamentului incomplet închisă, pentru a nu fi nevoiţi sa sunăm din nou. O deschid larg şi o ţin aşa pentru a permite celor trei să intre. Iată-i pe amicii mei şi pe demolat intraţi în hol. Mathias şi Blanc îl lasă pe Boggy într-un fotoliu şi se ridică pentru a-şi trage sufletul, fiindcă practic, l-au adus târâş, el nefiind în stare să pună un picior în faţa celuilalt şi să repete operaţiunea până la destinaţie.

Dar, uite-l pe domnul Blanc întinzându-şi braţele precum Christ din Corcovado, care domină golful Rio.

– O clipă, şopteşte el.

Îl întreb din ochi şi din glas:

– Ce-i?

Trage puternic aer în piept, ceea ce nu-i greu deloc pentru el cu dublul helicon care-i serveşte de nas.

– Miroase bizar, declară el.

Noi doi, Mathias şi neica, pompăm aerul cu bietele noastre nări occidentale. Zău aşa, am adulmecat până n-am mai putut, dar n-am simţit nimic particular.

– Ţi se pare, îi spun într-un suflet.

– Voi ăştia, albi idioţi, sunteţi complet atrofiaţi, şopteşte Cioroiul.

Iar eu i-o întorc rapid:

– Aşa-i, dezvoltându-ni-se inteligenţa am pierdut instinctul animal. Ajută-ne, a ce miroase, sălbăticiunea a savanelor?

Precizează fără nici o ezitare:

– A chinezi, face el.

Acum, nu mai îmi arde de glumă.

– Eşti sigur?

Privirea plină de dispreţ cu care mă copleşeşte e cel mai vehement dintre răspunsuri.

Îmi scot revolverul şi mă apropii de uşa salonului. Ciulesc urechea: nimic!

Atunci, la fel cum procedează comandourile de şoc care pătrund primele într-o localitate presupus evacuată, le fac semn celorlalţi doi poliţişti să fie în gardă. Pe urmă, îngenunchez pe o banchetă şi deschid violent uşa. După care plonjez rapid pe o parte. Şi ce bine-mi prinde. Un Raskolnikov începe să scuipe foc. Aspru, sec în ciuda amortizorului care încearcă să-l facă silenţios.

O salvă de gloanţe perforează boazeria, mobilele şi carcasa nefericitului Boggy, pe care prietenii mei l-au lăsat cu faţa la intrarea salonului.

Ce zici, de data asta se îngroaşă gluma! Război în toată legea cu artileria de câmp! Ţinând revolverul în mână, aştept urmarea operaţiunilor energic, ca erou cotidian ce mă aflu.

Un uşor zgomot din buze mă face să întorc capul. De pe partea cealaltă a uşii, Mathias îmi face semn să nu clintesc. Acelaşi magician dintotdeauna, individul. Îmi arată un soi de băşică în formă de grenadă minusculă. Îi rupe o extremitate şi o propulsează în camera mea.

Urmează un scurt moment de nemişcare şi tăcere. Roşcovanul ne face semn să batem în retragere pe palier pentru a ne feri de efectele gazului său. Am prezenţa de spirit să sting lumina din hol pentru cazul în care anumite persoane ar fi imune la frumoasa invenţie a lui Mathias.

Generos, acesta mai aruncă o băşică înainte de a ieşi, fiindcă e un băiat care face totul cu calm şi măsură. Iar rezervele lui sunt inepuizabile.

CAPITOLUL ZECE

Care ar justifica pe deplin recenta mea intrare în Larousse dacă n-aş mai fi primit şi din alte părţi titluri de aceeaşi glorie. Probează în ce măsură sunt făcut idiot, fecund şi bătăios, dar niciodată greu de înţeles! Dă întreaga dimensiune a imaginaţiei mele. M-ar incita la autosatisfacţie, dacă n-aş avea modestia înrădăcinată în suflet.

Sarcina cel mai greu de asumat în toată peripeţia asta e Bérurier. Ocupându-mă cu ajutorul lui Mathias şi al lui Jérémie, rezolv (cauza mică efectul mare) un mister care m-a sâcâit dintotdeauna şi care se referă la pasul de paradă. Mă întrebam ce minte de prost gust a putut inventa această manieră grotescă de deplasare. Un asemenea pas îmi pare că duce până la apogeu prostia universală. Nu reuşeam să găsesc sensul „paradei" în felul cum se arunca înainte piciorul ţeapăn, ridicat cât mai sus cu putinţă, mai înainte de fi lăsat să cadă greu în jos, adăugând şi o mişcare a şalelor menită să sporească idioţenia mişcării. Nu, cinstit, nu puteam pricepe.

Şi pe urmă, a fost nevoie de Beru, adormit şi el de gazul terific al Ruginitului, Béru pe care l-am evacuat pe braţe, eu ţinându-l de picioare (fii la înălţime, Antoine!), iar ceilalţi doi bandiţi susţinându-l de câte un umăr (fiecare cu al lui, ca să nu fie geloşi!).

Am hotărât să mergem în garsoniera defunctului Boggy pentru a-l reanima. Înhămat între picioarele animalului, dau să urc scara când lumina intermitentă se stinge din cauză de repetiţie.

Am ridicat piciorul ca să-l pun pe prima treaptă, dar sunt prea departe de ea, şi, nimerind în gol, îmi cade înapoi. Nu-i vorba de nici

un pas de paradă, dar eu am descoperit oul lui Columb. „Evrica!" îmi spun în sinea mea, sursă a tuturor viciilor. „Inventatorul pasului de paradă, e pur şi simplu un civil care, într-o zi, n-a nimerit cu piciorul pe treaptă."

Exaltat de această evidenţă, care mă lecuia de o preocupare dureroasă, am găsit energia necesară pentru a urca patru etaje între cei doi pantofi scâlciaţi ai ofiţerului de poliţie. Lucru ciudat pentru un imobil cu asemenea pretenţii: în locul unui ascensor mare, sunt trei mici, puţin apte să găzduiască un Bérurier neînsufleţit.

Deschidem garsoniera graţie sesamului meu, îl întindem pe o canapea şi Mathias se străduie să-l aducă în simţiri.

În vreme ce el se ocupă cu metodă şi strădanie eu, după o serie de căutări îi telefonez lui Lamotta al cărui nume figura foarte democratic în cartea de telefon pentru Pennsylvania. A durat mult, infinit. Dar am lăsat soneria să zbârnâie până ce vocea oţetită a mamei banditului mi-a răspuns. I-am aduş la cunoştinţă că trebuie să vorbesc cu amputatul. A început prin a mârâi ca cincisprezece hiene în călduri peste care ai arunca o căldare cu apă rece, dar expunându-i argumente susceptibile să înduplece o mamă, consimte să mi-l dea la telefon.

Tony nu avea o voce prea veselă. După părerea mea soilea pe jantă, după o doză serioasă de somnifere. Conştiinţele sordide au întotdeauna nopţi grele. Îţi dădeai seama că ai fi avut nevoie de o furculiţă ca pentru stridii ca să-i dezlipeşti limba din cerul gurii. În privinţa capacităţii de pricepere, mintea îi era înceţoşată şi gândurile cam năclăite.

Numai ca să-l fac să înţeleagă cine-l sună şi a trebuit să-i ţin un întreg discurs, cu proiecţii în culori, flash-backs-uri încorporate, şi un prim plan asupra pedigriului meu.

Poate se droga cu prea multe somnifere? În orice caz, ar fi fost mai simplu s-o armezi pe *Couine Elizabeth,* decât să trezeşti creierul nătărăului ăsta.

Până la urmă, a izbutit să pricapă şi a ieşit nu ştiu de unde din el un nechezat de furie.

– Aşa, ţapule, îi zic, ai început să te prinzi? Să-ţi meargă mintea sau e nevoie să ţi se transfuzeze puţin ardei iute ca să ţi se aprindă din

nou becurile? Cred că prea ai dat iama prin vin roşu şi că bulbul a ajuns să-ţi semene cu orezul făcut pilaf.

Emite încă un nechezat şi mai puternic decât precedentul.

– Spune ce ai de spus, francez blestemat!

Ia te uită! Găseşti că astea-s maniere urbane? Eu, dacă mi-aş da ascultare aş străbate din nou cele două sute de kilometri care ne separă pentru a-i pune capul la unison cu picioarele. Numai că nu mă ascult niciodată când o iau razna, din fericire.

– Fii atent ce are să-ţi spună blestematul de francez, Tony. Când ai să mai pui la cale o crimă, să nu-ţi mai mobilizezi echipa de chinezi verzi, amice! Îşi închipuie acum că interpretează *Anul Dragonului*. Tot ce mai sunt în stare să facă e să se angajeze ca ospătari într-un restaurant chinezesc de mâna a treia. Deocamdată, sunt toţi la Liloine terminaţi şi legaţi fedeleş. Poţi să trimiţi după ei dacă ai nevoie de măscărici care să-ţi lustruiască ghetele, deşi cred că acum nu te mai preocupă acest aspect. Cu aceeaşi ocazie, ai putea transporta şi cadavrul lui Boggy pe care l-au împuşcat ca nişte idioţi ce sunt. Acestea fiind spuse, te avertizez: dacă ne mai arunci coji de banane sub picioare îţi dau foc la cocină şi ai să arzi în scaunul tău pe rotile împreună cu maică-ta. E francezul blestemat cel care te anunţă. Cum ai vrut să mă lichidezi de două ori, te amendez cu o întrebare. Răspunzi sau nu răspunzi. Dacă răspunzi, te dau uitării în secunda următoare şi ai să poţi spera să duci o bătrâneţe sedentară, dar fericită. Dacă nu răspunzi, incendiul de care am pomenit mai înainte nu va face decât să pună capac unei serii de calamităţi atât de bine asortate că cele două sute de pagini ale *New York Times*-ului nu vor fi suficiente pentru a le relata.

Acum, îl las la marinat.

Îmi spun: Dacă îmi cere să-i pun întrebarea, înseamnă că va răspunde. Dacă tace mâlc, înseamnă că mă trimite la plimbare, peruchierul de zuavi.

Încep să număr în minte, ca întotdeauna noi ăştia, oamenii de acţiune, eterni paraşutişti ai gândirii. Preocupaţi să utilizăm cu orice preţ momentele de tăcere, timpii morţi. Să nu lăsăm să ne şomeze

celulele; dacă le acorzi o clipă de liniște, păcătoasele, își dau duhul, fleoșc! Și astfel sărăcești progresiv. Ah! nu. Nu așa ceva, Lisette.

– Ei bine, care-i întrebarea aia, fir-al al naibii!

Gata, a luat-o din loc. Nu mai poate de nerăbdare.

Atunci neica, cu alte cuvinte eu, fiul admirabil, unic și preferat al Féliciei lui, îi pun întrebarea (în engleză: my question). Îmi răspunde spontan, de parcă ar fi fost surprins de inocența ei. Trebuie că se aștepta la ceva teribil de delicat. Nu la un produs curent, refrigerat: trei minute la cuptorul cu microunde.

– Salut, Tony, de data asta să ne dăm uitării! Să lăsăm războiul pe seama proștilor și s-o pornim spre un viitor radios. N-ai mai avea de făcut decât să-ți gresezi roțile bolidului!

Și închid.

Mă simt în același timp exaltat și ostenit.

Ce surprinzătoare impresie! Lucrurile ascunse în spatele lucrurilor. Din ce în ce mai mult!

Bineînțeles, ai vrea să afli ce întrebare i-am pus lui Lamotta și ce răspuns mi-a dat, nu-i așa? Am să-ți spun ceva mai departe.

Când mama nu-i cu mine ca să mi le calce, trebuie să-mi menajez efectele!!

– Și acum? mă întreabă Jérémie.

Ridic din umeri.

– Treaba merge bine. Nu credeți că am putea să ne odihnim vreo două ore până își revine Grasu? Esențialul este să ștergem putina înainte de ivirea zorilor.

Și, ca de fiecare dată, cum se întâmplă de când lumea, faptele mărunte le determină pe cele mari. Probabil că dacă n-am fi tras un pui de somn nimic nu s-ar fi produs. Poți să știi? Am zis probabil, dar nu-i sigur. Avem tendința să ne înșelăm așa de repede încât ai crede că destinul o face pe deșteptul.

Vezi tu, suntem așa de obosiți, că iată-ne cufundați trup și suflet într-un somn adânc. Fiecare cu visele lui. Jérémie se crede pe sub cocotierii natali, Mathias în mijlocul hoardei lui de copii (anul trecut a

obţinut Premiul Cognacq la naşterea celui de-al şaptesprezecelea), iar eu mă văd în compania unor bacante frivole şi vicioase într-un loc paradisiac, unde pământul e acoperit de perne moi care-ţi permit să copulezi în voie când te cuprind poftele.

Ceasul electronic al defunctului Boggy e cel care ne smulge din toropeli oceanice. Ne ridicăm care mai de care, cu ochii cârpiţi, gura năclăită precum o ţeavă de canalizare astupată, sufletul nemulţumit; nu ne prea trage inima să luăm în piept o nouă zi. E şapte dimineaţa! S-au dus pe apa sâmbetei frumoasele mele intenţii, mersi! Am depăşit cu mult doza prescrisă.

– Să ne grăbim, băieţi, îi îndemn eu.

Béru, care şi-a schimbat somnul artificial cu unul natural, e proaspăt ca o balenă. Renunţând la orice toaletă, ne mulţumim să tragem cu pieptenul prin păr şi grăbim spre ascensor.

– Întâlnirea la subsol, fără escală la Liloine, evident.

Poate n-ai să mă crezi, şi atunci prea puţin îmi pasă cum nici nu-ţi închipui, dar taxiul e tot în parchingul clădirii, acolo unde l-am lăsat, iar amicul Stone, negroteiul cumsecade şi gras, nu şi-a revenit din mahmureală. Sforăie aşa de tare, că de departe ai zice că-i motorul rablei lui.

– O să-i împrumutăm maşina, le spun prietenilor mei.

– Şi pe el unde-l punem?

– În portbagaj, o să aibă destul loc.

Natural, mister Blanc începe să apere cauza rasei *black*.

– Şi dacă moare asfixiat, prea puţin îţi pasă, nu? Ce importanţă poate să aibă un prostănac de negru!

– Maşina asta e atât de rablagită, de fisurată, că ţi-ai putea petrece două luni de vacanţă în portbagaj cu impresia că te afli în Alpii Elveţieni! Vrei să intru eu în locul lui?

– Aş fi preferat să fie Béru! scrâşneşte Jérémie.

Crezi că Grasu are să explodeze? Dar de unde!

– Foarte bine! face el. Am să mai trag acolo un pui de somn.

Şi, deliberat, ia loc în portbagajul încăpător, care pute a peşte sărat,

a cuvertură mucegăită, a ulei rânced şi a fierotanii ruginite. Chiar mai înainte de a coborî noi capacul, el a şi adormit.

Mă instalez la volan, domnul Blanc alături de mine, în vreme ce Roşcovanul îi ţine companie lui Stone.

Când părăsim imobilul de pe Five Avenue totul e calm. Lamotta o fi făcut curăţenie? S-ar putea; am impresia că l-am dat gata pe amputat. El a plătit scump ca să afle că se trăieşte mai bine fără duşmani combativi. Picioarele tăiate l-au învăţat minte. Acum ştie că nu trebuie să mergi niciodată mai departe decât îţi dictează raţiunea.

Un soare primăvăratec se zbenguie printre crengile copacului gros din faţa Ceciliei. Casa e liniştită, inocentă, luxoasă ca acele cabane care au asigurat gloria dragii Elveţii.

Mă apropii escortat de cei trei asistenţi ai mei (Béru tocmai ce a fost eliberat: dormea buştean).

Sun.

În interior, muzica urlă nebuneşte. Cred că recunosc grupul „Hystero" atât că nu e vorba de „Roy Caramel" sau de „Barbara Duchbock" încolo seamănă întocmai. Sunt şi ei vedete cât ţine un disc şi apoi se reîntorc într-un anonimat din care nu vor mai ieşi niciodată. Pe vremuri, cu muzica uşoară se făcea carieră, azi faci un cântec şi te întorci acasă să te droghezi, să te pui pe băut, respectiv să deschizi robinetul de gaz pentru că viaţa nu mai face nici două parale, deci e de netrăit.

Această muzică, dându-mi de înţeles că-i cineva acasă, insist. Dar probabil hărmălaia din dimineaţa asta acoperă soneria de la intrare, din care cauză mă decid să uzez de sesam.

Şi pătrundem cu toţii în salonul doamnei Heurff.

Cecilia e o persoană ordonată. Femeie de afaceri, dar şi de casă. Totul e curat, aranjat, pus la punct.

Vacarmul venind de sus, mă hazardez pe scară.

La primul etaj, o găsesc pe Melody goală ca Venus, ieşind din camera de baie. Intră în dormitor fredonând melodia propagată în patru zări de nişte scrântiţi inconştienţi. Când dă cu ochii de mine îşi reprimă o tresărire, apoi îmi zâmbeşte.

– Oh! Iată-te din nou, băiat frumos!

Flatat, depun un pupic ştrengar pe vârful năsucului ei drăgălaş.

– Te pomeneşti că în dimineaţa asta ai chef să faci dragoste! are ea impresia.

– Mama ta nu-i acasă?

– Numai ce a plecat la New York.

– Aşa devreme?

– Trebuie să asiste la ceremonie.

– Ce ceremonie? o întreb, cu inima strânsă de o durere sălbatică şi acidă.

– Împrăştierea cenuşii francezului în faţa Statuii Libertăţii.

– La ce oră?

– La zece, dar cremaţiunea are loc mai înainte, şi mama e însărcinată să supravegheze ca totul să meargă bine.

Mâna agilă a fetei mă atinge acolo unde-i place ei. Dacă n-aş fi fost grăbit, dacă cei trei poliţişti nu m-ar fi aşteptat în capul scărilor, dacă n-aş fi avut o treabă precisă de îndeplinit aici, probabil că, în ciuda nimfomaniei lui Melody, m-aş fi lăsat cu plăcere în voia ei; dar toate aceste consideraţiuni adunate mă menţin pe căile plicticoase ale virtuţii.

– Vin acum, prieteni! strig eu ca din culise.

– Nu eşti singur? se miră puştoaica desfrânată.

Coboară o dată cu mine, curioasă ca un congres de coţofene, fără altceva pe ea pentru a-şi acoperi nuditatea în afara tufei de un şaten deschis cu care a blagoslovit-o Dumnezeu.

Ce mutră fac cei trei nătăfleţi când o văd apărând!

Melody se întoarce spre mine.

– Să ştii că negrul e superb!

– S-ar putea, îi răspund sarcastic, a fost premiat la concursul celui mai frumos băiat din Pirose-Guirec!

– Crezi că ar urca pentru un moment în camera mea?

– Dacă ai să-l rogi frumos...

Jérémie îşi înghite saliva abundentă.

– Eu, să regulez eu o târfă care mă tratează de negru! Mi-ar conveni mai degrabă să mă culc cu madam Bérurier!

– N-are rost să te superi, nebunaticule! pledează nimfa. Glumeam şi eu.

Dar înţelegând după aerul bozumflat al domnului Blanc că orice speranţă de a copula cu el e pierdută, se întoarce către Mathias.

– Nici blondul nu arată rău, ne asigură ea.

Calificativul de blond aplicat Roşcovanului îl înfurie la culme pe Jérémie.

– Ia zi, e daltoniană, amica ta? Să spui despre individul ăsta că-i blond înseamnă să ai pupila în pană.

Se întoarce spre Mathias.

– Ce faci, dragă, urci? i se adresează pufnind.

Dar se ridică o voce:

– Permiteţi, băieţi; când e vorba de amor, are prioritate calibrul. *Give me your hand*, my fetiţă şi ai să vezi ce-i aia o mandrină de domn.

Cu toată autoritatea, îi apucă mâna fetei pentru a o aplica în acel loc al persoanei lui jinduit de muzeul de ştiinţe naturale, de facultatea de medicină şi de redactorul şef al *Cărţii Recordurilor*.

Puştoaicei nu-i vine a crede că ce palpează e adevărat.

– *Oh! my God*, rosteşte ea, *oh! my God*!

– Ce-i tot tragi cu godul, ţânţarule, intervine Mamutul. Tu eşti de vină; de ce te fâţâi aşa cu păsărica în aer liber! Trebuie să-ţi asumi răspunderea, puicuţo! Atunci, hai, urcă în camera ta să ducem treaba până la capăt, departe de urechi indiscrete.

Iată-i plecaţi spre fericirea, precară, cert, dar intensă, a simţurilor ce se cer potolite.

– Acum, să trecem la treabă, Mathias!

– Ce? se miră Ruginitul.

– Trebuie să găsim dosarul pe care conjuraţii de ieri seară îl examinau cu atâta interes!

Dar iată că, în mijlocul decepţiei noastre, răsună imnul faimos care este Cântul Plăpumarilor.

Béru e fericit. A satisfăcut şi e satisfăcut! Încântat.

Nu aşa ca noi care notăm „nici o şansă" în carnetul de bord. Nimic.

Nici o mobilă, nici un sertar nu ne-a livrat dosarul semnalat de Mathias. Am reuşit chiar să deschidem casa de bani din perete, aflată la capul patului Ceciliei, în spatele unui tablou reprezentând o femeie într-o pelerină bleu la malul mării; ei bine, n-am descoperit nimic în afara unui teanc de dolari, a unor titluri de proprietate şi a extrasului de naştere al doamnei Heurff. Încolo, nimic altceva!

Melody revine, clătinându-se, cu picioarele arcuite ca o delicată amazoană care ar fi încălecat un cal zdravăn de povară destinat muncilor agricole.

– E incredibil, se bâlbâie ea, arătând spre Béru. Vreau să mă mărit cu el chiar azi, pentru că de acum înainte n-aş mai fi în stare să trăiesc fără el.

Îi traduc Grasului această măgulitoare decizie.

– Aş face-o cu multă plăcere, răspunde Bérurier, numai că sunt însurat din timpuri imateriale cu o persoană de înaltă clasă şi care în plus e mama fiului meu. Deci, cât despre inel pe deget, să nu-ţi faci vise, dar, când o să ai chef de un regulat serios, fetiţo, poţi oricând să suni la uşa mea. Socoteala lui Béru e un monument de utilitate publică, puicuţo; iar inima e la fel de mare ca şi scula. Întotdeauna am plecat de la ideea că, dacă ajunge pentru una, se găseşte şi pentru o sută, simplă chestiune de planificare.

Traduc aproximativ răspunsul bérurian, căutând să atenuez efectele şi să las o umbră de speranţă. Apoi, fără nici o tranziţie, o întreb:

– Ai văzut-o plecând pe mama ta, Melody?

– *Yes, because*?

– Îţi aduci aminte dacă nu cumva ducea sub braţ un dosar?

– Într-adevăr, l-a dat tipului care o aştepta, iar acesta l-a pus imediat în portbagajul maşinii lui.

– A venit cineva după ea? tresar eu.

– *Yes, because*?

– Îl cunoşteai?

– Nu. Era într-un impermeabil negru, cu o pălărie mare pe cap şi...

– Ochelari negri.

– Exact. Vă daţi seama despre cine ar putea fi vorba?

– Nu încă, dar o să vină şi asta. La drum, dragi şi valoroşi camarazi!

Despărţirea dintre Melody-Béru e sfâşietoare. Napoleon la Fontainebleau, îmbrăţişându-şi mareşalii, în comparaţie, a fost o nimica toată. Fetiţa se agaţă de prodigiosul mascul. Ar vrea să-i lase ei mădularul supradimensionat. Coadă de măgar! Da, să-i facă acest dar fabulos ca să se satisfacă în nopţile albe, frivola! Drama noastră constă în rarele momente în care gustăm extazul, în care strigăm „încă!". Amintirea nu face decât să aţâţe dorinţa.

Pe drumul de întoarcere, Jérémie încearcă să rezume vizita făcută la domiciliul Ceciliei, oftând:

– Cred că am dat-o în bară!

Lui Béru îi sare muştarul:

– Ce tot vorbeşti, mă Banană! Să fi fost numai repriza de amor care am avut onoarea să i-o administrez lăcustei ăleia şi tot s-ar fi justificat drumul. Dumnezeule mare, ce incendiară muiere! S-a căţărat pe mine ca maimuţele din circumscripţia ta pe un baobab! Cu comoara arzând! Aveam impresia că am pătruns într-un vas cu acid clorhidric!

– În afara deliciilor de care a beneficiat Bérurier, reia Mathias, am aflat două lucruri interesante: bărbatul în negru din noaptea asta a revenit după Mrs. Heurff, iar ea i-a înmânat dosarul.

– Am mai aflat şi ora la care va avea loc împrăştierea cenuşii, completez eu: zece.

– Te interesează? mă întreabă Alexandre-Benoît.

– Şi încă cum!

– Ai de gând să te duci acolo?

Îi declam cuvintele tari ale lui Pierre Dac, maestru nostru al tuturor, extrase din Dialog în linie dreaptă": „Nu întorcând spatele unei situaţii îi faci faţă."

Vasul, închiriat pe bani grei de la un soi de fals lup de mare, asemănător cu Popeye, dansează pe apa cenuşie. E foarte burduhănos, conceput mai mult pentru pescuit decât pentru plimbări pe mare şi comportă o

suprastructură centrală, cu geamuri murdare şi sparte, înăuntrul căreia mai miroase încă a peşte.

– Simt că-mi vine să vărs! ne anunţă Grasu. Dacă măcar ai tăia valurile, nu ne-am mai clătina aşa!

Drept înaintea noastră, se ridică Statuia Libertăţii, verde şi visătoare sub soarele newyorkez. Un vaporaş, *Miss Liberty*, face naveta de la chei la insulă încărcând şi descărcând o mulţime de turişti internaţionali, de toate culorile, având un Kodak (sau ceva asemănător) ca punct comun. Pasagerii care vin la rând aşteaptă pasivi între şicane. Cei americani mănâncă tot felul de porcării cu o perseverenţă stoică de rumegătoare.

În spatele nostru, podul Brooklyn, cu masa lui întunecată de grinzi încrucişate. În faţă, capul Manhatan, cele două turnuri ale sale înalte şi albe şi zimţuirea clasică a zgârie-norilor adunaţi în ciorchine în jurul lor. Totul ar trebui să pară tentacular, şi cu toate astea rămâne liniştit, plăcut, frumos; aşteaptă: armonios! Asta era: armonios! Iată ce înseamnă o reuşită a oamenilor: uneori sunt capabili să realizeze armonia, acest dar care n-ar trebui să aparţină decât naturii.

Mă uit la ceas. Nouă patruzeci şi cinci.

– Crezi că au să se urce pe vaporul de curse? mă întreabă Grasu, al cărui ten virează văzând cu ochii de la rubiniu la verde închis.

– M-ar mira. Să îndeplineşti un act de reculegere, un soi de ceremonie printre japonezi care au un aparat de fotografiat pe locul anusului, mi se pare inconfortabil. Cu tot acest pop-corn, hot-dogs şi alte cutii de Coke, împrăştierea cenuşii ar aduce a chermesă!

Îmi închid gura când văd apărând pe pontonul care pute a leşie, un cortegiu de patru persoane. Sunt cei patru eroi din noaptea precedentă: doctorul Mac Heubass, Cecilia Heurff, văduva Cower şi sublima infirmieră. Aceasta din urmă poartă în braţe cu devoţiune o urnă din marmură aşa cum alte femei ar duce un prunc. Freamăt la gândul că rămăşiţele lui Marcus sunt acolo, în acel recipient de piatră. Cei patru sunt înţoliţi potrivit circumstanţei în haine negre, şic. Par gravi, emoţionaţi.

Bag de seamă că nu sunt singuri; net detaşaţi de ei, pe planul din spate se află câţiva fotografi şi o jumătate de duzină de indivizi evazivi.

Cei patru celebranţi ai „dispersiei" coboară treptele de lemn şi iau loc într-o ambarcaţiune luxoasă, care contrastează cu austeritatea pasagerilor.

Câţiva fotografi se îmbarcă pe un alt vas. Restul asistenţei, biet convoi, se sprijină de balustradă pentru a privi desfăşurarea operaţiunilor. Le arunc o privire mirată. Par să fie de condiţie medie. Poate or fi funcţionarii de prin birourile lui Liloine, veniţi să aducă un ultim omagiu „boss-ului".

Cele două ambarcaţiuni părăsesc portul, îndreptându-se în direcţia Statuii Libertăţii.

Mă iau şi eu după ei. Mathias, care stă alături de mine, lângă timonă, vrea să afle mai multe:

– Intenţionaţi ceva, domnule comisar?

Întrebarea lui mă ia prin surprindere. Aşa-i. Bună întrebare! Ce am vrut eu foarte exact, venind aici? Doar n-am să mă alătur celor patru persoane! Am să le văd ceva mai târziu, pe fiecare în parte, pentru a tenta să le trag de limbă. Şi în plus, va trebui să-mi pregătesc bine aceste întrevederi; să nu comit un pas greşit!

La babord se aud nişte horcăieli: e Béru care restituie oceanului ce a mai rămas din cina lui din ajun.

Dezgustat, domnul Blanc ni se alătură.

– Grăsanul tău mă scârbeşte câte puţin în fiecare zi, declară el.

Cum privirea Ruginitului a rămas fixată asupra mea, perpetuând întrebarea de mai înainte, sfârşesc prin a ofta:

– Nu intenţionez nimic, Mathias. Nu, pur şi simplu am venit să însoţesc ceea ce a mai rămas din prietenul meu. Un elan, un instinct...

Glasul mi se frânge.

Din mare se ridică un copac, între Statuia lui moş Bartoldi şi noi. O salcie scorburoasă. Şi înăuntrul ei e Marcus şi cu mine plus domnişorica Marchandise cu chiloţelul ei, nu tocmai curat, în vine, lăsându-ne să-i privim şi să-i pipăim sexul de copil, draga de ea! pe unde-o fi acum, senzuala? Trebuie că s-a îngrăşat şi a oferit cazare atâtora că-i bănuiesc socoteala căscată, atârnând de peste tot, fir-ar al

naibii. Oh! Nu, şi viaţa asta, ceva mai murdar n-ai să găseşti niciodată. Înainte de a ne ucide, în ce hal ne degradează, sfinte Dumnezeule!

Crezi că au mai rămas nişte reminiscenţe ale fetei lui Marchandise în urna de marmură roz pe care o zăresc acolo? Nu-mi mai amintesc de prenumele fetiţei. Am să-i spun fiica lui Marchandise şi asta-i tot. Anumite persoane scapă parţial stării civile. Dintr-aceia pe care-i marginalizezi de cum apar pe lume.

Asta-i bună! Ce m-a apucat? Am să încep acum să bocesc! Prea s-a sensibilizat Sana al tău! Face o criză de infantilism. Scleroză precoce!

O luăm înaintea unui vapor mare şi valurile despicate de el ne fac să dansăm. Béru nu mai poate de cât a vărsat. Între două salve, ne roagă să-l ducem la chei. Pretinde că marea asta americană i-a făcut praf stomacul. El nu suportă decât mările Europei. Plus Leman-ul şi lacul din Bois de Boulogne.

Iar noi urcăm, plonjăm, ne rostogolim. Tangaj, ruliu! Munţi lichizi. Nici o bucurie.

În prezent, cele patru persoane cu cenuşa se află în dreptul statuii. Pilotul lor încetineşte. Are loc un ceremonial! Un gen de dezlegare a păcatelor laică. O frântură de rugăciune îmi urcă pe buze. Pe care o potrivesc cu un sos Tantoniaise. „Doamne", dacă paradisul tău există, ai milă de prietenul meu! Îndură-te de el." Cam aşa ceva, mă înţelegi? Nişte slabe urme... Noi toţi avem fumarole care răzbesc prin fisurile trecutului.

Ne-am apropiat. Avem tot dreptul, nu? Marea aparţine tuturor. Am ieşit toţi din ea cu milioane de ani în urmă.

Doctorul Mac Heubass e cel care dă să deschidă capacul urnei. Nu ştiu cum l-or fi fixat tipii de la crematoriu, dar s-a înţepenit. Ridicol, nu găseşti? Încearcă unul după altul să-l forţeze. Se căznesc. Ne apropiem şi mai mult. Am ajuns la vreo cincizeci de metri de ei. Glasurile purtate de valuri ajung până la noi. În ambarcaţiunea fotografilor, lumea începe să râdă. Cecilia sugerează să se arunce urna cu totul în mare dacă nu poate fi deschisă. Dar infirmiera refuză. Nici pomeneală! Liloine a lăsat cu limbă de moarte ca cenuşa să-i fie împrăştiată în faţa statuii. Împrăştiată, clar! Fără derogări. Pilotul de pe vasul lor le vine în ajutor

cu un cuţit gros marinăresc cu mâner de plută (pentru cazul când ar cădea în apă).

Şi se pune pe treabă. Bravo pentru iniţiativa lui. În cazurile importante numai îndeletnicirile manuale sunt la înălţime. Muncitorilor le aparţine cu adevărat viaţa curentă. Noi ăştilalţi, intelectualii, ieşim la păscut doar în viaţa visurilor!

– Asta era! exclamă pilotul.

Sigur, de fost, asta era!

Ah! Şi încă ce bine, Doamne! Şi complet!

De-fi-ni-tiv!

Vrei să-ţi zic ceva? Suflul exploziei îl răstoarnă pe Béru în apă, probabil că era aplecat peste bastingaj, Dinozaurul. Pe Mathias îl loveşte o bucată de lemn în cap şi-i deschide arcada.

Să încep prin dezastrul zonei mai îndepărtate. În ambarcaţiunea ziariştilor, un fotograf are gâtul tăiat până la ceafă şi alţi doi sunt grav contuzionaţi.

Cât despre ambarcaţiunea principală, cea în care urna capcană a explodat, practic, n-a mai rămas din ea nimic. Cei cinci ocupanţi au fost complet dezintegraţi. Pe crestele valurilor plutesc bucăţi de plastic, zdrenţe de haine, pete de ulei şi de sânge.

Şi apoi, nimic altceva. Chiar nimic! Şi tot ce mai plutea e înghiţit de valuri. Marea lacomă absoarbe urmele dezastrului. Peste câteva ore, nu va mai rămâne nimic din tragedie, doar nişte fotografii în presă, în cazul în care fotoreporterii nevătămaţi au avut prezenţa de spirit să apese pe clic-clacul lor după explozie.

Jérémie se străduie să-l pescuiască pe Béru, care, pe jumătate asfixiat, scoate nişte gemete de caşalot obligat să înghită untură de peşte. Mathias încearcă să-şi oprească cu batista sângele care curge din abundenţă pe faţa lui frumoasă de albinos ratat.

Eu, mai înainte de toate, mă îndrept spre port! Pilotez cu cea mai mare viteză. Şi urlu pentru a domina bubuitul motorului surmentat.

– De cum ajungem la chei, desfăşuraţi-vă în evantai pentru a-l căuta pe omul în impermeabil negru! Pariez că urmăreşte tot spectacolul

ăsta cu binoclul. Primul care-l zăreşte să-i sară în spinare şi să-l neutralizeze cu orice preţ, aţi înţeles?

Toţi mă aprobă, conştienţi de extrema gravitate a momentului.

Trag la chei elegant. Arcaşii mei sar pe uscat şi încep să fugă în trei direcţii diferite şi variate.

În grabă, amarez vasul. Durează prea mult să caut greutatea de beton în apa mâloasă şi să salt ambarcaţiunea de la proră la pupă pentru a o fixa în partea din faţă. N-ar trebui ca vasul închiriat să se fărâme.

Bun, s-a făcut! Mă evacuez şi eu la rândul meu. Ca să câştig timp escaladez scara restaurantului ridicat chiar la marginea apei. O dată ajuns pe acest promontoriu de observaţii, încep să cercetez Battery Park şi pe urmă împrejurimile. Îi descopăr pe cei trei viteji porniţi la vânătoare. Oamenii întorc capul după Béru ud leoarcă şi Mathias însângerat.

O forţă misterioasă mă îndeamnă să mă uit ceva mai departe, şi ştii ce? Pe marginea trotuarului de pe State Street zăresc o siluetă de cerneală, de un negru aproape strălucitor care se instalează la volanul unui automobil Corvette de culoare albă. Aş vrea să urlu, să intervin, să zbor până la maşină, dar e imposibil. E prea departe şi iat-o că demarează şi se pierde în circulaţie virând spre Whitehall Street. Finitos! *Adios, caballero*! La loc comanda!

Distrus, cu moralul în ruine, mă aşez pe un scaun de fier şi-mi sprijin coatele de balustrada din lemn alunecos. De ce oare toată partea asta miroase a leşie, sau mai exact a stabiliment de băi publice, cum existau pe vremuri, când oamenii nu practicau igiena cotidiană şi când o baie hebdomadară era suficientă celor cu pretenţii de a fi mai curaţi?

Aştept întoarcerea băieţilor.

Revin la debarcader cu capul plecat şi coada între picioare, unul după altul. În aer pluteşte numai dezamăgire.

Jérémie e primul care rupe tăcerea apatică.

– Mai ai ceva în program sau ne facem harakiri? mă întreabă.

Iar eu, care nu hotărâsem nimic cu o secundă mai înainte, îi arunc:

– Ne întoarcem!

– Unde anume? insistă Bérurier şiroind de apă.

– La Paris, copii!

Se uită la mine decepţionaţi, ruşinaţi de ruşinea mea. E greu să te recunoşti învins. Dar în cazul de faţă, ce-ai vrea să fac? Fără nici un sprijin, lipsit de acum înainte de orice pistă?

– Şi atunci, pe târfa care i-a inoculat Sida prietenului tău, o lăsăm baltă, urându-i să-şi continue opera? bombăne murătura care începe să clănţăne din dinţi.

– Ne izbim de forţe oculte pe care nu avem mijloace să le combatem, dragii mei. În istoria asta sinistră, toată lumea a murit: Marcus şi asociaţii lui apropiaţi, colaboratori, servitori; o adevărată hecatombă! N-a mai rămas decât grăsana Betty, bucătăreasa care nu ştie nimic. Şi nu-i exclus să aibă şi ea un accident azi mâine. Am nimerit peste o situaţie blestemată. S-o recunoaştem şi să ne întoarcem acasă!

EPILOG

S-a întâmplat câteva luni mai târziu.

Un anunţ în Dauphiné Libéré, la pagina cu decese.

Sus stă scris:

Familiile Liloine, Chevasson şi Mercadet anunţă cu durere decesul lui

Jean-Baptiste LILOINE

Decedat în al 81-lea an, după ce a primit toate binecuvântările bisericii. Înhumarea va avea loc vineri 12 iunie în cavoul familiei din Saint-Tete-en-Dauphiné.

Acelaşi ferpar figura şi în *Progres de Lyon*. Au fost chiar câteva rânduri şi în *Le Figaro* pentru a menţiona moartea bătrânului.

Acum, două trei cuvinte pentru a-ţi povesti despre cimitirul din Saint-Tete.

Se află pe o costişă şi domină satul ale cărui acoperişuri solide se etajează până în fundul văii. La intrarea prost închisă de o poartă ruginită, cu canaturile bălăbănind, se află „o bornă" de apă. Trebuie să învârteşti manivela pentru a schimba apa din vase. Foarte aproape se află un soi de gheretă din piatră fără uşă, în care se adună florile veştejite. În ascunzătoarea asta pândesc zi după zi. Iunie, nu-i o perioadă în care cimitirile de ţară sunt prea încântătoare, dacă pot să zic aşa. La noi, ele cunosc o afluenţă mai mare în timpul sărbătorilor, iar în cursul anului se adună lumea doar la înmormântări. O dată serviciul religios terminat fiecare se duce să facă puţin curat la cavoul lui. Pe urmă, cimitirul cade din nou în letargia lui suverană. Doar albinele şi fluturii, în timpul verii, mai aduc puţină viaţă în acest loc al morţii.

Iar eu, aştept ore şi ore în ghereta pentru flori veştejite.

N-ai idee ce pot filozofa aici! Îmi trec în revistă întreaga viaţă. A mea, a altora. Viaţa lumii! Totul! Ce-i mai curios e că nu mă plictisesc. O formă de nirvana. Mă gândesc la inutilitatea a tot ce ne înconjoară, atât de superbă că până la urmă mă emoţionează. La vanitatea lucrurilor, a oamenilor. La inexorabila noastră degradare, a Universului a tuturor. La maniera în care totul se va sfârşi fatal, prin dezintegrare. Şi atunci, nu va mai rămâne decât Dumnezeu, învingător în finish.

Lucrăm prin rotaţie, Béru, domnul Blanc şi cu mine. Organizaţia noastră e cât se poate de operativă. Să zicem că, dacă mă plictisesc, îl sun pe unul sau pe celălalt la talkie-walkie. De fapt, numai eu singur stau la pândă câte cincisprezece ore. *Simt* mai bine clipele de tranziţie: zorii sau crepusculul. Aceste momente când pământul trece din umbră la lumină sau invers. Da, exact asta simt, asta adulmec, asta văd! Un clar-obscur. O epuizare a naturii mele.

Am adus o carte: *Crimă şi Pedeapsă*. Sunt vreo patru cinci în viaţa mea pe care le recitesc, sau le frunzăresc periodic: *Moarte pe Credit* de Celine, *Crimă şi Pedeapsă* de Dostoievski, *Madam Bovary* de Flaubert şi *Cartoful Domnului* de dragul şi de neuitatul meu Albert Cohen. Toate astea ca să serveşti un Santantonio la sosire, ai să-mi spui! Ei bine, da, ce-ai vrea! Să ştii că nimic nu-i simplu, nici logic. Trăieşti cum poţi, sprijinindu-te de ce-ţi iese în cale.

Iar acum, când te rog să mă reîntâlneşti în cimitirul din Saint-Tete-en-Dauphiné, se lasă înserarea. O oră indecisă a lui iunie, cea mai frumoasă din toate lunile (dovada, eu sunt născut în iunie).

Nasul mi-e atât de îmbâcsit de mirosul plantelor în descompunere că nici nu-l mai bag în seamă. Stau pe un scaun pliant, cu un carton mare sub picioare ca să nu mă afund în humusul care se prepară.

Când deodată, un sunet pe care îl aştept, pe care îl sper: scârţâitul ascuţit al porţii.

Şi apoi un zgomot de paşi pe pietrişul fin al aleei centrale.

Cavoul familiei Liloine se află pe dreapta cum intri. Într-acolo se îndreaptă paşii.

După puţin timp se opresc. Risc să-mi scot puţin capul din ascunzătoare.

Aceeaşi siluetă neagră ca la Battery Park. Impermeabilul negru strălucitor, pălăria de fetru cu borurile largi... A ajuns o uniformă pentru tipul ăsta.

Părăsesc ghereta unde îşi dau duhul vegetalele. Mic cimitir al plantelor în cimitirul oamenilor. Mă apropii mergând furiş pe dalele mormintelor ca să nu trezesc pietrişul zgomotos.

Şi, când ajung la mai puţin de cincisprezece metri de sumbra siluetă, rostesc în tăcerea plină de reculegere a serii:

– Ştiam eu bine că întotdeauna poţi să ai încredere în sentimente!

Bărbatul în negru tresare. Se întoarce. Ţine în mână un pistol de calibru mare ca scula lui Béru.

Oare o să tragă în mine?

Aştept, indecis, privindu-l fără panică pentru a-i dezamorsa instinctele primare.

– Pune capăt hecatombei, Marcus! oftez eu. De cealaltă parte a oceanului mergea, dar la noi! Pe mormântul bătrânului tău! Nu ai ajuns chiar atât de putred, prietene!

Îşi bagă archebuza în buzunar, scoate ochelarii negri şi se aşează pe piatra tombală a cavoului lor înţesată cu membrii familiei Liloine încă de pe vremea războiului din Şaptezeci!

– Ce cauţi aici? bodogăne el.

– Tu întrebi! Dar te aşteptam, Marcus, te aşteptam... Când am aflat de moartea părintelui tău, care n-a putut să-ţi supravieţuiască, ticălosule, mi-am spus că, dacă a mai rămas ceva uman în tine, acel ceva te va aduce până la acest mormânt, în mod fatal! Îţi dai seama că am încredere în oameni! Şi iată-te! Binele a câştigat! Glumesc. Dar să ştii că mi-ai dat o lovitură cumplită!

Tăcere. Umbra pune stăpânire pe cimitir, nu se mai văd acoperişurile staulului din vale. O pasăre de noapte, o cucuvea probabil, îşi face auzit strigătul ca pentru filme de groază ieftine.

– Cineva ţi-a vorbit? mă întreabă Liloine.

Scutur din cap.

– Nu, fiule, nimeni. Complicii tăi erau oameni discreţi care ţi-au făcut jocul cum nu se poate mai bine. Nu merita osteneala să-i reduci în pulbere pentru a te asigura de tăcerea lor.

– Atunci cum ai aflat?

Mă apropii şi mă aşez alături de el pe cavoul familiei Liloine (în alianţă cu Chevasson şi Mercadet). Ziua aceasta de iunie a încălzit piatra.

– Am reuşit să înţeleg datorită racilor, Marcus.

Îşi înclină capul.

– N-o fă pe enigmaticul, te rog.

– Vezi tu, la New York, am fost disperat să te ştiu pierdut, iar vestea morţii tale mi-a produs o durere extraordinară. Am trecut în revistă copilăria noastră comună, cum îţi revezi viaţa în prodigioasa străfulgerare din clipa morţii. Atâtea imagini! Atâtea momente nemaipomenit de frumoase tocmai pentru că ele aparţin tinereţii noastre! Printre amintiri a fost una legată de o anumită partidă de pescuit raci, momiţi cu „balanţa". Mai ţii minte?

– Nu.

– Nu-i de mirare, trebuie că ai comis de atunci atâtea şi atâtea alte murdării! Şi de o cu totul altă importanţă! Închipuie-ţi că această amintire, brusc, a provocat în mine o formidabilă îndoială. La început a fost subconştientă. Dar pe urmă s-a dezvoltat în mare viteză. De cum am ajuns în America, dragul meu instinct îmi şoptea cuvintele:

„Lucrurile ascunse în spatele lucrurilor". Ceva care citeşti pe undeva şi uiţi, iar pe urmă ţâşneşte cu impetuozitate!

– Eşti un tip ciudat, Antoine.

– S-ar putea, da. În orice caz, scociorâtor şi intuitiv, astfel dotat poţi ieşi la plimbare fără să fii ţinut de mână. Am înţeles tot, dar absolut tot când am aflat de la prietenul tău Lamotta, ce înseamnă acest obiect.

Scot din buzunarul superior vechiul etui pentru ace de cusut.

– Ăsta-i al meu! mârâie Marc Liloine, smulgându-mi-l din mână.

– Nu te-am pus eu să-mi spui, amice. Şi tocmai pentru că acest obiect îţi aparţine, mi-am dat seama cine eşti. Există în Statele Unite o

asociaţie secretă numită „Pin Cushing" care e la fel de puternică precum Mafia, deşi are efective mai reduse. Această organizaţie controlează poliţia, oamenii politici, presa. Nu-i lucrativă, în sensul că nu se ocupă nici de droguri, nici de prostituţie, toată activitatea ei fiind bazată pe influenţă, ceea ce, indirect, e cu mult mai bine decât exploatarea unui filon criminal. Toţi şefii acestei organizaţii primesc un etui vechi pentru ace, asemănător, iar „gradul" în ierarhia voastră se măsoară după numărul acelor şi calitatea lor. Dacă ar fi să estimez conţinutul acestuia, tu eşti un demnitar foarte înalt, fapt ce nu mă surprinde fiind vorba de tine. Sunteţi consideraţi oameni lipsiţi de milă. Cine vă înşeală sau vă face neplăceri poate fi sigur că i se va tăia capul; răposatul Harry Cower a aflat ceva despre asta! Ca şi negrul care ţi-a băgat turnul Eiffel în popou, sau şoferul tău gelos! Aştia doi au murit din cauza mea. Datorită microfonului ascuns în veioză, erai la curent cu tot ce făceam eu şi colegii mei."

– Eşti într-adevăr regele poliţiştilor, Antoine!

– Iar tu eşti regele idioţilor. Sensibilitatea era gata gata să mă împiedice să văd „lucrurile ascunse în spatele lucrurilor".

– Şi pe urmă, ce-ai mai aflat?

– Tot ce bănuiam. Pe scurt, probabil că ai comis o trădare faţă de organizaţia ta sau ai pregătit aşa ceva. Într-o zi, ţi-ai dat sema că dacă n-ai să „mori" rapid, colegii tăi din bandă îşi vor asuma misiunea să te deghizeze în Ludovic al XVI-lea ca în 1793. Şi atunci, ai organizat operaţiunea Sida! Graţie complicităţii infirmierei blonde, al cărei amant erai, şi a profesorului Mac Heubass, pe care-l plăteai copios, fiindcă în viaţa particulară individul era cartofor şi fustangiu. Ei doi şi-au asumat subterfugiul medical. Aşteptau să le intre în spital un bolnav fără familie, ajuns pe ultima sută de metri, pentru a-ţi lua locul şi, o dată mort, să-l incinereze în fuga mare. Ultimele tale dorinţe, cu vechiul cearşaf de familie menit să-ţi sustragă carcasa curiozităţilor periculoase, au fost bine ticluite, Marcus! Calific treaba drept *madre*, isteaţă foc! Dar principala ta complice era Cecilia, devotată până la moarte. Ea a fost cea care a pregătit ce avea să fie după Marcus. Totul a fost negociat,

respectiv transferat în conturi anonime. Ai avut timp să pui treburile la punct, artistule! Eşti un individ atât de organizat şi atât de cupid! Atât de însetat după averi şi după putere!

Liloine tuşeşte şi-şi priveşte ceasul.

– E timpul s-o şterg, îmi spune, trebuie să iau un avion de la Satolas.

– Nu te întreb cu ce direcţie.

– La ce bun? Acolo unde mă duc...

Şi tace.

– Aşteaptă puţin, aproape că am terminat. Mai e un punct de elucidat pentru satisfacţia mea personală... Cumătra Cower ce rol juca în toată povestea asta?

– Imaginează-ţi că şi eu m-am culcat cu ea!

Şi-mi arde o palmă în spate. Ştie tot, animalul! Bineînţeles, ea a fost cea care i-a povestit.

– Am remarcat că era tare rea de muscă. Ea m-a informat că bărbatu-su mă escroca. Visul ei era să ajungă văduvă.

– Deci, şi ea a fost amestecată în complotul „tristul tău sfârşit". Ce riscai, pentru că erai decis să-i lichidezi pe toţi înainte de a dispărea? Te temeai de echipa lui Lamotta, de chinezii lui verzi care au executat tot acest masacru?

– Scuză-mă, dar nu-mi vând niciodată oamenii.

– Tu îi omori, e mai radical. Ai dispus executarea lui Cower fiind foarte convins că aveam să-l vizitez. Ţineai cu orice preţ să mă târăşti şi pe mine în noroi. De fapt, foarte dragul meu Marcus, de ce m-ai adus la căpătâiul tău?

– Înainte de a părăsi S.U.A. ţineam neapărat să rezolv problema cu turnul Eiffel.

– Ranchiunosule! N-a fost greu de elucidat.

– Fiindcă eşti tu genial.

– Unul dintre inspectorii mei a descoperit secretul.

– Fiindcă a fost format de tine!

– Mersi pentru compliment. Ia spune-mi, ce rost avea fotografia luată cu polaroidul şi care mă înfăţişează pe treptele casei Cower-ilor?

– Nu sunt la curent.

Îi relatez incidentul. Se gândeşte şi oftează:

– Pariez că-i mâna lui Boggy; îi plăcea de tine.

– Nu s-ar zice: când mă vedea, făcea nişte mutre...

– Aşa era el, nu ştiai niciodată ce are în cap.

– Îţi cunoştea intenţiile?

– Ce părere ai! Prea era un câine fidel ca să-l amestec şi pe el; ar fi dat totul peste cap din exces de zel.

– Deci, şi el te-a crezut bolnav!

– Natural. Ca să ţină un bluf ca ăsta, înainte de toate, cei apropiaţi nu trebuie să ştie nimic.

De data asta se ridică.

– E timpul, îmi spune, salut, Antoine. Sper să nu-mi porţi prea multă pică...

Le adresează – o inconştienţă omenească – un semn al crucii părinţilor lui care îşi dorm somnul sub fesele mele, apoi se îndreaptă spre ieşire.

– Marcus! îl strig.

Se întoarce fără a se opri din mers.

– Ce vrei?

– În toată afacerea asta murdară pusă la cale de tine se află un ghimpe, băiete.

– Ce ghimpe?

– Eu! Ai vrut să ştergi tabla complet înainte de a-ţi alcătui o piele nouă, dar cineva ştie adevărul! Cineva care, chiar de mâine, va adresa un raport detailat la F.B.I, pentru că acel cineva este poliţist! Pentru că acel cineva sunt eu, Marc Liloine! Dacă aş fi avut calitatea să te interpelez aici, aş fi făcut-o imediat, dar se vor emite mandate internaţionale împotriva ta, iar lumea e mică, Marcus! Atât de mică, atât de mică...

Şi atunci, face gestul la care mă aşteptam.

Îşi scoate revolverul din buzunar şi trage asupra mea. Dar eu, ce părere ai? Te-ai prins? Evident, cu o fracţiune de secundă înaintea primului glonţ m-am rostogolit între morminte. Ah; ce acrobaţie. N-ai nimic să-i reproşezi. Nu duce lipsă de muşchi, comisarul!

În saltul meu impetuos îl răstorn. Scapă din mâini revolverul. Capătă o lovitură de cap în gură, face bine la gingivită! E năucit, un pumn în bărbie îl termină. Rapid îi pun cătuşele.

– Tentativă de omor asupra unui ofiţer de poliţie, îi aduc la cunoştinţă, te paşte Bastilia pentru o bună bucată de vreme. Americanii vor avea tot timpul să procedeze la extrădarea ta, băiete. Fiindcă îţi plăceau aşa de mult Statele Unite, ai să te întorci acolo.

Dau fuga să-mi recuperez radioul portativ din ghereta plină de putreziciuni ca să-mi alertez prietenii, să le spun să vină aici. După ce am făcut-o şi pe asta, îl ajut pe Marcus să se ridice şi ne ducem să-i aşteptăm în picioare în faţa zidului scund al cimitirului. Îi arăt ogoarele care se întind pe costişă.

– Acolo sus, spre Serves, ne ascundeam noi în salcia mare şi scorburoasă ca să-i pipăim păsărica fetei lui Marchandise, îţi aduci aminte?

Nu-mi răspunde nimic.

– Mă întreb dacă salcia aia mai trăieşte încă, oftez eu. N-ar fi imposibil: sălciile sunt cu mult mai rezistente decât noi!